

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2022

İsa ile Zorlu Denenmede

1 • Çoban'ın Denenmesi — 25 Haziran - 1 Temmuz	4
2 • Gelecek Olan Denenmeler — 2-8 Temmuz	12
3 • Kuş Kafesi — 9 - 15 Temmuz.	20
4 • Kuyumcu'nun Yüzünü Görmek — 16 -22 Temmuz	28
5 • Aşırı Sıcak — 23-29 Temmuz.	36
6 • Tüm Enerjiyle Mücadele Etmek — 30 Temmuz - 5 Ağustos.	44
7 • Yıkılmaz Umud — 6-12 Ağustos.	52
8 • Görünmezi Görmek — 13-19 Ağustos.	60
9 • Övgü Dolu bir Yaşam — 20-26 Ağustos.	68
10 • Denenmede Alçakgönüllülük — 27 Ağustos - 2 Eylül	76
11 • Denenmede Bekleyiş — 3-9 Eylül.	84
12 • Bir Tohum gibi Ölmek — 10-16 Eylül	92
13 • Denenmede Mesih — 17-23 Eylül	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Gavin Anthony

Kapak
Lars Justinen

Çeviri
AngelOS

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira ve Joanna Touma

Redaksiyon
Dilara Oliveira

© 2022 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı. Tüm hakları saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayım hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist.", "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Çeviriler:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2022 Yılı İlk Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi. **CAN.** Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Çarmıhtaki Yaratıcı

“Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı” (Yu 1:3). “Her şey” O’nunla, yani İsa aracılığıyla yaratıldı, ama—Kutsal Yazı’ya göre—“İsa ağladı” (Yu 11:35). Yaratıcı ağladı mı? Bundan başka İsa, “insanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü” (Ysa 53:3). Yaratıcı, acılar adamı, hor görülen ve reddedilen birisi mi? Ve “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” (Mat 27:46) diye ağladı.

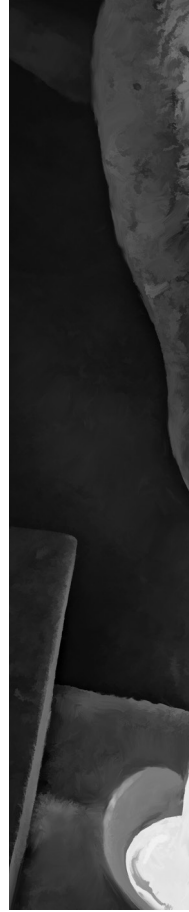
Tüm bunlar nasıl olabilir? Çünkü Yaratıcımız İsa aynı zamanda Kurtarıcımız olduğu için ve çarmıha gerilen Tanrı, insanlığa bürünen bir Yaratıcı ve bu insanlık görüntüsü altında bir Roma çarmıhında sona erecek olan şahsi bir yaşamın acılarını ve sıkıntısını çeken biri olduğu için.

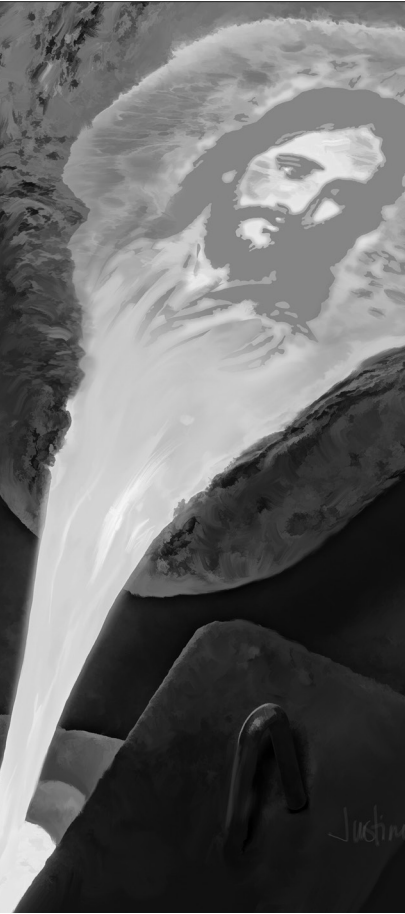
Bu nedenle Yaratıcımız, “Onda yaşayıp, hareket edip, var olduğumuz” Kişi (Elç 17:28), hiçbirimizin çekmediği ölçüde insanlığın acılarını çekti. Bizler sadece kendi acılarımızı, kendi kederimizi anlayabiliriz; ama çarmıhta “hastalıklarımızı ve acılarımızı O yükledi” (Ysa 53:4). Bu durum, tüm evrenin tarihinin en şaşırtıcı eylemiydi.

Bu zeminle (çarmıha gerilen Rab’bin bizlere çölde gölge yaptığı gibi) bu birkaç ay içinde kavranması zor olan bir kavramı—kendi acılarımızı, yaşamını Mesih’e adayan inanlıların acılarını anlamaya çalışacağız. Bütün sorulara yanıt vereceğimizi iddia etmiyoruz; sadece “Tanrı’nın sevgi” (Yu 4:8) olduğunu ve tüm bu şeyler olurken O’na güvenebileceğimizi, ne kadar sancılı bir süreç olursa olsun lütufta geliştireceğimizi iddia ediyoruz.

Bu çeyrek yılda Rab’bin Söz’ünü araştırırken diğer et ve kandan oluşanların iman yaymalarına rağmen, çaresiz kalmalarını, ihanete ve hayal kırıklığına uğramalarını, kaybetmelerini, haksızlığa ve tacize uğramalarını göreceğiz (sana tanıdık geliyor mu?). Nasıl başa çıktılar? Neler öğrendiler? Onların bu örnekleri bize neler öğretir?

Bu insanları, onların yaşadıklarını, mücadelelerini ve imanda gelişirken karşılaştıkları zorlukları (tıpkı bizlerin de yaşadığı gibi) incelerken onları hep

Çarmıhın zeminiyle karşılaştırmamız gerekir. Ne tür zorluklarla karşılaşmış olursak olalım, Yaratıcımız ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in bunlardan çok daha kötüsünü yaşamış olduğunu hep hatırlamak zorundayız.

Tanrımız, elem çekmiş bir Tanrı'dır. Pek inançlı biri olmayan Albert Camus bile Çarmıh'ın sonuçlarından bazılarını ve Rab'bin elemelerini anlamıştı: "Golgota'daki o gece insanlık tarihi için o kadar önemlidir ki, onun karanlığında ilahilik geleneksel imtiyazlarını terk etmiş, umutsuzluğun çaresizliğinde son damlasına kadar ölümün ızdırabını içmiştir."—Albert Camus, *The Rebel* (New York, Vintage International, 1991), S. 33. Veya Ellen White'in da vurguladığı gibi: "Çarmıh, kör duyularımıza verilen bir vahiy, en başından beri günahın Allah'ın kalbine getirdiği acıdır."—Ellen G. White, *Education*, S. 263.

Derslerimiz bir dinî öğreti, kötülük karşısında Tanrı'nın aklanması değildir. Bilakis daha önce de söylediğimiz gibi günahın nefes almak kadar kolay olduğu bu dünyada hepimizin karşılaştığı kaçınılmaz ızdırapla başa çıkmamıza yardımcı olmaya yöneliktir. Göstermeye çalıştığımız şey, bu acının, ızdırabın ve kaybın, Tanrı'nın bizleri terk ettiği anlamına gelme-

diği; inançlı olarak bile genelde düşmüş nesille birçok şeyi paylaştığımızdır. Bizler için asıl fark, İsa ve O'nun sunduğu umut aracılığıyla hayatın anlamı ve amacının, anlamsız ve amaçsız gibi görünen şeyde saklı olduğu ve hayal edemsek bile, her şeyi yaratmasına rağmen, her şeyin ızdırabını çeken (ki bu nedenle O'nu severiz), "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğuna" (*Rom 8:28*) güvenebiliriz.

Bu çeyrek yılın ders kitapçığının başyazarı olan Gavin Anthony, Sri Lanka'da büyümüştür. İngiltere'de pastörlük hizmetinde bulunmuş ve bu dersleri yazdığında İzlanda'da konferans başkanlığı yapmıştır.

Çoban'ın Denenmesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mezmurlar 23, Rom 12:18-21.*

HATIRLAMA METNİ: “İçimi tazeler, Adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder (*Mezmurlar 23:3*).

Sophie yatak odasının kapısına yaslandı. Ağlıyordu ve hıçkırıklara boğularak “Bunu nasıl yapar? Bunu nasıl yapar!” diyordu. Sophie, kalbini derinden yaralayan bir haber almıştı. Dostu olduğunu düşündüğü, saygı duyduğu ve güvendiği birisi onun hakkında itibarını ve yaptığı işi zedeleyen korkunç bir dedikodu yaymıştı. Yatağına uzanarak Kutsal Kitap'ını açtı ve birdenbire çok tanıdık sözler dikkatini çekti: “İçimi tazeler, Adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder. Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana” Mez 23:3, 4.

İçinden “Bu mümkün olamaz!” diye söylendi. Fakat mantık kaçınılmaz görünüyordu. Mezmurdaki Çoban koyununu doğruluk yolunda güdüyordu, ama bu mutlak yol ölüm vadisinden de geçiyordu. Bir dostunun acı ihaneti, yani karanlık vadi bile, Allah tarafından onu doğruluğa yöneltmede bir araç olarak kullanılabilir miydi?

*2 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.

Gezi Rehberi: Çoban

“RAB çobanımdır, eksikim olmaz” (Mez 23:1).

Bazı çocuklardan Tanrı'nın resmini yapmaları istenir. Hepsisi de hiç istisnasız resmin bir yerine kalp resmi çizerler. Nedeni sorulduğunda hepsi de sanki söz birliği etmişçesine Rab'bin sevgi olduğunu söylerler. Bu onlar için çok doğal bir şeydir.

Her şey yolunda giderken Rab ve O'nun amaçları hakkında iyi bir kaniya sahip olmak çok kolay. Fakat yaşlanırken ve yaşam gitgide zorlaşmaya başlarken, Allah hakkındaki görüşümüz de çoğunlukla değişir. Tabii ki değişen Rab değil (İbr 13:8, Yak 1:17), bizler oluruz.

Eski Ahit zamanlarındaki insanların kırsal yaşam tarzlarından dolayı Mezmurlar 23, Tanrı'nın bizleri himaye ettiğini tarif etmek için çoban benzetmesi kullanmıştır. Hem Eski Ahit'te hem de Yeni Ahit'te Rab için çoban sembolü kullanılmıştır. Bu harika olduğu kadar değişmez bir resimdir de. Mezmurlar 23'e bakmadan önce, değişik Kutsal Kitap yazarlarının Çoban'ın işlevini ve karakterini nasıl anladığına göz atalım.

Her bir ayetten Çoban hakkında ne öğreniyorsun?

Yşa 40:11 _____

Yer 23:3, 4 _____

Hez 34:12 _____

Yu 10:14-16 _____

1Pe 2:25 _____

Şimdi Mezmurlar 23'e dönelim. Çoban, koyunlarını himaye etmek için ne yapıyor?

2. ayet _____

3. ayet _____

4. ayet _____

5. ayet _____

6. ayet _____

Böyle Biri'nin seni de himaye ettiğini bilmek senin için ne anlam taşıyor? Sebebi ne olursa olsun, verdiği mücadeleden dolayı Tanrı hakkında yanlış bir kaniya sahip olan birisine cesaret vermek açısından bu tasviri nasıl kullanabilirsin?

Gezideki Yerler

“İçimi tazeler, Adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder” (Mez 23:3)

Diyelim ki önünde uzayan “doğru yolun” (3. ayet) sonu çok uzaklarda. Sonunu göremiyorsun, fakat bu yolculuğun sonunun yuvan olduğunu, Rab’bin evi olduğunu biliyorsun. Kendine daha yakından bakınca bu yolların nereye götürdüğünü görebiliyor musun? Bazı yerleri açıkça görebilirsin ama diğer taraflar geniş veya tehlikeli engellerle kapanmıştır. Yolun bazı kısımları tepenin ardında gözden kaybolmaktadır. Bazı kısımlarda yürümek kolayken, bazı kısımlarında çok zordur. İsrail de bu mezmurda tarif edildiği gibi Mısır’dan Vaat edilen Ülke’ye giderken aynı şeyleri yaşamıştı.

Mezurlar 23’de, Rab’bin evine götüren doğruluk yolunu izlerken Davut’un gördüğü kuzunun geçtiği yerleri belirle.

Bu yollar neden “doğruluk yolu” ya da “doğru yol” olarak adlandırılmıştı? Burada dört önemli sebep vardır. Birincisi bunlar doğru yollardır, zira doğru varış noktasına–Çoban’ın evine götürmektedirler. İkincisi bunlar doğru yollardır, çünkü bizleri doğru kişiyle–bizzat Çoban ile uyum içinde bir araya getirmektedirler. Üçüncüsü bunlar doğru yollardır, çünkü bizleri–Çoban gibi doğru kişi olma konusunda eğitmektedirler. Dördüncüsü ise bunlar doğru yollardır, çünkü bunlar–doğru kişiler olduğumuzda Rab’bi onurlandırdığımızdan, bizlere doğru tanıklığı vermektedirler. Bunlar, izlenmesi ister kolay isterse zor olsun, “doğru” ya da “dürüst” yollardır.

Rab bizi yönetirken, varılacak olan yerde bir mevki sahibi olmak şeklindeki bir mesele olmadığını fark etmek çok önemlidir. Bu husus, yönetmek ve korumaktan çok farklı bir şeydir. Kutsal Kitap’ın tümünde yer alan Rab’bin yönettiği insanlardan oluşan birçok örnek gibi (ister İbrahim’i vaatleriyle yönetmek şeklinde, isterse İsrail’i ateşten bir sütun ve bulutla yönetmek şeklinde olsun), Rab yönettiğinde, halkını her zaman doğrulukla eğitir.

Doğruluğun, senin yaşamın için Çoban’ın önceliği olduğunun ne kadar farkındasın? Mesih’in karakterini daha iyi yansıtabilmek açısından denemeler yaşamını nasıl değiştirebilir?

Beklenmeyen Sapak 1: Vadi

“Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana” (Mez 23:4).

Doğruluk yolları, sadece soğuk ırmakların aktığı çimenlerle kaplı vadilerden kıvrılarak geçse ne kadar harika olurdu. Ancak Davut’un işaret ettiği yol bu değil. Bu patikalar boyunca—ziyaret etmekten hiç hoşlanmayacağımız karanlık ölüm vadisi de yer almakta! İsrail’de yılın belirli bir zamanında kuruyan dereler ve derin vadiler, ani sel baskınları için çok uygun bir konum oluşturuyor ve beklenmedik bir anda halkı şaşkına çeviriyordu. Bu yerler ayrıca tipik bir şekilde dardı ve ışık geçirmeyen sarp kayalıklarla çevriliydi. Bu yüzden “ölümün gölgesini,” “karanlık gölgeleri” veya “koyu karanlığı” tarif etmek için kullanılmıştır.

Kendi “karanlık ölüm vadinde” yaşadığın anları düşün. Neye benziyordu? Çoban’ın orada olduğunu bilsen bile korktuğun oldu mu? Bu gibi anlarda hangi Kutsal Kitap ayetleri derdine şifa oldu, neden?

Koyun bu karanlık vadiye nasıl geldi? Acaba kendiliğinden mi buraya geldi, yoksa Çoban mı onu bu yola sürükledi? Yanıtını açıkla.

Elisabeth Elliot şöyle yazmıştı, “Kendisini bu karanlık ölüm vadisinde bulan kuzu, yanlış güdüldüğü sonucuna varabilir. Korkmamayı öğrenebilmesi için karanlıkta zikzaklar çizmesi gerekmektedir. Çoban halâ onunla birlikte gitmektedir.”—Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 1996), S. 218.

Vadiye doğru “yanlış bir şekilde güdüldüğünü” hiç hissettin mi? Bu zaman süresince Tanrı’ya nasıl yanıt verdin? Bizlerin bu karanlık vadiye girmesine izin vermesiyle, Çoban’ın yanlış anlaşılma riskine katlandığını hiç düşündün mü?

Beklenmeyen Sapak 2: Kurulu Sofra

“Düşmanlarımın önünde bana sofra kurarsın, başıma yağ sürersin, kâsem taşıyor” (Mez 23:5).

Yaşamımız boyunca kaçınılmaz bir şekilde bazı düşmanlarla çatışmak durumunda kalırız. Onlarla nasıl mücadele ediyorsun? Hiç gece yarısı düşünde seni incitmeye veya yaptığın işi yok etmeye çalışanları nasıl alt ederim diye yollar arayarak, yatağında kan ter içinde boğuşarak uyandığın oldu mu? İnanlılar bile düşmanla nasıl mücadele edeceğini zor bilebilirler.

Yaşamında ne tür düşmanların oldu? Seni veya önem verdiğin kişileri incitmeye çalışanlara nasıl bir karşılık verdin? İsa'nın Matta 5:44'deki veya Pavlus'un Romalılar 12:18-21'deki sözlerini ne kadar iyi bir şekilde takip ettin?

Mezmurlar 23:5'de, Davut bizlere düşmanlarla nasıl uğraşmamız gerektiğini gösteren ilginç bir yol gösteriyor. Onların varlığını görmezden gelirken, Rab'bin kendi yararına ne yaptığıyla ilgilenmektedir. Ve Rab ona sofra hazırlamak için oradadır.

Davut'un kültüründe bir şölen için önemli bir misafir geldiğinde, ev sahibi şölen salonuna girerken onun başına yağ sürerdi. Bu yağ, zeytinyağı ve parfüm karışımından oluşurdu. Sonra misafir, hiçbir zaman yiyecekleri bitiremeyecek kadar dolu olan sofraya oturtturulurdu.

Mezmurlar 23:5'teki üç nesne (sofra, yağ, kâse), bizler de vadideyken Allah'ın bizlere neler sağladıklarını hatırlatmaya nasıl yardımcı oluyor?

Pavlus bizlere şunu hatırlatmaktadır; “savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır” (Ef 6:12). Düşmanlarımız gördüklerimizi ve görmediklerimizi içermektedir. İstesek te istemesek te onlarla kuşatılmış durumdayız. Ancak Çoban ile birlikte olursak, görünür ya da görünmez hiçbir düşman O'nun sağladıklarını bizden çalamaz.

Düşmanlarla kuşatılmışken Çoban'ın sana nasıl davrandığı üzerinde düşün. Bu zorluklar içinde bile senin şükretmene olanak tanıyan ne gibi şeyler görebilirsin?

Gezi İçin Kesin bir Vaat

“Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni, Hep RAB’bin evinde oturacağım” (Mez 23:6).

Vadideyken ya da düşmanlarla çevriliyken bazen yalnız kaldığımız hissine kapılırız. Bazen sanki Tanrı hiç yardımcı olmuyormuş zannederiz; eğer Tanrı yardımcı olsaydı, hiç böyle bir duruma düşmeyeceğimiz kanısına kapılırız. Ancak Davut belli ki böyle düşünmüyor.

Bu denemelere rağmen, Davut 6. ayette hangi iki şeyin varlığından çok emindir? Ayrıca bkz. Ef 1:4; 2 Pet 1:10; İbr 11:13-15.

Bazı çevirilerde iyiliğin ve eksiksiz sevginin (Tanrı’nın antlaşma vaadi) ömrüm boyunca beni “izleyeceğini” yazmaktadır. Ancak orijinal fiildeki anlam daha kuvvetlidir ve ayetin, iyiliğin ve eksilmez sevginin ömrüm boyunca beni “koyalayacağı” şeklinde çevrilmesi daha doğru olur. (Aslında bu fiil, Yaratılış 14:14, Yeşu 10:19, ve 1.Samuel 25:29’de kullanılan “koyalamak” fiiliyle aynıdır.)

İyiliğin ve eksilmez sevginin seni “koyaladığını” hayal ettiğinde, aklında nasıl bir resim canlanmaktadır? Davut’un, bizlere Tanrı’nın himayesini bu tarzla anlatması konusunda ne düşünüyorsun?

Vadi ne kadar derin ya da düşmanlar ne kadar inatçı olursa olsun, Tanrı’nın iyiliğinin ve eksilmez sevgisinin kesinliği ve yolumuzun sonuna kadar O’nun kılavuzluğunun kesinliği tartışılmaz. Eğer bu düşünceler Çarmıh’a giden yolda İsa’ya destek olabildiyse, aynı şekilde bizlere de olacaktır.

Ancak ilgilendiğimiz kişilerin bir sürü sorularla dolu olduğu zamanlar vardır. Ancak bu konuda Davut’un önerdiği en iyi yol, çoğunlukla Tanrı’nın ne yapabileceği yolunda teolojik bir açıklamayla ilişkili değildir. Aksine Davut’un 6. ayette de gösterdiği gibi bu, Tanrı hakkındaki gerçeğin onaylanması, kişisel bir kanaatin paylaşılması yoluyla olmaktadır.

Tanrı hakkında kendi edindiğin bilgilere göre, O’nun iyiliğinin ve eksilmez sevgisinin bizleri izlediğini gösteren ne gibi kanıtlar vardır? Kutsal Kitap’tan ne gibi kanıtlar ekleyebilirsin? Bu kanaatini, Tanrı’nın himayesinin kesinliğini sorgulayan insanlarla nasıl paylaşabilirsin? Çarmıh, ne şekilde bu “koyalamanın” en büyük örneğidir?

EK ÇALIŞMA: See Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 4, S. 143; *Sevgi Öğretmeni*, S. 469-476.

“Sonunda zafer kazanacak olanlar, dinî yaşamlarında korkunç tereddütler ve denenmelerle dolu anlar yaşayacaklardır; ancak itimatlarını bir tarafa atmamalıdır, zira bu durum onların Mesih okulundaki disiplinlerinin bir parçası olup, tüm artıkların temizlenmesi için zorunludur. Allah’ın hizmetkârı cesaretle düşmanın ataklarına, korkunç alaylarına dayanmalı ve Şeytan’ın yoluna koyduğu engellerin üzerinden aşmalıdır...”

Ancak zorluklar karşısında yere değil de yukarıya bakarsan bitkin düşmez, kısa zamanda İsa’nın yardım etmek için sana uzattığı elini görürsün ve sen de yalın bir güvenle O’na elini vererek O’nun seni yönetmesine izin verirsin. İtaatkar olursan umutlu da olursun...

Mesih’in yardımıyla kuvvetli, simetrik ve güzel bir karakter geliştirebilirsin. Şeytan böyle parlak bir karaktere tesir edemez... Allah, Oğlu aracılığıyla bizlere kendi krallığında bir yuva verebilmek için, bizlere kendi karakter mükemmelliğini yerleştirerek, yücelterek, asileştirerek ve uygun hale getirerek en iyi armağanını vermiştir”—Ellen G. White, *Messages to Young People*, S. 63, 64.

Tartışma Soruları:

1. Yaşamındaki “korkunç tereddüt ve denenmelerin” belki de senin “Mesih okulundaki disiplininin” bir parçası olduğu konusunda ne ölçüde haberdardın?
2. İnsanları sorunlarından kurtarabilmek açısından bizim yardımlarımız, tesellimiz ve cesaretlendirmemiz, bu vadide nasıl Çoban’ın yolunun bir parçası olabilir? İnanlı topluluğu olarak yardıma ihtiyacı olanların Rab tarafından daha iyi kullanılmaları konusunda neler yapabilirsiniz?
3. Sınıfınızdaki kişilerle, iyilik ve merhametin onları nasıl “kovaladığı” konusunda konuş. Birbirinizin tecrübelerinden neler öğrenebilirsiniz?
4. Çarmıha giden yolda İsa’nın yaşamının son saatleri üzerinde düşün. İster Kutsal Kitap’tan, isterse Ellen White’dan olsun (Sevgi Öğretmeni büyük bir kaynaktır), İsa’nın insan kimliği altında nasıl acılara katlanabildiği konusunda neler söyleyebilirsin? Aynı şekilde karşılaştığımız güçlüklerde O’nun bu örneğinden kendimiz için ne gibi bir ders alabiliriz?

Bölüm: 11 Yaşındaki Bir Çocuğa Cin Girmesi

Andrew McChesney Tarafından

Sıcak bir yaz sabahı evinin önündeki sokakta kaykayını hızlıca sürerken 11 yaşındaki Eduardo terlemeye başladı.

Annesi, “Eduardo Ferreira dos Santos!” diye onu çağırdı, “Gel ve öğle yemeğinden önce duş al” dedi.

Eduardo ter içinde ve nefes nefese, duşu unutup sadece öğle yemeğini düşünerek doğruca mutfuğa yöneldi. Eduardo, oturma odasında oturan ve turnaklarına oje sürülmesini bekleyen bir yabancını görmezden geldi. Anne kendi evinden işlerini yürütüyordu; ev, manikür ve saç kesimi sunan bir güzellik salonuydu.

Eduardo mutfuğa giderken 12 yaşındaki kız kardeşi onu durdurdu. “Otur ve nefesini tut,” dedi.

Eduardo itaatkâr bir tavırla koridorda duran bir koltuğa oturdu. Bir anda dudaklarından Tanrı’ya karşı bir bir haykırış çıktı. Genç ve diri vücudu sarsılmaya başladı. Anne çocuğuna doğru koştı. Eduardo’nun ağzından alçak, çarpık bir ses çıktı ve o ses annesine, oğlunu teslim etmesini ya da ölmesini izlemesini söyledi.

Anne ağlamaya başladı. Oturma odasındaki yabancı annenin arkasından geldi. “Merak etmeyin,” dedi. “Oğlunuz grubumuzun bir parçası olarak seçildi. Ben bir Candomblé lideriyim.”

Anne, 19. yüzyılın başlarında Afrika’dan köle gemileriyle Brezilya’ya gelen bir din olan Candomblé inancını duymuştu. Candomblé, insanların tanrıların ruhları tarafından ele geçirilebileceğini öğretir. Ancak ruhlar tanrı değil, düşmüş meleklerdir. Eduardo onlardan biri tarafından ele geçirilmişti, yabancını çevreleyen bir birlikten gelen kötü bir ruhtu bu.

Bir süre sonra kötü ruh gitti ve Eduardo normale döndü. O olayı hatırlamıyordu ama annesi unutamıyordu ve onu Candomblé tapınağına götürdü. Tapınak rahipleri Eduardo’yu bir kral gibi karşıladılar.

“Ne büyük şeref” dedi içlerinden birisi.

Bir başkası ise, “Seçilmişsin” dedi.

Eduardo henüz 11 yaşındayken ruhçuluk ve şeytana tapınmayla tanıştı. Sonraki yedi yıl boyunca tapınakta rahip olmayı öğrenerek çok zaman geçirdi. Kötü ruhlar onunla ve onun aracılığıyla konuştu. En önemli dersin, bir işi asla yarım bırakmamak olduğunu söylediler. Bir işe başladıysa, bitirmesi gerekiyordu.

Bir yetişkin olarak, Eduardo bir tapınağın baş rahibi oldu. Düşmanlarına kötü büyü yapılmasını isteyen insanlardan para kazandı. Ama herkese büyü yapamazdı. Kötü ruhlar, Yedinci Gün Adventistlerine ve diğer Protestan Hristiyanlara büyü yapmasını yasakladı. Ruhlar, onların korunduklarını söyledi, onlara büyü yapmanın Eduardo’nun güçlerini kaybetmesine neden olacağını da sözlerine eklediler. Ruhlar ayrıca Eduardo’nun Adventistler ve diğer Protestanlarla iletişim kurmasını da yasakladı.

Eduardo, Sidilene Silva de Oliveira adında kendine bir eş buldu ve onunla nikâhsız bir şekilde yaşadı ve Eduardo Junior adında bir oğulları oldu. Junior, Yedinci Gün Adventist Kilisesi’ne katılmak istediğini söyleyene kadar hayatları huzurluydu.

Onüçüncü Sebte Sununuz, Eduardo Ferreira dos Santos ve ailesinin yaşadığı Brezilya’da dördü dahil olmak üzere, Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Gelecek Olan Denenmeler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yer 9:7-16, Rom 1:21-32, 2Ko 12:7-12, 1Pe 4:12-19, 5:8-11.

HATIRLAMA METNİ: “Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih’in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih’in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız” (1.Petrus 4:12, 13).

Kimya laboratuvarlarında çoğunlukla çeşitli materyaller küçük bir kaba konarak yüksek sıcaklıklarda ısıtılırlar. Kap ısındığında materyal de kimyasına uygun olarak erir, kaynar, şişer veya parlak bir şekilde yanar. Burada kullanılan kap, pota olarak anılır.

Sözlükte pota şöyle tarif edilmektedir (1) yüksek derecede ısıtma isteyen maddelerin erimesi için kullanılan bir araç, (2) zorlu bir test, (3) yoğun güçlerin etkileşimde bulunarak değişime veya gelişmeye neden oldukları yer veya durum.

Bu tanımlar bize ayrıca ruhsal yaşamımızda da neler olduğu konusunda da bir öngörüş sunmaya yardımcı olurlar. Bu hafta kendimizi aniden baskı altında bulduğumuz durumlarda değişim, gelişme ve karakter oluşumuna neden olan şartları mercek altına alacağız. Bu bizlere, güç şartlar altında olduğumuzda nasıl bir tepki vereceğimiz açısından, Tanrı'nın yaşamlarımıza ne yaptığı konusunda bilgi sahibi olmamıza yardımcı olacaktır.

**9 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Sürprizler

“Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın” (1Pe 4:12).

Sürprizler, acı sürprizler birçok şekilde gelirler. Aksi istikametten bir araba üzerinize doğru gelebilir. İşinizi kaybettiğinize dair ani bir mektup alabilirsiniz. Kötü haber veren tıbbi bir tahlil neticesi alabilirsiniz. Sevdiğiniz ve seni sevdiğini düşündüğün biri seni aldatabilir. Acı ne kadar kötü ise sürprizleri de o derece ağır olur.

Bu hafta bizlere sürpriz olmaması gereken birtakım acı durumlara ve zorlu denemelere bakacağız.

Başlarken, bugün Petrus’un yukarıda geçen ayetine dönelim. 1.Petrus 4:12’de geçen “sürpriz” sözcüğünün Grekçe karşılığı “yabancı” veya “tuhaf” anlamına gelmektedir. Petrus, ateşten gömleğin ve denemelerin inanlı yaşamında pek garip olduğu inancına dair okuyucularının tuzağa düşmemeleri konusuna dikkat çekmektedir. Bilakis bu gibi durumlar beklentilerin aksine çok normal karşılanmalıdır.

“Ateşten gömlek” veya “acı dolu deneme” ya da “ateşli sınanma” için kullanılan sözcük, diğer bir Grekçe sözcükten gelmekte olup “yanma” anlamını taşır. Diğer yerlerde “fırın” olarak tercüme edilmiştir. Bu nedenle inancımız açısından bu acı dolu tecrübe, zorlu deneme süreci anlamında bir “erime süreci” olarak ele alınmalıdır.

1.Petrus 4:12-19’u okuyun. Petrus’un mesajı nedir?

İçimizden çoğu acı çekme konusunda şaşırmıştır, zira çoğunlukla inanlı bir yaşamı fazla basite indirgemişizdir. İki taraf olduğunu biliriz—İyi olan Tanrı; ve kötü olan Şeytan. Ancak hemen ardından iyi zannettiğimiz her şeyi Tanrı’nın hesabına, kötü zannettiğimiz her şeyi de Şeytan’ın hesabına yazarız. Ama yaşam o kadar basit değildir. Neyin Tanrı’nın hesabında, neyin Şeytan’ın hesabında olduğuna karar verirken duygularımızı kullanamayız. Bazen Rab ile yürümek zor ve çetin olabilir. Ve Şeytan’ı izlemek büyük ödüller getiriyor gibi gözükabilir. Doğru bir kişi olan Eyüp’ün acı çekmesi onun Tanrı’ya şunu sormasına neden olmuştu; “Kötüler niçin yaşıyor, yaşlandıkça güçleri artıyor?” (Eyüp 21:7).

Petrus, Mesih taraftarı olmanın neticesi ortaya çıkan denemelerden bahsetmekteydi. Ancak bu denemelerin ortaya çıkmasında başka nedenler de vardır. 1.Petrus 4:12-19, bir arkadaşına karşılaştığı acı dolu denemelerin bir sürpriz olmaması konusunu ince bir şekilde açıklamana nasıl yardımcı olmalıdır?

Şeytan'ın Ayartmaları

“Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor” (1Pe 5:8).

Yukarıdaki ayeti okuyun. Burada bizler için nasıl mesaj yatmaktadır? Kendine şunu sor, “Bu sözleri ne ölçüde ciddiye alıyorum?” Yaşamında bunu ciddiye alıp almadığını gösteren ne gibi şeyler yapmaktasın?

Hiç aç bir aslan gördün mü? Çok korkunçtur, zira canının çektiği her şeyi yakalayıp yutabilir. Petrus Şeytan'ın da aynı şekilde sinsice ortalıkta dolaştığını söylemektedir. Buradaki büyük trajedi, çevremize baktığımızda onun öldürme arzusunun sonuçlarını kolayca görebileceğimizdir. Ölüm, acı, ahlâki değerleri değıştirme ve bozma her yerde mevcuttur. Şeytan'ın işlerini görmekten kaçınmayız.

1.Petrus 5:8-11'i okuyun. İnanlılar Şeytan'ın sinsice fırsat kollamasına nasıl tepki göstermelidirler?

Acı çekenlere Rab'bin vaadi nedir? 10. ayet

Petrus bu sözleri, Şeytan'ın inanlılara olan saldırılarına karşılık verme bağlamında yazmıştı. Ancak daha önce de bahsettiğimiz gibi Şeytan çok yönlü çalışmaktadır. Ve düşmanımızın gerçekliği ve gücünden haberdar olmamız gerekse de, hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramamalıyız, zira İsa'nın Şeytan'ı yendiğini, Şeytan'ın yenilen bir rakip olduğunu ve İsa ile ilişkide kaldığımız sürece, O'na imanla sadık kaldığımız sürece bizim de hiçbir zaman yenilmeyeceğimizi hep hatırlamalıyız. Çarmıhtan dolayı Mesih'in zaferi aynı zamanda bizim zaferimizdir.

Şeytan'ın neden olduğu diğer acılar hakkında düşün. 1.Petrus 5:8-11'i okumak, günahla dolu bir dünyada yaşıyorken Şeytan'ın tahribatlarına izin verilmesinden dolayı tecrübe edindiğimiz ızdıraplarla başa çıkmamızda bizlere nasıl yardımcı olabilir?

Günahın Ayartmaları

“Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir” (Rom 1:18).

Yaptığımız her şeyin bir neticesi vardır. Kızgın güneşin altında elinde bir dondurma tutuyorsan, mutlaka eriyecektir. Neden ve sonuç hep elele yürür. Ve ne kadar umutsuzca işlerin farklı olmasını istesek te, günahta olduğu gibi hep aynı sonuca götürür. Her zaman neticeleri biçer. Bu durum Tanrı'nın cennette oturup ta günah işleyen insanlara ne kadar korkunç şeyler yapmayı tasarlaması değildir; hayır, günah bizzat kendi sonuçlarını da beraberinde getirir.

Buradaki sorun birçok kez bir şekilde Tanrı'ya ve neticeleri olmayan günahı kurnazlıkla alt edebileceğimizi düşünmemizdir. Ancak bu hiç olmaz. Pavlus, günah işlemenin sadece sonsuzluk açısından değil, günümüz için bile acı dolu ve ızdıraplı neticeleri olduğu konusunu çok açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Romalılar 1:21-32'de, Pavlus günaha düşen insanların sürecini ve bu günahların neticelerini tarif etmektedir. Duayla ve dikkatle bu ayetleri okuyun, günah ve sonuçları bağlamında onun söylediklerinin ana fikrini özetleyin.

Birkaç ayet öncesinde Pavlus bu sonuçları “Tanrı'nın gazabı” (18. ayet) olarak tarif etmişti. Bu pasajda yer alan Tanrı'nın gazabı, basitçe Tanrı'nın insanların ektiklerini biçmelerine izin vermesi demektir. İnanlılar için bile Rab, her zaman kendi eylemlerimizin neticesinde ortaya çıkan acıları derhal ortadan kaldırmak için araya girmez. Birçok kez günahımızın ne kadar kötü olduğunu ve derin tahribatlar açtığımızı anlayabilmemiz açısından, Rab yaptıklarımızın semeresini almamıza izin verir.

Tanrı'nın ahlâki yasalarını ihlâl etmenin neticelerini de göz önünde bulundurmalıyız. Peki ya Tanrı'nın sağlık konusundaki yasalarını çiğnemeye ne demeli? Bedenlerimiz Rab'bin evidir. Sağlıklı yiyecekler yemeyi ve eksersiz yapmayı ihmal ederek bedenlerimizi suistimal ettiğimizde veya sürekli fazla mesai yaptığımızda, bunlar da Tanrı'ya karşı işlenmiş günahlardır. Ve bunların zorlu denenmelerin koşullarını yaratan neticeleri vardır.

Kendi yaşamında, günahlarının acil sonuçlarını nasıl biçtin? Ne gibi dersler çıkardın? Benzer şeyleri yeniden yapmamak açısından ne gibi değişiklikler yapman gerekir?

Arındırma için Sınama

“Bundan ötürü Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘İşte, onları arıttıp sınavacağım, halkımın günahı yüzünden başka ne yapabilirim ki?’” (Yer 9:7).

“Allah’ın Ruh’u, aklına Rab’bin seni inciten sözlerini getirdiğinde, O’nun ölümü inciten bir şey yapmak istediğinden emin olabilirsin” –Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (Uhrichsville, Ohio: Barbour & Company, Inc., 1963), S. 271.

Yukarıdaki alıntıdan ve ayetten ne anlıyorsun? Kendi tecrübene göre, arındırma sürecinin acıyla ne gibi bir ilişkisi vardır?

Yeremya 9:7-16’yı okuyun. Tanrı, Yahuda ve Yeruşalim’i “arıttıp sınavacağımı” veya “eriteceğini” söylemektedir (7. ayet). Tanrı bunları hangi iki sebepten dolayı yapmaktadır? Arındırma nasıl olmaktadır? (15, 16. ayetler).

Tanrı’nın arındırması ve sınaması, şiddetli eylem içermektedir. Belki de böyle bir arındırma ve sınamanın zorlu bir deneme gibi görünmesinin üç nedeni vardır. Birincisi, Tanrı’nın günahımıza dikkat çekmesi açısından acı yaşarız. Biraz öncesinde Yeremya umutsuzca şöyle yazıyor, “Körük üfürdüğüce üfürüyor, kurşunu ateşte eriliyor, ama boşunadır yapılan işlem, çünkü kötüler arınmıyor” (Yer 6:29). Bundan dolayı bazen dikkatimizi çekmesi açısından sert eylemler gerekmektedir. İkincisi, şu an için açıkça gördüğümüz günahtan dolayı üzüntü duyarak azap çekeriz. Üçüncüsü ise farklı yaşamayı denerken hüsrana uğrayabiliriz. Çok alıştığımız şeyleri terk etmek, rahatsızlık verici ve zor olabilir.

Mücadele ettiğin günahlar hakkında düşün. Eğer Tanrı bugün seni arındırmak ve sınamak istese bunu nasıl yapardı? Tanrı sana da İsrail’e yaptığı gibi sert adımlar atmadan önce ne gibi tedbirler alman gerekir?

Olgunluk Denenmesi

“Aldığım vahiylerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için Şeytan’ın bir meleği verildi, gururlanmayayım diye” (2Ko 12:7).

Kesme ve budama arasında büyük bir fark vardır. Artık yetişmesini istemediğimiz bitkileri keser atarız; daha bol verim alabilmek için bitkileri budarız. Aslında her iki işlem de keskin bir bıçak gerektirir. Doğrusu acemi bir bahçıvan için yapılan bu budama işlemi sanki tahrip edici bir işlemmiş gibi görünebilir. Dinî bağlamda Bruce Wilkinson şöyle yazmaktadır, “Tanrı’nın süper verimli bereketleri için dua ediyor ve seni gittikçe Oğlu’na benzetmesini mi diliyorsun?”

“Eğer yanıtın evet ise, o zaman kırılmayı diliyorsun.”—Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine* (Sisters, Ore.: Multnomah Publishers, Inc., 2001), S. 60.

İnsanlar, “bedende bir diken” (2Ko 12:7) ifadesiyle Pavlus’un ne demek istediğini merak etmişlerdir. Bu konuda Pavlus’un düşmanlar tarafından sürekli saldırıya uğramasından, konuşma zorluğuna kadar çeşitli fikirler ortaya atılmıştır. Görünen o ki sorun, aslında onun görme yeteneği ile ilgiliydi—Ellen G. White comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1107. Şaşırtıcı olan, Pavlus bu “dikenin” “ona verildiğine” inanmaktaydı.

Pavlus’un, “bana verildi” demesinden ne anlıyorsun? Ona bunu kim verdi? Tanrı bunu nasıl Pavlus’un yararına kullandı?

Pavlus’un “dikeninin” kesin bir amacı olduğuna dikkat edin: “gururlanmayayım diye” (7. ayet). İşlediği belirgin bir günahtan dolayı değil, ama gelecekte onu günah işlemekten korumak için verilmişti. Pavlus, doğal olarak günah karşısındaki zayıflığını ve bu “dikenin” kendisini ona karşı koruyacağını itiraf ediyor.

2.Korintliler 12:7-12’yi oku. Pavlus bu “dikenle” nasıl baş ediyor? Pavlus’un bu zayıflığı, kendisine başka bir ruhsal yarar sağlıyor mu? Pavlus’un verdiği yanıt tarzı, senin de taşıdığın “dikenler” ile başa çıkmada nasıl yardımcı olabilir?

Ruhsal gelişmen için Tanrı’nın fikirleri, seninkilerden nasıl daha farklı olabilir? Doğrulukta daha üretken olabilmen için hangi alanlarda kendini geliştirmen gerektiğini düşün. O’nun “budayarak” geliştirmesi sayesinde, Tanrı’dan sana hangi ruhsal vasıfları vermesini dilerdin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White in Signs of the Times, Nov. 18, 1903; Ellen G. White comments, The SDA Bible Commentary, Cilt 4., S. 1182; My Life Today, S. 92.

“İnsanların kalplerini okuyabilen Kişi, onların karakterini onlardan daha iyi bilir. O, doğru kullanıldığı takdirde bazılarının gücünü ve duyarlılıklarını Rab’bin yararına kullanacağını görür. İlahî takdiriyle O, karakterlerinde gizli kalan bozuklukları keşfedebilsinler diye bu kişileri değişik pozisyonlara ve çeşitli koşullara getirir. Onlara bu bozuklukları düzeltmeleri ve kendilerini O’nun hizmetine daha iyi hazırlayabilmeleri için fırsat verir. Çoğunlukla arınmaları için ızdırap ateşinin onlara saldırmasına izin verir.”–Ellen G. White, The Ministry of Healing, S. 471.

Tartışma Soruları:

1. Günahın sonuçları ile baş etmek gerçekten güç olabilir. “Tanrı ile yeniden barışabilir miyim?” diye sorarız. Bu gibi zamanlarda cesaretimizi korumamız ve sabırla dayanabilmemiz için Tanrı ne gibi vaatler vermiştir? (Pavlus’un daha sonra Romalılar 5:1-II’deki yazılarına bakın). Bu çok önemli soruyu soran birine nasıl bir yanıt verirsin?
2. Ellen White, “ilahî takdir” ifadesiyle ne demek istiyor? Bu nasıl işler? İlahî takdirle olan bir şeyi nasıl bilebilirsin? Yaşamında Tanrı’nın “takdirinin” hangi eylemi seni denenmelere sürükledi? Sınıfça bu gibi anlarda neler öğrendiğinizi tartışın. “İlahî takdir” konusunda şüpheye düşen birine nasıl yardımda bulunabilirsin?
3. Şu an için zorlu denenmelerden geçen birini tanıyorsan, bunun ona getirecekleri bir önem taşır mı ya da önem taşımalı mıdır? Yani nedeni ne olursa olsun, böyle kişilere ve acılarına nasıl bir reaksiyon göstermeliyiz?
4. Güney Amerika’da yaşayan genç bir inanlı acı bir denenmeden geçiyordu. Sona erdikten sonra Avrupa’ya taşındı ve daha sonra birine yaptığı yorumda şöyle demişti, “Cesedimi Güney Amerika’da bıraktım.” Bu ne anlama gelir? Neden hepimiz bir anlamda bir yerde cesedimizi bırakmak zorundayız? Bu süreçte denenmenin rolü nedir?
5. Sınıfça, hangi nedenden olursa olsun acı denenmeler neticesinde zor durumda olanlara yardım, huzur ve teselli verebilmek için hastane, huzurevi vs. gibi yerleri ziyaret edin.

Bölüm: Okulda Zorbalık

Andrew McChesney Tarafından

Anne, Eduardo Junior için endişeleniyordu. Genellikle 15 yaşında neşeli olan bu çocuk, Brezilya'nın Manaus kentindeki evlerinde gergin ve düşmanca davranmaktaydı. Annesinin isteklerine karşı, bir Afrika-Brezilya savaş sanatı olan Capoeira'yı öğrenmek için kursa kaydolmuştu.

"Eduardo, Junior'ın dövüş sanatları öğrenmesinden hoşlanmıyorum," dedi kocasına.

"Onu almam sorun değil," diye yanıtladı kocası. "Dersler, çalıştığım Candomblé tapınağının hemen yukarısında."

"Bu da beni rahatsız ediyor" dedi annesi. "Capoeira ve Candomblé'nin bir şekilde birbirleriyle ilişkili olduğunu bilmiyordum ama oğlumun bunu yapmasını istemiyorum."

Ertesi gün, anne Junior'ı eve götürmek için okulda beklerken, içindekileri Junior'ın sınıf arkadaşlarından biri olan Clifferson'ın annesi, Dilma Araujos dos Santos'a döktü. "Oğlumun hiç iyi arkadaşı yok" dedi.

Birkaç gün sonra Clifferson, Junior'ı evindeki bir video oyuncuları kulübüne davet etti. Junior'ın bir arkadaş bulduğuna memnun olan anne, gitmesine izin verdi.

Junior, Clifferson'ın evinde bir spor video oyunu oynayan birkaç erkek buldu. Birkaç dakika sonra Clifferson oyunu kapattı ve çocukları İsa hakkında şarkı söylemeye davet etti. Sonra çocuklar Kutsal Kitap'larını açıp İsa'nın onlar için ne anlama geldiği hakkında konuştular. "Hristiyan mısınız?" diye sordu Junior. Evet, dedi Clifferson. "Kulübümüzde spor oyunlarını oynuyoruz ve İsa hakkında konuşuyoruz."

Junior yeni arkadaşlarını sevdi, ondan sonra hiçbir toplantıyı kaçırmadı. Bir gün, Clifferson'ın annesi Junior'ı ailesiyle birlikte kiliseye gitmeye davet etti. Junior, Clifferson ile daha fazla zaman geçirmekten mutluymuş ve dövüş sanatları derslerine gitmeyi bıraktı. Annesine Alfa Yedinci Gün Adventistleri Topluluğu Kilisesi'ni ziyaret ettiğini söylemedi. Sadece dışarı çıktığını söylüyordu.

Annesi, Junior'ın cumartesi günü evden ayrılmaya hevesli olduğunu çok geçmeden fark etti ve ona ne yaptığını sordu. Junior ona kilisenin Sebt ibadetlerini canlı yayınladığı YouTube kanalını gösterdi. Annesi de bunları izlemeye başladı.

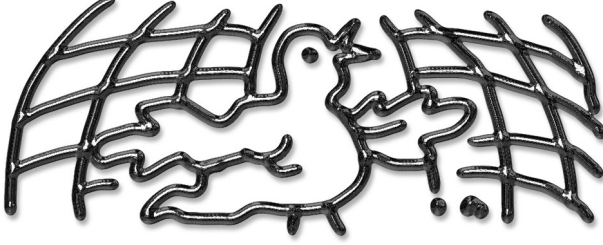
Bir Sebt Günü, Junior, annesine bir adamın kalbini İsa'ya verdiğini ve kilisede vaftiz edildiğini söyledi. "Vaftiz olmak istiyorum" dedi.

Birkaç Sebt günü sonra, annesi Junior'a kiliseye kadar eşlik etti ve Sebt Okulu öğretmeni Yetişkin Kutsal Kitap Çalışma Kılavuzundan konuşurken dinledi. Birisi ona bir Kutsal Kitap verdi ve öğretmenin Vahiy'den okuduğu ayetlere baktı. Okuduğu zaman baştan aşağı ürperdi, "Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyüci, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur." (Vahiy 21:8; Yeni Çeviri).

"Kocamın kaderi bu," diye düşündü anne. "Ateş gölünde yok olacak." O günden sonra baba için dua etmeye başladı.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Kuş Kafesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mısır'dan Çıkış 14, 15:22-27, 17:1-7, Özdeyişler 3, Luka 4:1-13, 1Pe 1:6-9.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız” (1.Petrus 1:6).

Gün ışığında diğer müzik seslerini dinleyen kafes kuşu sahibinin kendisine öğretmek istediği melodiyi şakımaz. Onun bir parçasını, bir notasını öğrenir, fakat hiçbir zaman tüm melodiyi değil. Ancak sahibi kafesin üzerini örter, kuşu melodisini öğrenebileceği sakin bir yere yerleştirir. Karanlıkta kuş öğreninceye dek defalarca melodiyi tekrarlar, sonra kuş bu melodiyi mükemmel şekilde öter. Daha sonra kafesin üzeri açıkken bile kuş gün ışığında melodiyi tekrarlayabilir. İşte Allah'ın çocukları ile olan uğraşısı da böyledir. O'nun bizlere öğreteceği bir ezgisi vardır ve bizler bu ezgiyi ızdırabın gölgesinde öğrendiğimizde artık hep söyleyebiliriz.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, S. 472.

Kuşu karanlığa götürenin bizzat sahibi olduğuna dikkat edin.

Şeytan'ın acıya neden olduğunu anlamak kolaydır, fakat bizzat Tanrı karışıklık ve incinmeyi tecrübe edebilmemiz için bizleri acı denemelere sürüklemeye aktif bir rol oynar mı?

*16 Temmuz Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.

Ölümcül Yoldan Vaat Edilen Ülkeye Doğru

“Firavun yaklaşırken, İsraililer Mısırlıların arkalarından geldiğini görünce dehşete kapılarak RAB’be feryat ettiler” (Mısır’dan Çıkış 14:10).

Hiç seni tuzağa veya ölümcül sona götüren bir düzen kuruldu mu? Bazen hiç beklemedik bir anda bir odaya girdiğinde arkadaşların hep bir ağızdan, “Sürpriz! Mutlu Yıllar” diye bağırduklarında hoş olabilir. Bazen de bu durum şok edici hatta tatsız bile olabilir. Okuldaki kabadayılar veya işteki arkadaşların herkesin önünde seni küçük düşürebilirler.

İsraililer Mısır’ı terk edip Vaat Edilen Ülke’ye varıncaya kadar “Gece gündüz ilerlemeleri için, RAB gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu” (Çıkış 13:21). Yolculuklarının her kısmında bizzat Tanrı tarafından yönlendiriliyorlardı. Ancak bakın onları önce nereye götürdü: önlerinde deniz bulunan, her iki yanda dağlar olan ve Firavun’un ordusunun da hemen arkalarından gelmekte olduğu bir yere!

Mısır’dan Çıkış 14’ü okuyun. Tanrı İsraililerin dehşete kapılacaklarını bile bile neden bu yere getirmişti?

“Sütunu” izlemek, her zaman mutlu olmamızı garanti etmez. Çetin bir tecrübe de olabilir, zira doğrulukta sınanma, bizleri çok doğal olarak hilekâr olan kalplerimizin sınanıldığı bir yere götürür (Yer 17:9). Bu zorluklar boyunca gerçekten sadık bir şekilde Tanrı’yı izlemek, denenmenin veya acının olmamasını gerektirmez, aksine Tanrı’nın talimatlarına açık olmayı, aklımızın ve kalbimizin O’nun yönetimine sürekli bir şekilde itaat etmesini gerektirir.

İsraililer bu tecrübeden nasıl bir ders çıkardılar? Mısır’dan Çıkış 14:31.

Bizler için harika vaatleri olduğunu bilmemize rağmen, Tanrı’ya güvenmek neden bazen zor gelebilir? Rab’bin sana “inanmayı” ve “korkmayı” öğrettiği bazı zor durumları aklına getir.

Acı Sular

“RAB’bin buyruğu uyarınca, bütün İsrail topluluğu Sin Cölü’nden ayrıldı, bir yerden öbürüne geçerek Refidim’de konakladı. Ancak orada içecek su yoktu”
(*Mısır’dan Çıkış 17:1*)

Tanrı’dan her istediğimiz şeyi alamayabiliriz ama ihtiyacımız olan her şeyi beklemek hakkımız değil mi? Kendi düşüncemize göre kurduğumuz ihtiyaçlar değil ama hiç olmazsa gerçekten ihtiyaç duyduklarımızı?

İsraililerin mutlaka ihtiyaç duydukları tek şey vardı ve bu da suydı. Tanrı’nın İsrailileri Kızıl Deniz’in ötesine geçirerek bir bulut sütunuyla rehberlik etmesinden hemen sonra O’nu sıcak ve kurak çölde tam üç gün boyunca izlemişlerdi. Bilhassa suyun nadiren bulunduğu çölde onların umutsuzluğu anlaşılabilir. İhtiyaç duydukları suyu ne zaman elde edebilirlerdi?

O halde Tanrı onları nereye götürdü? Bulut sütunu onları en azından suyun bulunduğu Mara’ya götürdü. Çok şaşırılmış olmalıydılar. Ancak suyu tattıklarında acı olduğundan içemediler ve hemen tükürdüler. “Halk, ‘Ne içeceğiz?’ diye Musa’ya yakınmaya başladı” (*Mısır’dan Çıkış 15:24*).

Birkaç gün sonra Tanrı bunu yeniden yaptı. Ancak bulut sütunu bu kez hiç suyun olmadığı bir yerde durdu (*Mısır’dan Çıkış 17:1*).

Mısır’dan Çıkış 15:22-27 ve 17:1-7’yi okuyun. Tanrı İsrail’e Mara ve Refidim’de kendisi hakkında ne açıkladı? Buradan nasıl bir ders çıkarmalıydılar?

Refidim’de İsrail halkı hangi soruyu sordu? *Mısır’dan Çıkış 17:7*. Sen de hiç aynı soruyu sordun mu? Öyleyse neden? Nasıl hissettin ve soruna yanıt verdikten sonra bundan nasıl bir ders aldın? Hep birlikte sormaya bir son vermeden önce kaç kez yanıt almamız gerekir?

Çöldeki Büyük Mücadele

“Kutsal Ruh’la dolu olarak Şeria Irmağı’ndan dönen İsa, Ruh’un yönlendirmesiyle çölde dolaştırılarak kırk gün İblis tarafından denendi. O günlerde hiçbir şey yemedi. Dolayısıyla bu süre sonunda acıktı” (Luka 4:1, 2).

Luka 4:1-13’ü oku. Ayartmaların üstesinden gelmek ve günaha düşmemek konusunda bu öyküden nasıl bir ders çıkarabilirsin?

Ayartmalar çok zor olabilir, zira gerçekten arzu ettiğimiz şeylere başvururlar ve her zaman en zayıf olduğumuz bir anda bizleri yakalarlar.

Luka 4, İsa’nın Şeytan tarafından ayartılmak istendiği öykünün başlangıcıdır ve bazı zor meseleleri de dikkatimize sunar. İlk bakışta Kutsal Ruh’un İsa’yı ayartmaya kalktığı görünümü verir. Ancak Tanrı hiçbir zaman bizleri ayartmaz (Yük 1:13). Bilakis daha önce de gördüğümüz gibi Tanrı bizleri birtakım zorlu denenmelerden geçirir. Luka 4’te çarpıcı olan şey, Kutsal Ruh’un bizleri varlığımızı Şeytan’ın azgın ayartmalarıyla karşı karşıya bırakmak ta dahil olmak üzere, sınanmalara yönlendirebildiğidir. Bazı anlar bu ayartılmaları çok kuvvetli olarak hissettiğimizde, yanlış anlayabilir ve Tanrı’yı doğru bir şekilde izlemediğimizi düşünebiliriz. Fakat bu doğru olmayabilir. “Zor bir duruma düştüğümüzde çoğu zaman Allah’ın Ruh’unun bizi yönlendirmekte olduğundan şüphe ederiz. Fakat İsa’yı, Şeytan tarafından denenmek üzere çöle getiren, Kutsal Ruh’un O’nu yönlendirmesiydi. Allah bizi sıkıntılı bir duruma getirdiğinde, O’nun, bizim iyiliğimiz için gerçekleştireceği bir amacı vardır. Mesih hemen günaha kapılmadı ve Allah’ın vaatlerini suiistimal etmedi. İsa’nın, Şeytan O’nu ayartmak için üzerine geldiğinde umutsuzluğa düşmediği gibi, benzer bir durumda biz de umudumuzu yitirmemeliyiz.”—Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni, S. 113.

Bazen zorlu denenmelerde aklanmaktan çok yanarız. Bu yüzden ayartılma altında kıvrandığımızda yeniden umut edebiliriz, zira İsa’nın dimdik durmuş olduğunu bilmek rahatlık vericidir. İyi haber şu ki, Günah Taşıyıcımız İsa’dan dolayı, bu ayartılmalara katlanarak (her ne ise) bizim zayıflıklarımız için ceza ödediğinden dolayı, her birimizin karşılaşabileceği en kötü denenmeye O gittiğinden dolayı, bizler bir kenara atılmadık ya da Tanrı tarafından unutulmadık. Günahkârların “en kötüsü” için bile bir umut vardır (1Tî 1:15).

Şu an hangi ayartılmayla karşı karşıyasın? Duayla kendine zaman ayırarak, Rab’be İsa’nın örneğinden senin yaşamına da bir şeyler tatbik ederek öğretmesi için dilekte bulun. Artık ayartmalara pes etmek zorunda olmadığını hatırla! Ayrıca eğer böyle yaparsan yanında bir Kurtarıcın olduğunu da hatırla.

Kalıcı Miras

1.Petrus 1:6, 7'yi oku. Burada Petrus ne söylemektedir?

Petrus, zorluklara karşı savaş vermiş ve çoğunlukla kendini çok yalnız hissedilen insanlara yazmıştı. O, "Pontus, Galatya, Kapadokya, Asya İli ve Bitinya'ya dağılmış ve buralarda yabancı olarak yaşayan seçilmişlere" (*1Pe 1:1*) yazmıştı. Bugün bu bölgeler Türkiye'nin batısında yer almaktadır. Birkaç ayet sonra Petrus onların "her çeşit denenmede acı çekerek" (*6. ayet*) tecrübe kazandılarından bahsetmektedir.

Onların "yabancı" ve "dağılmış" olmaları ne anlama gelmektedir? Bu durumun onların denenmelerine katkısı nedir?

Bu zamanlarda inanılı olmak yeni bir olguydu; çok az sayıda ve çeşitli yerlerde azınlık olarak görülen, sık sık en iyimser bir bakışla yanlış anlaşılan ve en kötümser bir bakışla işkence gören inanlılar vardı. Ancak Petrus onlara bu denenmelerin tesadüf eseri veya karmaşık olmadığı güvencesini vermektedir (*1Pe 1:6, 7*). "Her çeşit denenmeye" karşı sabredenler için gerçek iman bir hedefti.

1.Petrus 1:6-9'u oku. Petrus, denenmeler içerisindeki bu insanlara hangi nihai güvenciyi vermeye çalışmaktadır? Bu umudun bizler için anlamı nedir?

Denenmeleri ne olursa olsun, ne tür bir acı çekerlerse çeksinler, İsa döndüğünde onları bekleyen sonsuzlukla nasıl kıyaslanabilir? Onlara Petrus'un söylediği sözler, ne ile karşılaşırsak karşılaşıalım aynı zamanda Tanrı'nın bizlere söylediği sözlerdir. Denenmelerimiz ne kadar zor ve sancılı olsa da nihai sonu, acısız, dertsiz veya ölümsüz yeni bir gök ve yeni bir yeryüzündeki sonsuz yaşamı hiçbir zaman gözden kaçırmamalıyız. Önümüzde duran böyle bir vaatle, İsa'nın ölümü aracılığıyla bizlere garanti edilen bir vaatle, bu imanı kaybetmemek ama denenmeler içinde iken iman yolumuzda duran her türlü engeli, her şeyi Rab'in temizlemesini dilemek ne kadar önem taşımaktadır.

Ateşle Deneme

Genç bir adam vardı. Adı Alex olsun. Çok zor bir gençlik yaşantısı olmuştu: uyuşturucular, şiddet, hatta bazen hapis hayatı. Ancak sonraları imanlı biri aracılığıyla (ki Alex ondan bir şey çalmıştı) Alex Rab'bi öğrenir ve kalbini İsa'ya verir. Sorunları ve mücadeleleri olmasına ve halâ geçmişten gelen bazı unsurlar taşınmasına rağmen Alex artık İsa'da yeni bir şahıstır. O Tanrı'yı sevmiş ve bu sevgisini O'nun emirlerine uymak suretiyle göstermiştir (*Yu 5:1, 2*). Bir noktadan sonra Alex rahip olmaya karar verir. Her şey buna işaret etmektedir. O da hiç şüphe etmeden Rab'bin çağrısına yanıt verir.

Başlangıçta kolejde her şey yolunda gider. Sonraları birbiri ardına her şey ters gitmeye başlar ve yaşamı altüst olur. Para kaynağı kurumaya başlar; yakın arkadaşı ona sırtını döner, onun hakkında itibarını lekeleyici yanlış suçlamalarda bulunur. Daha sonra hastalanır; hiç kimse hastalığının ne olduğunu bilemez ama bu durum çalışmalarını etkiler ve bir noktadan sonra okulu tamamen bırakmayı bile düşünür. Hepsinin ötesinde uyuşturucuyla mücadele etmek zorunda kalır. Bir noktada kendisi de bu batağa düşer. Alex neden bunların başına geldiğini bir türlü anlayamaz, özellikle de bu okula başlaması için Rab'bin onu yönlendirdiğinden bu kadar eminken. *Acaba Alex bu düşüncesinde hatalı mıydı? Eğer öyleyse Allah ile olan tüm tecrübesi büyük bir hata mıydı?* İmanın en temel unsurlarından bile artık şüphe eder olmuştur.

Diyelim ki bu sorunlar ortasında Alex sana gelmiş olsun ve nasihat istesin. Ona ne söyledin? Onun gibi birine yardım edebilmek açısından ne gibi tecrübelere sahipsin? Hangi Kutsal Kitap ayetlerini kullanırdın? Böyle bir durumda şu ayetler nasıl yardımcı olabilir? *Özdeyişler 3, Yer 29:13, Rom 8:28, 2Ko 12:9, İbr 13:5.*

Rab'bi izleyen hemen herkes O'nun yönetiminden kuşku duymak için ayarlanmıştır. Böyle bir durumda önemli olan husus vaatlere sarılmak, geçmişte Rab'bin yönetimini hatırlamak, iman ve sabır için dua etmektir. Rab hiçbir zaman bizleri bırakmaz; O'nu terk etmemek için denenmelerle mücadele etmesi gereken bizleriz.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt*, S. 155–165; *Sevgi Öğretmeni*, S. 99–109.

“Fakat Rab eskiden halkını Refidim’e götürdü ve bizi de oraya götürmeyi seçtiğinde, bağlılığımızı sınamak isteyebilir. O, bizleri her zaman hoş yerlere götürmez. Eğer böyle yapsaydı, kendimizi beğenmişliğimiz içerisinde O’nun yardımcımız olduğunu unutturduk. O kendisini bizlere açıklamaya özlem duyar, bizim yararımıza acil ihtiyaçlarımızı giderir ve çaresizliğimizi fark edebilmemiz için denemelere ve düş kırıklıklarının başımıza gelmesine ve yardım için O’nu çağırmayı öğrenmemize izin verir. Sert kayalardan soğuk pınarların akmasına O neden olur. Rab ile yüz yüze gelinceye dek, görüldüğümüz gibi görünceye, bilindiğimiz gibi bilinceye dek, çocuksu bir imanla O’na getirdiğimiz yükü ne kadar taşıdığını, ne kadar yükü taşımaktan hoşnut olduğunu hiçbir zaman anlayamayız.”—Ellen G. White, “*Rephidim*,” *Review and Herald*, 7 Nisan 1903.

Tartışma Soruları:

1. Çoğunlukla denemeleri bireysel bir şeymiş gibi algılayız ve tabii ki böyledir. Aynı zamanda, inanlı topluluğu ya da yerel inanlı topluluğu ailesi olarak grupça korumamız gereken toplu denemeler de var mıdır? Varsa, nelerdir?
2. “Hoş olmayan yerlerden” bahsetmek isteyen birisi var mı? Neden hoş değildi? Bugün oraları yeniden ziyaret etmeleri gerekse daha farklı bakarlar mıydı?
3. Hepimiz Tanrı’nın denemeler yoluyla bizleri arındırmasının arkasında yatan ilkeyi anlayabiliriz. Ancak denemelerin hiçbir değer taşıymıyormuş gibi görüldüğü durumları nasıl anlayabiliriz (örneğin araba kazasında ölen birisi)? Sınıfça mümkün olan yanıtlar üzerinde tartışın.
4. Sınıfça, her birinizin denemelere katlanabilmesi ve inanlı kalabilmesine cesaret vermesi için birbirinize dua etmek suretiyle kendinize zaman ayırın.
5. Sınıfta, denemelerle karşılaşınca yolunu kaybeden birini tanıyanlar var mı? Eğer varsa, çok somut bir yolla bu kişiyi geri kazanabilmek için sınıfça nasıl bir yardımda bulunabilirsiniz?

Bölüm: Baba Tarafından Terk edilmek

Andrew McChesney Tarafından

Anne ne zaman Adventist kilisesine gideceğini söylese baba her zaman sinirleniyordu. Her küçük şey onu sinirlendiriyordu. Bir gece, anne bir kilise etkinliğinden eve geç geldiğinde öfkeden patladı.

Ertesi sabah anne, Brezilya'nın Manaus kentinde sekreter olarak çalıştığı diş kliniğine geldi ve artık bir işi olmadığını öğrendi. Klinik kapanmıştı. Eve gidene kadar bunu babasına nasıl söyleyeceğini düşündü. Ama baba evde değildi ve telefonlara cevap vermiyordu. Sonra anne kıyafetlerinin eksik olduğunu fark etti. Evi terk etmişti.

Annesi, oğlu Junior'a tek kelime etmedi. Okul ve oyun kulübüyle meşgul olan çocuk, babasının gittiğini ancak üç gün sonra cep telefonuna bir WhatsApp görüntülü mesajı geldiğinde fark etti. Baba, Adventizm ve onun inancı olan Candomblé'nin aynı çatı altında bir arada yaşayamayacağını söyledi.

Anneye ayrıca bir WhatsApp mesajı geldi. Baba, bir baş rahip olarak kötü ruhlarla taptığı Candomblé tapınağına taşındığını söyledi.

Dinimden asla vazgeçmem" dedi. "Bunu kabul etmelisin."

Anne, Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadeleyi hiç duymamıştı. Ama endişeliydi ve Alfa Yedinci Gün Adventistleri Topluluğu Kilisesi pastörü Ricardo Coelho ile bir araya geldi. Ağlayarak, eşinin bir Candomblé baş rahibi olarak çalıştığını ve aileyi terk ettiğini söyledi.

Pastör Ricardo anneyi teselli etti ve Kutsal Kitap'ını açarken nazikçe, «Size bir öğüt vereyim,» dedi. 1 Korintliler 7:3'ü okudu: "Erkek karısına, kadın da kocasına hakkını versin." (Yeni Çeviri). Süleymanın Özdeyişleri 14:1'de şöyle der: "Bilge kadın evini yapar, Ahmak kadın evini kendi eliyle yıkar." Anneye bakarak, "Kocan Eduardo'ya iyi bir eş ol ve onun için dua et," dedi.

Kutsal Kitap ayetleri anneyi cesaretlendirdi ve o daha çok dua etmeye karar verdi.

Haftalar geçti ve annenin parası tükendi. Kutsal Kitap ile güç buldu ve Yeşu 1:9'un vaadi için dua etti: "Korkma, yılma. Çünkü Tanrın RAB gideceğin her yerde seninle birlikte olacak."

Babasının annesi olan çocuğun babaannesi, ailenin yemeğinin azaldığını öğrendiğinde, oğlunu aradı ve bundan sonra onlara yiyecek vermeye başladı.

Bir gün babaannesi, Junior'un annesine ruhların onu ve Junior'ı tapınağa çağırıldığını söyledi. Çift geldiğinde baba kendisinin aracılığıyla alçak, çarpık bir sesle konuşan kötü bir ruh tarafından ele geçirildi. Ruh, Babanın eve dönebileceğini söyledi, ancak Anne ya da Junior ona dinlerini öğretmeye çalışırsa ya da onu kiliseye davet ederse onu öldürmekle tehdit etti.

Baba o gün eve döndü. İki aydır eve gelmemişti. Anne daha çok dua etti.

Onüçüncü Sebte Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Kuyumcu'nun Yüzünü Görmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Eyüp 23:1-10, Dan 12:1-10, Mat 5:16, 25:1-12, 1Ko 4:9, Ef 3:10, 4:11-16.*

HATIRLAMA METNİ: “Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab’bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor” (2.Korintliler 3:18).

Amy Carmichael Hindistan’da bir grup çocuğu geleneksel bir kuyumcuya götürdü. Kömür ateşinin ortasında kavisli bir çatı kiremidi bulunuyordu. Kiremidin üzerinde tuz, demirhindi meyvesi ve tuğla tozu karışımı vardı. Bu karışıma aynı zamanda altın tozu ilave edilmişti. Ateş bu karışımı erittiğinde, altın parlak bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. Kuyumcu altını bir maşayla aldı ve daha saf olması için ateşteki yeni bir karışıma ilave etti. Fakat altın her yeni karışıma aktarıldığında sıcaklık daha da artırıldı. Grup şunu sordu, “Altının saf hale geldiğini nasıl anlıyorsun?” Adam şöyle yanıt verdi, “İçinde yüzümü görebildiğim zaman”—Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, Pa.: Christian Literature Crusade, 1989), S. 50.

Tanrı bizleri arındırmak ister, altın gibi saflaştırmak, bizleri Kendi benzerliğine dönüştürmek ister. Bu şaşırtıcı bir ektir ve bundan da şaşırtıcı, Mesih benzeri bir karaktere sahip olmak, sadece yaşamın zorlu denenmelerinden geçmekle mümkündür.

*23 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.

“O’nun Benzerliğinde”

“Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu’nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun” (Rom 8:29).

Başlangıçta Tanrı bizleri Kendi benzerliğinde yarattı (Yar 1:27), ama bu benzerlik günah ile kirletildi.

Tanrı’nın insanlık üzerindeki bu benzerliğinin tahrifatını hangi yollarla görüyoruz?

Şu açık ki, hepimiz günah tarafından bozulduk (Rom 3:10-19). Ancak Rab’bin arzusu, tıpkı orijinalinde olduğumuz gibi bizleri restore etmek. Bu nedenle bugünkü ayetimiz buna çok iyi uyuyor. Yaşamımızı Kutsal Ruh’a adayanlar için Rab’bin planını açıklıyor, zira onlar “Oğlu’nun benzerliğine dönüştürülecek” (Rom 8:29).

Fakat işin bir diğer boyutu da var. “Allah’ın tasviri insanda yeniden oluşturulma-lydı. Allah’ın yüceltilmesi Mesih’in yüceltilmesine halkının karakterinin de geliş-tirilmesiyle kopmaz bir şekilde bağlıdır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 665.

Bu alıntadaki Ellen White’in söylediklerinden ne anlıyorsun? Ayrıca bkz. Eyüp 1, Mat 5:16, İko 4:9, Ef 3:10.

İnanlılar olarak kozmik bir dramın tam ortasında olduğumuzu hiçbir zaman unutmamalıyız. Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadele, tümüyle çevremizde kendini belli etmektedir. Savaş türlü şekillerde gelişmekte ve birçok değişik yolla kendini göstermektedir. Bunlardan birçoğu gizli olmasına rağmen, Mesih’in izleyicileri olarak bu dramda rol almaktayız ve yaşamlarımızla Mesih’i onurlandırabiliriz.

Çok büyük bir stadyumunun ortasında yer aldığınızı hayal edin. Açık tribünde oturanlar Rab’be sadık olan göksel yaratıklar; diğer tarafta ise Lusifer ile birlikte düşmüş olan yaratıklar. Geçen 24 saat içinde yaşamın bu alanda oynanıyor olsaydı, acaba hangi taraf sana daha çok tezahürat ederdi? Verdğin yanıt senin hakkında ne söylüyor?

Arındırıcı Ateş Ortasında İman

Bir yanda savaşın ortasında olmak; diğer yandan bu savaşta yer alan güçleri bile görememek. Bir anlamda inanlılar olarak uğraşmamız gereken bir mesele bu. Bu güçlerin orada olduğunu biliyoruz, onları yaşamlarımızda hissediyoruz, imanlı kalmaya devam etmeli ve “görünmez olana” (İbr 11:27) güvenmeliyiz.

Eyüp 23:1-10’u oku. Eyüp’ün mücadelesinin özü nedir? Neyi göremiyor? Aynı zamanda tüm denemelere rağmen inancının hangi unsuruna tutunuyor?

Korkunç denemeler ortasında bile Eyüp Rab’be güveniyordu. Her şeye rağmen Eyüp sabretmeye karar verdi. Onun sebat etmesini sağlayan şeylerden biri de altındı. Altın madalyon olarak değil; aksine o geleceğe doğru bakıyor ve eğer Rab’be tutunmaya devam ederse bundan kârlı çıkacağına inanıyordu—tıpkı bir altın gibi. Eyüp’ün sahne arkasındakileri ne kadar bildiği bizlere söylenmiyor. Eyüp’ten ne kadar gizlendiğini göz önüne almasak ta, o arındırıcı ateşe dayanmıştı.

Ateşten korkar mısın? Olayların yarattığı sıcaklığı dert ediyor musun? Belki Eyüp ile olduğu gibi Tanrı’nın sıcaklığı açıklanamaz gibi görünebilir. Belki de yeni bir işe veya yeni bir eve alışmak zor gelebilir. İşte veya aile içinde yanlış davranışlara göğüs gerebilirsin. Bu bir hastalık ve mali zarar da olabilir. Anlaması zor olan şey, Tanrı’nın bu denemeleri senin arınman için kullanması ve senin karakterinde Kendi benzerliğini ortaya çıkarmasıdır.

Altın olarak denenmek, Eyüp için özendirici olmalıydı, gözlerini bir şeye odaklaması ve bunun onu çaresizlikten çekip çıkarmaya yardım etmesi. Bütün bu acılar ve ızdıraplar içinde arındırma işlevinin gerçekliğini hissetmiş olması onun karakterini gösteren çok güçlü bir tanıklıktır. Ayrıca çok şey anlamamış olsa bile, bu denemelerin kendisini arındıracağını biliyordu.

Kendi tecrübene göre denemeler nasıl arındırır ve saflaştırır? Acı çekmek dışında başka ne gibi yollarla arınabilirsin?

İsa'nın Son Sözleri

İsa Yerus alim'de ölmek üzereydi. Matta İncil'ine göre Fıfıf'tan önce İsa'nın elçilerine son öğretisi, on bakire kızı, koyunları ve keçileri içermekteydi. Bu  yk ler, İsa'nın gelişini beklerken nasıl yaşamamız gerektiği ile ilgiliydi. Bu yüzden bu öykülerin günümüzle olan ilişkisi—evremizde İsa'nın çok yakındaki dönüŐünün iŐaretleri—hiç bu kadar önem arz etmemiŐti.

On bakire kız benzetmesinde (*Mat 25:1-12*), birçok yorumcu, yağın Kutsal Ruh'un bir simgesi olduğuna işaret etmektedir. Ellen White da hemfikir olmakla birlikte, yağın karakteri sembolize ettiğini ve bizim için hiç kimsenin elde edemeyeceği bir Şey olduğunu söylemektedir.

Benzetmeyi okuyun. Yağ, Kutsal Ruh'un sembolü ya da karakter sahibi olmaya bağlı olarak hangi yönlerden öykünün anlamını deĐiŐtirmektedir? EĞer yağ, Kutsal Ruh'u ya da Mesih benzeri bir karakteri temsil ediyorsa, sizin için bu öykünün ima etmek istedikleri neler olabilir?

Kutsal Ruh: _____

Karakter: _____

Matta 25:31-46'da koyunlar ve keçiler benzetmesini okuyun. Koyunları ve keçileri birbirinden ayırmada hangi kriter kullanılmaktadır?

Kralın koyunları ve keçileri yaptıkları iŐlere ve karakterlerine göre ayırdığına dikkat edin. İsa burada yapılan iŐlerle kurtuluşu  ğretmemesine rağmen, kurtuluş planında karakter gelişiminin ne kadar önemli olduğunu ve Mesih tarafından gerçekten kurtulanların bu kurtuluşu yaşamları ve karakterleriyle nasıl yansıtıklarını görebiliyoruz.

Denilir ki “karakter kişinin karanlık yanındır.” EĞer kimse sana bakmıyorsa ne çeşit bir Őahsiyetsin? Verdiğin yanıt, yapman gereken değişiklikler konusunda ne söylemektedir?

“Bilge”

Dün, İkinci Geliş'i bekleyenlerin karakterlerinin önemini inceledik. Bugün İsa'nın ikinci gelişinde canlı olanların karakterlerinin önemine yakından baka-
cağız.

Daniel 12:1-10'u okuyun. Ne anlam taşımaktadır? Dünya tarihinde hangi zamandan bahsedilmektedir? Daha önemlisi bu ayetler, bu zaman içinde canlı olan Tanrı'nın halkının karakteri hakkında ne söylemektedir? Kötülere karşı, onlara nasıl nitelikler verilmiştir? Ayrıca bkz. Vah 22:11.

Daniel'e, İsa'nın gelişinden önce tarihte başka bir zamanda eşi görülmemiş bir sıkıntı zamanı olacağı söylenmektedir. 3. ve 10. ayetlerde bizlere bu zaman zarfındaki bilgelerin ve kötülerin bir tasviri verilmektedir. 3. ayette belki de “ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı döneminde” (Dan 12:1) “arıtılıp temizlendiğinden, lekesiz duruma geldiklerinden” (10. ayet) dolayı yıldızlar gibi parlayan bilgelere karşılık, kötülerin nasıl kötülüklerini sürdüreceklerine dikkat edin. Ayrıca kötülerin hiçbiri anlamayacak, ancak doğrular “bilge” olduklarından anlayacaklar.

Neyi anlayacaklar? Matematiği, bilimi ya da yüksek eleştiriyi mi? Özdeyişler, “RAB korkusudur bilginin temeli” (Özd 1:7) demektedir. Belki de bu bağlamda “bilge,” son olayları, açıklandığı kadarıyla sıkıntı zamanını anladığı için bilgedir. Onlar sürpriz olarak alınmıyorlar; Söz'ü araştırdıklarından dolayı onun gelmekte olduğunu biliyorlar. Ve en önemlisi bu sıkıntı zamanının kendilerini arındırmak ve saflaştırmak için yeterli olduğunu biliyorlar; diğer yanda kötüler isyanları içinde dik başlı olduklarından, kötülüklerini sürdürmeye devam edeceklerdir.

Buradaki önemli nokta, bizlere arındırma ve saflaşma sürecindeki insanların tarifi verilmektedir.

Bu ayetlerde yer alan son günlere göz atarken, burada bugün bizler için bile arındırma ve saflaştırma sürecini daha iyi anlamamıza yardımcı olacak hangi ilkeleri görüyoruz?

Karakter ve Topluluk

Şarkıda şöyle geçiyor: “Ben kayayım, ben adayım.” Hiç kendini böyle hissettin mi? Tek başına olmayı arzuladın mı? Hatta insanların şöyle söylediklerini duymuşsundur, “Benim Tanrı ile ilişkim özel bir mesele. Bu, konuşmak istediğim bir konu değil.”

Efesliler 4:11-16’yı oku. Pavlus’un burada işaret ettiği husus nedir? Topluluğa hangi rolü vermektedir?

Pavlus Efesliler’e yazarken inanlı topluluğunu bir beden olarak tarif etmişti. İsa baştır ve halkı da diğer uzuvları oluşturur. 13. ayete bakarsan, böyle bir toplulukta yaşamının nihai amacını görürsün—“Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine” erişmek. İşte bunun için birbirimize ihtiyacımız var!

Tabii ki tek başına inanlı olmak mümkündür. Doğrusu yüzyıllar boyunca alay edilen ve zulüm gören birçok insanın tek başına olması kaçınılmaz. Kendilerini çevreleyen baskılar karşısında birçok erkek ve kadının boyun eğmesi Tanrı’nın kudretine dair güçlü bir tanıklıktır. Ancak bu doğru olsa da Pavlus kritik bir gerçeği vurgulamak istiyor: Eğer birbirimize destek olup elele çalışsak, Mesih’in doluluğu da nihai olarak yaşanacak ve açıklanacaktır.

Bugünkü ayette Pavlus, inanlı topluluğumuzda Mesih’in doluluğu ortaya çıkmadan önce neyin olması gerektiğini söylüyor?

Mesih’in doluluğunu göstermesi açısından, topluluğun tanıklığı ile bireysel olan tanıklık arasında ne gibi bir fark vardır? Bunlar büyük mücadele bağlamında ne anlam ifade ederler? Bkz. Ef 3:10.

Tek başınayken veya yabancılara karşı nazik olmak kolay, fakat çok iyi tanıdığın ya da sevmediğin kişilere karşı nazik davranmak zordur. Bu demektir ki bu insanlara nezaket ve saygı gösterirken, Tanrı hakkındaki gerçeğe karşı konulmaz bir tanıklık sağlıyoruz.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sons and Daughters of God*, S. 100; *Christ's Object Lessons*, S. 405–421; *Büyük Mücadele*, S. 325–334.

“Karakter geliştirme, insan varlığına emanet edilen en önemli iştir; ve onun üzerindeki gayretli çalışma daha önce hiç şimdiki kadar büyük bir önem arz etmemiştir. Daha önceki nesiller hiçbir zaman meselelerle bu kadar ciddi olarak uğraşmamıştı; genç erkekler ve genç kadınlar hiçbir zaman şimdiki nesil kadar tehlikelerle karşı karşıya gelmemişlerdi.”—Ellen G. White, *Education*, S. 225.

“Benzetmedeki akılsız bakire kızlar yağ için dileniyor olarak temsil edilmişler ve başarısız olmuşlardır. Bu durum, kriz zamanında dayanabilmek için karakter gelişimi açısından kendilerini hazırlamamış olanları sembolize etmektedir. Bu, sanki komşularına giderek, ‘Bana karakterini ver yoksa mahvolacağım’ demeye benzer. Bilge olan kızlar, yağlarını titrek ışıklı kandillere sahip akılsız kızlarla paylaşmazlar. Karakter, başkasına nakledilebilir bir şey değildir. Ne alınır ne de satılır; o zamanla kazanılabilir. Rab her bireye saatler süren deneme süresi aracılığıyla doğru bir karakter kazanması fırsatı vermiştir; fakat denenme altında sabır göstererek ve imanını sergileyerek, bir çok olanaksızlığın üstesinden gelerek çetin tecrübelerle geliştirdiği, büyük Öğretmeninden öğrendiği dersleri başka biriyle paylaşma yeteneği sağlamamıştır.”—Ellen G. White in *The Youth's Instructor*, 16 Ocak, 1896.

Tartışma Soruları:

1. “Karakter geliştirmek” ne demektir? Bunu nasıl yapabilirsin? Kendi yaşamındaki ve inanlı topluluğundaki görünen önceliklerin ne kadarı karakter geliştirme ağırlıklıdır?
2. Perşembe günkü çalışmamız, inanlının yaşamında topluluğun önemli rolünden bahsetmekteydi. İnanlı topluluğun, Mesih’in bedeni olarak ne kadar iyi bir işlev görüyor? Topluluk olarak Rab’bi ne kadar iyi bir şekilde temsil ediyorsunuz? Sınıfça bunu geliştirebilmek için neler yapabileceğinizden bahsedin.
3. Sınıf olarak sadece imanla İsa’da kurtulmuş olsak ta, karakter geliştirmenin ne kadar önemli olduğunu tartışın. Eğer O’nun doğruluğu ve O’nun mükemmel karakteri bizleri kurtaracaksa, o halde bizler neden karakterimizi geliştirmek zorundayız?
4. Çocukluk çağlarından sağır ve kör olan Helen Keller, şöyle yazmıştı, “Karakter kolayca ve sessizce geliştirilemez. Sadece denenme ve ızdırap dolu tecrübelerle ruh kuvvetlendirilebilir, vizyon belirginleşir, tutkular canlanır ve başarıya ulaşılır.”—Leadership, Cilt 17, no. 4. Bu düşünceye katılıyor musun? Karakter, acı çekme ve büyük mücadele arasındaki ilişkiyi tartışın.

Bölüm: Kötü Ruhlarla Plân Yapmak

Andrew McChesney Tarafından

Annesi ve Junior, babanın neden onları iki aylığına terk ettiğini ve Brezilya'nın Manaus kentindeki Candomblé tapınağında yaşadıklarını öğrenene kadar aylar geçti. Bunun nedeni Junior'ın Yedinci Gün Adventistleri olmak istemesiydi.

Alfa Yedinci Gün Adventistleri Topluluğu Kilisesi'nde vaftiz edilen bir adam gördükten sonra Junior, annesine kendisinin de vaftiz olmak istediğini söylemişti. Annesi, Junior'un babasına bunu söyledi ve kötü ruhlar tarafından tapınakta olan babaya bu plânı durdurması için emredildi.

Evdeyken baba Junior'ı yeniden düşünmeye ikna etmeye çalıştı ama çocuk dik durdu. Kötü ruhlar baskılarını artırdı ve babaya Junior'ı durdurmazsa mahvolacağı söylədiler. Baba, Junior'ın vaftizinin kendisini nasıl mahvedebileceğini bir türlü anlamadı, ama ruhlar tarafından evden taşınmayı ve plânlamayı kabul etti. Ruhlar, annenin aynı gün hem kocasını hem de işini kaybedeceğini ve Junior'ı kiliseye götürmeyi bırakacağını söyledi. Baba evden ayrılmak istemedi ve bütün gün plân için endişelendi. Ama anne o gece bir kilise etkinliğinden eve geç geldiğinde, öfkeyle ayrılmaya karar verdi.

İlk başta, plân tahmin edildiği gibi gelişti. Ertesi gün baba evi terk etti ve anne işini kaybetti. Ama plânın geri kalanı suya düştü. Ruhlar, annenin parasının biteceğini ve Junior'ı kiliseye götürmeyi bırakacağını ummuştu. Ama anne benzin almaya parası yetmeyince kilise üyeleri kendi araçlarıyla onları götürmeyi teklif etti. İki ay sonra ruhlar, Junior'ın vaftiz edilmesini önlemek için yeni bir plân yapacaklarını açıkladılar. Babaya eve dönmesini söylediler.

Bu arada Junior, vaftiz hazırlıkları için Kutsal Kitap derslerine başlamıştı. Pathfinders'a [Kaşif] katıldı, kilisenin müzik programına katıldı ve kilisenin ses sistemi işlerine yardımcı oldu. Kötü ruhlar Junior'ı vaftiz etmekten alıkoymaya ant içmiş olsalar da, çocuğun arzusu daha da arttı. Annesi de vaftiz edilmekten bahsetmeye başladı.

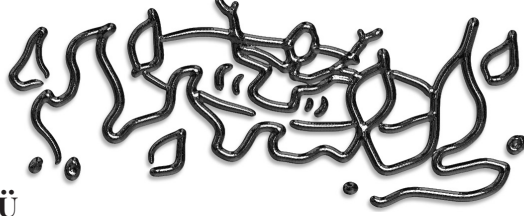
Pastör Ricardo, Junior'ın vaftiz tarihini, arkadaşı Clifferson'ın evinde Adventist Kilisesi'ni ilk kez duymasından bir yıl sonra, 29 Ekim'i belirledi. Anne aynı zamanda vaftiz edilmeyi de çok istiyordu. Pastör Ricardo'ya söylediğinde, ona ciddi bir şekilde baktı. "Yasal olarak evli olmadığın için vaftiz edilemezsin" dedi. Sözler anneye bir yumruk gibi çarptı. Örf-adetlere göre olan evliliği, Junior ile vaftiz edilme arzusunu engelliyordu. Pastör Ricardo onun hayal kırıklığını gördü. "Merak etme," dedi. "Eduardo'dan seninle evlenmesini iste."

Anne kiliseden çıkarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onun bunu kabul edeceğinden şüpheliydi. Buna rağmen onu aradı. "Bir sorum var," dedi. "Nasıl cevap verirsen ver, ilişkimiz değişmeyecek. Benimle evlenir misin?"

Baba dudaklarını asık, yavru köpek ifadesiyle büzdü. Sonra yüzü ciddileşti. "Hayır," dedi. "Seninle asla evlenmem."

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Aşırı Sıcak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 22, Eyüp 1:6-2:10, İsa 43:1-7, Hoş 2:1-12, 2Ko 11:23-29.*

HATIRLAMA METNİ: “Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü. Acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa Soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak. RAB’bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek” (*Yêsaya 53:10*).

Ünlü yazar C. S. Lewis’in eşi öldüğünde Lewis şöyle yazmıştı, “Tanrı’ya inanmaya bir son verme tehlikesi içinde değilim. Asıl tehlike, O’nun hakkında iğrenç şeylere inanmaktan gelir. Beni korkutan şey ‘Öyleyse Allah diye bir şey yok’ düşüncesi değil, bilakis ‘Demek ki Tanrı gerçekten böyleymiş’ düşüncesidir.”—*A Grief Observed* (New York: HarperCollins Publishers, Inc., 1961) S. 6, 7.

Bazı şeyler gerçekten çok acı verici olduğunda, bazılarımız Tanrı’yı tamamen reddeder. Lewis gibi diğerleri için şöyle bir ayarılma söz konusudur: Tanrı’ya olan bakış açısını tümüyle kötü olacak şekilde değiştirmek. Buradaki sorun, ne kadar acıya dayanılabilir? Tanrı, nihaî amacı olan “Oğlu’nun benzerliğinde” (*Rom 8:29*) dönüştürmek adına halkına ne ölçüde acı verme riskine razı olur?

**30 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

İbrahim Zorlu Denenmede

Yaratılış 22'yi okuyun. Ortada hiçbir şey yokken ve hiçbir açıklama yapmadan, Tanrı aniden İbrahim'e oğlunu yakmalık sunu olarak kurban etmesini buyurdu. İbrahim'in o an neler hissettiğini hayal edebiliyor musun? İnsanı açıdan bakarsak, Tanrı'nın insanın kendi çocuğunun kurbanını talep etmesi iğrenç bir düşüncedir. Dinî açıdan bakarsak, eğer İbrahim bunu kabul edilebilir olarak düşünseydi, o zaman da Tanrı'nın miras konusundaki vaadine ne olacaktı? Oğlu olmayınca vaat te ortadan kalkacaktı.

Tanrı neden İbrahim'den böyle bir kurban sunmasını istedi? Eğer Tanrı her şeyi biliyorsa, amacı neydi?

Tanrı'nın talebi ve zamanlaması bir tesadüf değildi. Doğrusu bu, en derin ızdırabı kullanmak için hesaplanmıştı, "Ancak Tanrı, İbrahim için en zorlu sınavı, artık istirahata çekilmesi gereken ömrünün son yıllarına saklamıştı."—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa, 1. Cilt*, S. 75. Bu çılgın bir Tanrı'nın sınavı mıydı? Kesinlikle değil, "O korkutucu sınava karanlık günlerde dayanan İbrahim'e insanlığın kurtuluşu için sunulacak kurbanın yüceliği açıklanmıştı."—S. 78.

Bu sadece bir sınavdı—Tanrı hiçbir zaman İbrahim'in oğlunu öldürmesini kastetmemişti. Bu ilginç olaylar, Tanrı'nın işleyiş tarzı için bazen çok önem arz etmektedir. Tanrı bazen bizlerden bitirmek zorunda olmayacağımız şeyleri yapmamızı da isteyebilir. Hiçbir zaman varamayacağımız yerlere gitmemizi isteyebilir. Tanrı için önemli olan, her zaman işin sonucu olmayabilir, fakat bizler bu süreçte yeniden şekillenmeyi öğrenebiliriz.

İsa Yahudilere, "Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi" (*Yu 8:56*) derken, herhalde İbrahim'in bu tecrübesini düşünmüş olmalıydı. İbrahim bu anlayışı atlamış, Şeytan'dan gelen talimatları reddetmiş olabilirdi. Tüm süreç içerisinde İbrahim'in hayatta kalması ve öğrenmesinin anahtarı, Tanrı'nın sesini tanıyor olmasıydı.

Tanrı'nın sesini nasıl tanıyorsun? Tanrı'nın seninle konuştuğunu nasıl anlıyorsun? Tanrı'nın istemini sana iletmesinin yolları nelerdir?

Asi İsrail

Hoşea'nın öyküsünden öğrenebileceğimiz bazı güçlü dersler vardır. Hoşea'nın durumu çok dikkat çekicidir. Eşi Gomer zina yapmış ve başka erkeklerden çocuklar edinmiştir. Karısı başkalarıyla yatarken, Tanrı Hoşea'ya eşini geri almasını ve ona tüm sevgisini yeniden göstermesini buyurmuştu. Bu öykü, Tanrı ve İsrail hakkında bir benzetmeyi ifade etmektedir. İsrail Tanrı'yı terk etmiş ve diğer tanrılarla dini anlamda zina yapmaktadır, ama Tanrı yine de onu sevmekte ve sevgisini ona göstermek istemektedir. Şimdi Tanrı'nın metotlarına bir bakalım!

Hoşea 2:1-12'yi oku. Tanrı İsrail'i yine kendisine çekmek için hangi metodu kullanacağını söylüyor? Bu tecrübeler nasıl hissedildi?

2, 3. ayetler _____

5-7. ayetler _____

8, 9. ayetler _____

10. ayet _____

Bu öykü, Tanrı bizleri tövbe etmeye çağırdığında, Rab'bi hangi tarzda tecrübe edeceğimiz hakkında iki önemli meseleyi ortaya koymaktadır.

Birincisi, Tanrı'nın işlevini tanımama riskine girebiliriz. İsrail bu kadar çetin ve acı dolu tecrübe yaşadıktan sonra, kurtuluşları için Tanrı'nın çalıştığını kabul etmeleri çok zor olmalıydı. Eğer yolumuza dikenli çit çekilmişse veya nereye gideceğimizi bilemeyecek kadar yolumuza duvar örülmüşse, (6. ayet)—bu Tanrı'nın işi midir? Eğer en temel ihtiyaçlarımız yok olmuşsa veya sıkıntı içindeyse (9, 10. ayetler)—Baba'mızın bunda bir payı var mıdır? Gerçek şu ki, ne hissederek hissedelim, Rab her zaman bizlere tövbe etmemiz için çağrı yapar, zira O bizleri çok sever.

İkincisi, Tanrı işlevini yapıyorken, yanlış anlama riskine girebiliriz. Tanrı'nın işlevini yapıyor olmasını anlayabiliriz, fakat O'nun yaptıklarını sevmeyebiliriz. Acı hissettiğimizde ve sıkıntıya düştüğümüzde, Tanrı'yı kötü olmakla, araya girmemekle veya bizlerle ilgilenmemekle suçlarız. Fakat Tanrı her zaman antlaşmadaki sevgisiyle bizleri yenilemeye çalışmaktadır.

Hoşea 2:14-23'ü okuyun. Bu pasaj Tanrı hakkında ne açıklıyor? Kutsal Ruh'tan sana yaşamının herhangi bir alanında Tanrı'dan kaçtığın yerleri göstermesini dile. Eğer suçunu kabullendiysen o halde neden acı denenmelere girmek için bekliyorsun? Her şeyini Rab'be adamaktan seni alıkoyan şey nedir?

İbadet Aracılığıyla Sağ Kalmak

Eyüp 1:6–2:10'u oku. Eyüp'ün acı çekmesine neden olan şey neydi?

Burada şaşırtıcı bir şey vardır. Melekler Allah'ı görmeye geliyorlar, Şeytan da onlarla birlikte geliyor. Tanrı Şeytan'a nereden geldiğini soruyor ve Şeytan da "dünyada gezip dolaşmaktan" (7. ayet) diyor. Sonra Tanrı şu soruyu yöneltiyor: "Kulum Eyüp'e bakıp da düşündün mü?" (8. ayet). Sorunun kendisi dikkat çekici değil; asıl dikkat çekici olan bunu soranın Kim olduğu. Soruşturma yapmak için Eyüp'e işaret eden Şeytan değil, aksine Allah'tı. Ne olup bittiğini tam olarak bilmesine rağmen Tanrı Şeytan'a Eyüp'ü işaret etti. Dünyaya döndüğümüzde Eyüp'ün kendisini ne tür bir belanın beklediğinden haberi bile yoktu. Ve Eyüp'e bu belaları verenin Tanrı değil, Şeytan olduğu çok açık olsa da, Eyüp'ün mallarını, çocuklarını ve fiziksel sağlık durumunu bozacak ve ortadan kaldıracak bu belanın izni Şeytan'a verenin de Tanrı olduğu aşikardır. Eğer Tanrı Eyüp'ün acı çekmesine izin verseyse, ona bu acıları yüklemeye işini Tanrı'nın mı ya da Şeytan'ın mı verdiği ne fark eder? Eyüp'ün böyle bir acı çekmesinde aracı olan Şeytan'ı yönlendiren Tanrı, nasıl hem adil hem de kutsal olabilir? Bu durum özel bir ayrıcalık mı, yoksa Tanrı'nın bugün bizlerle olan meselelerdeki karakteristik tarzı mı?

Eyüp 1:20, 21'de Eyüp denenmelere nasıl karşılık veriyor?

Böyle bir acıda iki şekilde yanıt vermek mümkündür. Ya hiddetlenerek ve kızarak, kötü veya var olmayan bir Tanrı'ya sırtımızı döneriz veya Tanrı'ya daha sıkı bağlanırsak. Eyüp bu felaket durumunda bile Tanrı'nın mevcudiyetine inanmış ve O'na tapınmıştı.

Eyüp 1:20, 21'de, ızdırap anında bizlere yardımcı olması açısından, tapınmasının üç değişik yanını görmekteyiz. Birincisi Eyüp çaresizliğini ve hiçbir iddiası olmadığını kabul eder: "Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim" (21. ayet). İkincisi, Eyüp Tanrı'nın halâ tamamen kontrolü elinde tuttuğunu kabul eder: "RAB verdi, RAB aldı" (21. ayet). Üçüncüsü, Eyüp Tanrı'nın dürüstlüğüne olan inancını yeniden savunur. "RAB'bin adına övgüler olsun" (21. ayet).

Denenme içinde misin? Eyüp'ün attığı adımları izleyin. Bu adımlar aynı şekilde bizlere de nasıl yardımcı olur?

Umut Aracılığıyla Sağ Kalmak

“Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı’ya güvenmemiz için oldu” (2Ko 1:8, 9).

Tanrı’nın seçtiği bir elçi olan Pavlus, birçok insandan daha fazla dayandı. Ama Pavlus yılmadı. Aksine Rab’be yaptığı övgülerle daha da geliştirdi. 2.Korintliler 11:23-29’da onun bu cefalarının listesini okuyun. Şimdi de 2.Korintliler 1:3-11’i okuyun.

4. ayette, Pavlus Tanrı’nın merhametini ve tesellisini almak için gerekli nedeni şöyle vurguluyor, “Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor”. Acı çekmemiz, başkalarına olan hizmetimize nasıl bir katkıda bulunabilir? Bu olanak için nasıl daha uyanık olabiliriz?

Tanrı bizlerden acı çeken insanlara hizmet etmemizi istemektedir. Bu demektir ki, Tanrı aynı acıları önce bizlerin de yaşamasına izin verir. Sonra da bizler teoride değil, Tanrı’nın merhameti ve tesellisine ilişkin kendi tecrübelerimize dayanarak başkalarına cesaret verebiliriz. İşte İsa’nın yaşamındaki prensip budur (bkz. İbr 4:15).

Pavlus’un bu cefaları çok canlı bir şekilde açıklaması bizleri üzüntüye boğmak için değildir. Bunlar, derinlerde olsak bile, Baba’nın merhametini ve tesellisini getirmek için araya gireceğini bilmemiz için açıklanmışlardır. Yaşamlarımız için umutsuzluğa düşebilir, hatta öldürülebiliriz, fakat korkmayalım, Tanrı kendisine inanmamızı öğretiyor. O’na güvenebiliriz, zira Tanrı’mız “ölüleri diriltir” (2Ko 1:9).

Pavlus, gözlerini müjdeyi ilan etmeye diktiğinde, gelecekte Allah’ın kendisini kurtaracağını biliyordu. Pavlus’un kararlı bir şekilde duruş kabiliyeti, 2.Korintliler 1:10, 11’de belirttiği gibi üç şey tarafından destekleniyordu. Birincisi, Tanrı’nın kanıtlanmış yol haritası: “Tanrı bizi böylesine büyük bir ölüm tehlikesinden kurtardı; daha da kurtaracaktır.” (10. ayet). İkincisi, Pavlus’un kararını bizzat Tanrı üzerinde yoğunlaştırması: “Umudumuzu O’na bağladık... bizi yine kurtaracaktır (10. ayet). Üçüncüsü, kutsalların sürekli şefaati: “Siz de dualarınızla bize yardım ettikçe” (10. ayet).

Bu mücadeleler arasında kendine acıma tuzağına düşmemende Pavlus’tan sana yardımcı olacak ne gibi şeyler öğrenebilirsin?

Aşırı Sıcak

Bu çeyrek yılda şu ana kadar öğrendiklerimiz içinde, Tanrı'nın yaşamlarımıza saflık ve Mesih benzerliği getirmesi konusunda bir çok zorlu deneme örnekleri gördük. Ancak bazıları bu örnekleri görüp, Tanrı'ya acımasız ve çok şey isteyen bir patronmuş gibi algılayabilir. Tabii ki bazıları şöyle diyebilir, "Tanrı'nın bizim için iyi şeyler istediğini biliyoruz, fakat bu örnekler daha çok ihtimam ve sevgiyi göstermiyorlar. Aksine, Tanrı daha çok zorba biri gibi görünüyor. O, bizleri bir hayli zor anlar içine sokma amacını güdüyor ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bu günahla dolu dünyada yaşarken, neden bunların olduğu konusunda çok az şey anlayabiliriz. Cennette daha çok şey anlayacağız (1Ko 4:5, 13:12), ancak şu an için her şey pek yolunda gitmiyor gibi gözüксе de Tanrı'nın mevcut olduğu ve bizler için kaygı duyduğuna inanarak yaşamalıyız. Yeşaya bu gerilimi çok iyi açıklamaktadır.

Yeşaya 43:1-7'yi okuyun. 2. ve 3. ayetlerde Tanrı, halkını ırmakların ve ateşlerin içinden geçireceğini söylemektedir. Bunlar, aşırı tehlikeleri göstermesi açısından mecazidir, fakat belki her ikisi de korku dolu anlar içeren, ancak yeni bir yaşama yolu açan Kızıl Deniz'i ve Ürdün Nehri'ni geçmeyi üstü kapalı ima ediyor olabilirler. Tanrı'nın belki de halkını bu tehlikelerden koruyacağını, daha kolay bir yoldan götürceğini bekleyebilirsin. Fakat tıpkı Mezmurlar 23'deki Çoban gibi, zor anlar gelip çattığında Tanrı'nın halkının şaşkına dönmemesi gerektiğini—Tanrı'nın onlarla birlikte olacağını söylüyor.

Tekrar Yeşaya 43:1-7'ye bakalım. Sudan ve ateşten geçerken yaşanan zor anlarda Tanrı'nın halkını değişik yollarla teselli edişini yaz. Bu senin zihninde nasıl bir Tanrı resmi canlandırıyor? Kendin için hangi vaatlere sahip çıkabilirsin?

Tanrı'nın zorlu denemeleri hakkındaki öğrendiklerimizi üç şekilde özetleyebiliriz: Birincisi, Tanrı'nın aşırı sıcaklığı bizleri değil, günahlarımızı yok etmek içindir. İkincisi, Tanrı'nın aşırı sıcaklığı bizleri sefilleştirmek için değil, tıpkı yaratıldığımız anda olduğu gibi saflaştırmak içindir. Üçüncüsü Tanrı'nın her şeye karşın bizleri himayesi sürekli ve şefkat doludur—O, ne olursa olsun bizleri hiçbir zaman yalnız bırakmaz.

Şu ayetler Tanrı'nın eylemleri ve karakteri hakkında ne öğretiyorlar? Mez 103:13, 14; Mat 28:20; 1Ko 10:13; 1Pe 1:7. Bu ayetlerin gerçekliğini kendi yaşamında nasıl tecrübe edindin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 73–779; *Testimonies for the Church*, Cilt 5, S. 315–319.

“İmanlının karakterinin cüruftan arınması ve altın saflığına kavuşması için ocağın yakıcı sıcaklığı gereklidir. Tanrı kullarını sıkıntılı sınavlardan geçirerek terbiye eder. İmanlılara kendi etkinliğini yürütmeleri için çeşitli güçler vermiştir. Onların karakterini sınamak, bilmedikleri zayıflıklarını göstermek amacıyla denenmelerden geçirir. Ortaya çıkan kusurlarını düzeltmeleri için onlara fırsat tanır. Zayıflıklarını gözler önüne sererek kendisine güvenmelerini sağlar. Böylece imanlılar, eğitilmiş, yetiştirilmiş, terbiye edilmiş ve Tanrı'nın kendilerine bağışladığı güçleri O'nun tasarısı doğrultusunda kullanabilmeleri için hazırlanmış olurlar.—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 63, 64.

“Eğer Allah'ın takdiriyle denenmelere katlanmaya çağrıldıysak, çarmıhı kabullenelim ve acı kaseyi içelim, bunu bizim dudaklarımıza götürenin Baba'nın eli olduğunu hatırlayalım. Gün ışığında olduğu gibi karanlıkta da O'na güvenelim. O'nun bizlerin yararına her şeyi vereceğine inanmayalım mı?... Izdırabın karanlığında bile çarmıhta vurgulanan sevgiyi hatırladığımızda kalbimizi ve sesimizi övgü dolu dualarla yükseltmeyi nasıl reddedelim?”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 5, S. 316.

Tartışma Soruları:

1. Sınıfınızda İbrahim gibi bir iman sınavı vermiş olanınız var mı? Onun tecrübesinden, başarısından veya zayıflıklarından neler öğrenebilirsin?
2. Mesih'in son 24 saatini incele. Ne gibi zorluklarla karşılaşmıştı? Nasıl dayanmıştı? O'nun bu örneğinden ne gibi prensipler alabilir ve zorlu denenmelerimiz arasında kendimiz için nasıl uygulayabiliriz?
3. Bu hafta değindiğimiz, kendi acılarımız varken, acı çeken başkalarına nasıl hizmet edebiliriz fikri üzerinde tartışın. Ne kadar doğru olursa olsun bu düşüncenin ışığında mücadele etmemiz gereken sorunlar neler olabilir?
4. Ellen White yukarıda şöyle yazmıştı: “Gün ışığında olduğu gibi karanlıkta da O'na güvenelim.” Bunu söylemesi kolay. Böyle bir imanı geliştirebilmek için birbirimize nasıl yardım edebiliriz. Kötü anlarda Tanrı'ya güvenmek neden önemlidir?

Bölüm: Davetsiz Misafir

Andrew McChesney Tarafından

Junior'ın vaftiz günü gelmişti. Junior dahil beş kişi, saat 16.00'da Manaus, Brezilya'daki Alfa Seventh-day Adventist Topluluğu Kilisesi'nde vaftiz edilecekti. "Gitmeyeceğim" dedi baba. "Beni tapınağa götür."

Kiliseye giderken anne, babanın Candomblé tapınağından baş rahiplik cübbesi içinde gelip gelemeyeceğini merak etti. Junior, "Babamın cübbesiyle gelmesi umurumda değil," dedi. "Onu kabul edeceğim" dedi.

Kilisede, Pastör Ricardo önce Junior'ın vaftiz edileceğini duyurdu ve vaftiz havuzunun yanında dururken onu hikayesini paylaşmaya davet etti. Junior okulda nasıl zorbalığa uğradığını ve sınıf arkadaşı Clifferson'ın onu İsa hakkında şarkı söyleyen ve Kutsal Kitap'ı konuşan bir video oyuncular kulübüne davet ettiğini anlattı. Junior işini bitirdiğinde vaftiz havuzuna girdi ve cemaate bakmak için döndü. O anda, baş rahip cübbesini giyen babası tapınağa girdi. Anne gözyaşlarına boğuldu. "O burada," dedi. "Gelmeyeceğini söyledi, ama burada."

Tüm insanlar salonun arkasına bakmak kafasını çevirdi. Anne sessizce dua etti ve babanın işini bilen her kilise üyesi de dua etti. Diğerleri, babanın uçuşan çüppesine hayretle baktılar. Herkes ona saygılı davrandı.

Bir kilise hizmetlisi rahibin yanında durarak onu selamladı. "Hoş geldin Eduardo!" dedi diyakon Roberto Fernandez. "Seni bekliyorduk. Gel!" Babayı, Junior'ın vaftiz edilmeyi beklediği vaftiz havuzuna götürdü.

Junior'ın zihnini milyonlarca düşünce doldurdu. "Tanrı her şeyi plânladı" diye düşündü. "İlk önce vaftiz olacağımı kimse önceden bilmiyordu ve ben havuza girerken babam geldi. Tanrı'nın plânları kusursuzdur!"

Beş vaftizin her birinin 10 dakika sürmesi gerekiyordu, ancak Junior'ın bir saat sürdü. Video oyuncular kulübünden birkaç arkadaş, Junior'ın kararı için Tanrı'yı övmek ve onu sadık olmaya teşvik etmek için ayağa kalktı. Pastör Ricardo, Pathfinder'lar [Kaşifler]'dan şarkı söylemelerini istedi ve herkes katıldı.

Junior sudan çıkarken Pathfinderların sarı bayraklarını sevinçle salladı. Junior, sırlıslıklam ıslak halde babasını kucakladı. "Baba, senin dinine rağmen seni çok seviyorum" dedi. Onları izleyenlere bakarak, "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Ama en çok babama burada olduğu için teşekkür ediyorum."

Sonra babası Junior'a seslendi. "Oğlum, senin dinini kabul ediyorum çünkü birçok doğaüstü olay yaşandı" dedi. "Bunca zaman seni dinimden uzak tuttum ve hiçbir dine girmeni istemedim. Ancak, şu anda doğaüstü bir enerji sezdiğim için dininizi kabul ediyorum. Tek dileğim, İsa'ya giden yolumun acı verici olmamasıdır."

Daha sonra aile arabaya binerken baba, "Burası çok güzel bir yer ve insanlar çok iyi" dedi. Sevinçle parlıyordu.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Tüm Enerjiyle Mücadele Etmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 32; Mat 5:29; Yu 16:5-15; Kol 1:28, 29; 1.Petrus 1:13.*

HATIRLAMA METNİ: “O’nun kudretle bende etkin olan gücüne dayanarak uğraşım emek vermemin amacı da budur” (*Koloseliler 1:29*).

Erkekle kadın bir sohbet programında yan yana otururlar. Her ikisinin de çocukları öldürülmüştür. Kadının çocuğu 20 yıl önce katledilmesine rağmen, kızgınlığı ve karamsarlığı gittikçe artmıştır. Adam ise tamamen farklıdır. Kızı teröristler tarafından birkaç yıl önce katledilmiştir. Adam katilleri bağışlamaktan ve Tanrı’nın acısını nasıl yumuşattığından bahseder. Acısı ne kadar korkunç olursa olsun bu adam, yaşamlarımızın en karanlık anlarında bile Tanrı’nın nasıl şifa getireceğine açıklık getirmiştir.

Bu iki kişi nasıl bu kadar farklı bir tepki vermektedirler? İnanlının yaşamında, tamamen kendisini kaybetmek yerine yaşamın zorlu denemelerinde olgunluk göstermesini sağlayan böyle bir ruhsal değişiklik nasıl mümkün olabilir?

**6 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Gerçeğin Ruhü

Hiç, “Rabbim lütfen beni iyi yap!” diye dua edip te, çok az değişiklik yaşadığın oldu mu? Tanrı'nın içimizdeki büyük değiştirici gücü için dua edip te, yaşamımızın hiç değişmeden aynı kalmış gibi görünmesi nasıl mümkün olmaktadır? Tanrı'nın bizlere hevesle ve bedelsiz olarak sunduğu sınırsız doğaüstü güç kaynakları olduğunu biliyoruz. Gerçekten bunlardan yararlanmak istiyoruz ama yaşantımız Tanrı'nın sunduklarına kıyasla sanki bir değişiklik göstermiyor gibi.

Neden? Bunun çok rahatsız edici basit bir nedeni var: Ruh'un bizleri değiştirici sınırsız gücü olmasına rağmen kendi tercihlerimizden dolayı Tanrı'nın işlevini kısıtlayabiliriz.

Yu 16:5-15'i okuyun. Bu pasajda İsa, Kutsal Ruh'u “Gerçeğin Ruhü” (13. ayet) olarak adlandırıyor. Kutsal Ruh'un bizim için yaptıkları ne anlama geliyor?

Kutsal Ruh bizim günahkarlığımıza gerçeği getirmesine rağmen, bizlere tövbe ettirmez. O bizlere Tanrı hakkındaki en büyük gerçeği gösterebilir, ama O'na inanmaya veya itaat etmeye zorlamaz. Eğer Tanrı en basit tarzda bile olsa bizleri zorlasaydı, özgür irademizi kaybederdik, Şeytan da Tanrı'yı düşüncelerimizi ve kalbimizi manipüle etmekle suçlardı ve böylece büyük mücadelede Tanrı'yı hilekârlıkla suçlayabilme şansına sahip olabilirdi. Göklerin görkeminde büyük mücadele patlak verdiğinde, Baba'mız Şeytan'ı veya herhangi bir meleği kendisinin iyi ve adil olduğuna inanması konusunda zorlamaz ve melekleri tövbe etmeye mecbur etmez. Aden bahçesinde bu kadar risk varken bile Tanrı bahçenin ortasındaki ağaç hakkındaki gerçekleri açıkladı ama Havva ve Adem'in itaatsizliklerine dair özgür iradelerini ortaya koymasına hiç karışmadı. Tanrı bugün de bizlere farklı davranmıyor. O halde Ruh, Tanrı ve günah hakkındaki gerçeği ortaya koyduktan sonra bizlere şöyle der, “Sana gösterdiklerim ışığında ne yapacaksınız?”

Zorlu denemeler açısından da durum aynıdır. Bazen itaat etmediğimiz veya günahlarımızdan dolayı tövbe etmediğimizden dolayı denemeler yerindedir. Böyle bir durumda Baba'mızın işlevini yapması, Tanrı'nın gücünün içimize girmesi, bizleri değiştirebilmesi için kasıtlı olarak tövbe ve itaat kapısını sonuna kadar açmamız gereklidir.

Son zamanlarda “Gerçeğin Ruhü” seni hangi kanaate getirdi? O'nun sesine ne kadar kulak verdin? Ve hepsinden önemlisi özgür iradenle hangi kararları veriyorsun?

İlahî-İnsanî Kombinasyon

En büyük başarımın nedir? Neyi başarmış olursan ol, şans sabahleyin yataktan kalkar kalkmaz gelmez. Eğer bu yaşamda kayda değer bir şeyler başarmak istiyorsak, zaman ve çaba harcamamız gerekir. Mesih'e olan öğrenciliğimiz de bundan farklı değildir.

Koloseliler 1:28, 29'u okuyun. Pavlus, Tanrı'nın onun içindeki çalışmasından bahsetmesine rağmen, o da ne tür bir insanî çaba göstermektedir? Ayrıca bkz. Yüs 4:4, Luka 13:24, 1Ko 9:25, İbr 12:4.

Koloseliler 1:29'dan anladığımız kadarıyla, bu çaba içinde Pavlus'un Tanrı ile olan ilişkisinde çok önemli bir anlayış vardır. Uğraşıp emek verdiğini söylüyor—ama Tanrı'nın kudretiyle.

“Emek” sözcüğü, “zahmetle gelişmek” ve “yoruluncaya kadar çalışmak” anlamlarına gelmektedir. Bu sözcük bilhassa antrenman yapan atletler için kullanılırdı. “Uğraşmak” sözcüğü ise bazı dillerde “acı çekmek” anlamına da gelir. O halde bu sözcükle, kazanmak için her şeyini ortaya koyan atletlerin tasviri yapılmaktadır. Fakat Pavlus daha sonra bu fikri eklemeye yaparak genişletir, çünkü sadece kendi çabasıyla değil, Tanrı'nın ona verdiği güçle emek vermektedir. Böylece Pavlus'un hizmeti hakkında basit bir neticeye varırız. Bu hizmet büyük kişisel bir gayretle ve disiplinle yapılmaktadır—ama tabii ki Tanrı'nın kudretiyle. Bu ilişki, tıpkı Mesih'in karakterinin bizlerdeki gelişiminin peşinde koştuğumuz gibi aynı şekilde işlemektedir.

Bunu unutmamak çok önemlidir, zira daha az çaba göstererek daha çok şey isteyen bir dünyada yaşıyoruz. Bu düşünce tarzı aynı zamanda inanlıların yaşamına da sızmıştır. Bazı din adamlarına göre, eğer inanırsan, Kutsal Ruh senin üzerine olağanüstü bir güçle inecek ve büyük mucizeler gerçekleştirecektir. Fakat bu tehlikeli bir yarı gerçekliktir, zira bu düşünce, insanları rahat bir şekilde koltuklarında otururken Tanrı'nın kudretinin gelişini beklemesi gibi bir sonuca götürür!

Pavlus'un sözünü ettiği gayretin sendeki yansıması nasıldır? Emek vermen için Tanrı kalbine ne gibi şeyler koydu? Tanrı'nın istemine itaat etmeyi nasıl öğrenebilirsin?

Denetim Altındaki İrade

İrademizin en büyük düşmanlarından biri de yine kendi duygularımızdır. Hiç farkında olmadan resimler, müzikler ve her türlü medya aracılığıyla bombardıman edilerek direkt olarak hislerimizi hedef alan, duygularımızı tetikleyen—öfke, korku veya şehvet—kültürü içinde yaşıyoruz. Sık sık şöyle düşündüğümüz olur, “Canım ne yemek ister?” “Bugün canım ne yapmak ister?” “Şunu satın alsam kendimi nasıl hissederim?” Duygular, verdiğimiz kararlarda gittikçe daha etkin olmaktadır. Duygular aslında kötü değildir, fakat ne hissedeceğimin, neyin doğru veya neyin iyi olduğuyla çok az ilişkisi vardır. Doğrusu duygularımız bizlere yalan söyler “Yürek her şeyden daha aldatıcıdır” [Yer 17:9] ve gerçeğin sahte bir resmini çizerler, bizleri hiç yoktan yarattığımız acı denenmelere düşürerek kötü kararlar almamıza neden olurlar.

Kutsal Kitap'ta, insanların Tanrı'nın Sözü yerine kendi duygularına göre hareket ettiği kaç örnek bulabilirsin? Bunların neticeleri ne olmuştur? Örneğin bkz. Yar 3:6; 2Sa 11:3, 4; Gal 2:11, 12).

1.Petrus 1:13'ü okuyun. Petrus'un endişesi neydi ve aslında okuyucularından ne yapmasını istiyordu?

Petrus zihnin, bedeni kontrol altında tutan bir dümen olduğunu anlamıştı. Zihnin kontrolünü bir tarafa atarsak, duygularımızın yolumuza koyduğu herhangi bir şeyle yönetiliriz. Çoban'ın evine giden dar bir patikada yürüdüğünüzü hayal edin. Yol üzerinde farklı yönlere giden birçok patika mevcut. Bu yollardan bazıları hiç görmek istemeyeceğimiz yerlere bizi götürür. Diğerleri ise ayartıcı görünür; duygularımıza, hislerimize, arzularımıza hitap eder. Eğer bu yollardan birisine saparsak, doğru yoldan çıkarak geri dönüşü çok zor olan bir pozisyona gireriz.

Ne gibi önemli kararlarla karşılaşıyorsun? Kendine dürüstçe şunu sor, “Kararlarımı, Rab'in Sözüne ters düşen duygu, his, arzuyu temel alarak verip vermediğimi nereden bilebilirim?”

Radikal Söz

“Eğer sağ gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun cehenneme atılmasından iyidir” (Mat 5:29).

İsa'nın yukarıdaki ayeti üzerinde düşün. Bunları radikal bir eylem olarak adlandırabilir misin? Eğer öyleyse, neden?

Tanrı'nın inanlı yaşamını zor hale getirdiği için değil, bilakis biz ve kültürümüz, Tanrı'nın bizim için olan planından gittikçe uzaklaştığı için radikal eylemler gereklidir. İnsanlar çoğu zaman uyanırlar ve kendilerine şöyle şaşırırlar, “Tanrı'dan nasıl bu kadar uzaklaşabildim?” Yanıt hep aynıdır: adım adım.

Matta 5:29, 30'u oku. İsa cinsel günah bağlamında konuşuyor. Ancak bunun altında yatan prensip, diğer günahlara da aynı şekilde uygulanabilir. Aslında bu prensipler genelde Mesih'teki gelişmemizde de uygulanabilir.

İsa bu sözlerle hangi önemli noktayı açığa kavuşturmaktadır? Gerçekten kendimizi sakatlamamız mı söyleniyor?

İsa bedenimize fiziksel bir zarar vermemizi kastetmiyor—kesinlikle değil! Aksine bizlerden ne pahasına olursa olsun zihinlerimizi, dolayısıyla da bedenimizi kontrol altına almamızı buyuruyor. Ayette, dua etmemiz gerektiği ve böylelikle Tanrı'nın yaşamımızdan derhal günahkâr eğilimleri yok edeceğinin söylenmediğine dikkat edin. Bazen Tanrı'nın lütfuyla bunu yaptığı olur, fakat çoğunlukla hiç arzu etmediğimiz halde herhangi bir şeye son vermek veya başlamak konusunda radikal bir karar vermemizi söyler. Çok zor bir denenme yaşayabiliriz! Ne kadar çok doğru kararlar verirsek o kadar güçleniriz ve yaşamımızda ayartmanın gücü de o ölçüde azalır.

Tanrı bazen çevremizde kafa karıştırıcı nesnelere varsa, dikkatimizi çekmek için zorlu denenmeler kullanır. Böylece Tanrı'dan ne ölçüde uzaklaştığımızı fark edebiliriz. Bu zorlu denenme, belki de Baba'mızın planına geri dönmeye yönelik radikal bir karar vermemiz için Tanrı'nın yaptığı bir çağrı olabilir.

Sebat Gerekliği

Yakup'un Tanrı ile güreştiği öyküsünü okuyun (Yaratılış 32). Bu öykü bizlere büyük düş kırıklıkları içinde bile sebat etme konusunda ne söylüyor? (Yanıt vermeden önce Yakup'un durumunu göz önünde bulundurun.)

Neyin doğru olduğunu bilebilir ve irademizi doğru şeyler yapması için eğitebiliriz; ancak baskı altındayken Rab'be ve O'nun vaatlerine tutunmak çok zor olabilir. Çünkü bizler zayıf ve korkak bir yaratılışa sahibiz. Bu nedenle bir inanın en önemli dirençlerinden birisi de sebat etmek, son vermek yerine devam etmek becerisidir.

Kutsal Kitap'taki en büyük sebat örneklerinden birisi de Yakup'tur. Uzun yıllar önce ilk oğulluk hakkına sahip olabilmek için kardeşi Esav'ı ve babasını kandırmıştı (Yaratılış 27), ve o zamandan beri Esav'ın kendisini öldüreceklerinden korkarak kaçıyordu. Göklere kadar uzanan bir merdiven gördüğü rüyasında, kendisine Tanrı'nın kılavuzluğu ve bereketi üzerine harika vaatler verilmiş olmasına rağmen (Yaratılış 28), yine de korkuyordu. Yakup, kabul edildiği ve yıllar önce kendisine yapılan vaadin geçerli olduğu konusunda Tanrı'nın güvencesinden emin değildi. Gerçekte İsa ile güreşirken, Yakup'un uyluk kemiği çıkmıştı. Bu andan itibaren acısı çok ızdırap verdiğiinden artık dövüşmesi mümkün değildi. Burada dövüşmekten ziyade tutunmaya doğru bir değişim oldu. Yakup dayanılmaz ağrısına rağmen, kutsandığına dair güvenceyi alıncaya kadar İsa'yı bırakmıyordu. Bu durumda İsa ona şöyle dedi, "Bırak beni, gün ağarıyor" (Yar 32:26).

Yakup kutsamayı aldı, çünkü acısına rağmen sebat etmişti. Bizler için de durum böyledir. Tanrı belki önce "uyluk kemiğimizi" incitecek ve sonra da acımızdan dolayı kendisine tutunmamızı isteyecek. Ashında Tanrı acı veren yaranın sürmesine izin vermiş—Yakup kardeşi ile karşılaşılıncaya dek topallamaya devam etmişti. Dışarıdan bakanlar için bu bir zayıflık gibi görünebilir ama Yakup için cesaretinin bir göstergesiydi.

Düş kırıklıkları ve ayartılmalar içindeyken bile, Rab'be daha iyi tutunabilmek açısından vereceğin bazı pratik kararlar (işbirliği, yaşam tarzı, okunacak materyalleri, sağlık alışkanlıkları, ruhsal yaşam) nelerdir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 103–107; *Hakikat Yolu ve Hayatımız*, S. 35–39.

“İnsan karakterinde bu kadar önemli bir faktör oluşturan bu irade, Düşüş’te Şeytan’ın kontrolüne verilmişti; o da o zamandan beri insanın mutlak yıkımına ve sefaletine neden olmak için insan iradesi ve zevkleri üzerinde çalışmıştı.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 5, S. 515.

“Tanrı’nın yardımına kavuşmak için insan öncelikle kendi zayıflığını ve kusurlarını kabul etmelidir. Kendisinde gerçekleşmesi gereken büyük değişimi görebilmelidir. Duada kalmayı ve gayret göstermeyi öğrenmelidir.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 138.

Tartışma Soruları:

1. İrademizin “Düşüş’te Şeytan’ın kontrolü altına verilmesinden” ne derece memnun oluyoruz? İsa’nın karakterine odaklanarak, ne kadar düşmüş olduğumuzu ve Tanrı’nın bizlere olan lütfunun ne kadar yüce olduğunu nasıl daha iyi takdir edebiliriz?
2. Getsemani bahçesindeki İsa’nın öyküsünü okuyun (*Mat 26:36-43*). Rab’bin istemine karşılık, İsa’nın duyguları ve arzuları nelerdi? Bu örnekten ne öğrenebiliriz?
3. Sınıfça, kendi kültüründe savunmamızı kıran ve bizleri Şeytan’ın saldırılarına karşı daha savunmasız bir hale getiren farklılıklardan bahsedin. Bu tehlikelere karşı uyanık olmaları için diğer inanlı toplulukları ve yardıma ihtiyacı olanları nasıl uyurabiliriz?
4. İnanlı topluluğuna uzun zamandan beri gelmeyen, artık gelmemek için karar verme aşamasında olan veya kesin kararını vermiş olan birini tanıyor musun? Grup olarak bu kişiye cesaret vermek, yardım etmek ve İsa’ya yüz çevirmemesi için ne yapabilirsiniz? Ne gibi pratik yardımlarda bulunabilirsiniz?

Bölüm: Tapınaktan Uzaklaşma

Andrew McChesney Tarafından

Junior ve anne, babanın neden fikrini değiştirdiğini ve Junior'ın vaftizine gittiğini öğrenene kadar aylar geçti. Kötü ruhlar, Babanın Sebt gününde olan vaftizine gitmesini yasaklamıştı, bu yüzden oğlunun vaftizine katılma davetini geri çevirmişti. Vaftiz günü baba kendini huzursuz hissetti ve anneye kendisini Brezilya'nın Manaus kentindeki Candomblé tapınağına götürmesini istedi. Akşam 5 civarında, tapındaki ruhlar, rahibe baş rahip cübbesini giymesini ve Alfa Yedinci Gün Adventistleri Topluluğu Kilisesi'ne gitmesini söyledi. Junior'ın vaftiz edilmesini önlemek için kilisedeki insanları kontrol edeceklerine dair söz verdiler.

Baba cübbesini giydi ve bir taksi çağırdı. Etrafında dönen görünmez bir kötü ruh ordusunun sesini duyabiliyordu. Kilisenin girişinde ruhlar birden içeri giremeyeceğini bildirdiler.

Baba, ruhların ona yıllar önce öğrettiği en önemli dersi hatırladı: Asla bir işi yarım bırakma. Bir işe başladıysa, bitirmesi gerekiyordu. Baba cesaretle kiliseye girdi. Kalabalık ana salona girerken, üzerine tath, kutsal bir enerji aktı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu ve iyi hissettiriyordu. Daha sonra bunun Kutsal Ruh'un varlığı olabileceğini anladı.

Babamın vaftizle ilgili öfkesi yok oldu. Bir diyakon olan Roberto Fernandez onu arkada karşıladı, kucakladı ve vaftiz havuzuna götürdü. Baba döndü ve cemaate baktı, orada başları eğik insanlar gördü. Korktuklarını düşündü ama sonra dua ettiklerini anladı. Junior'ı vaftiz havuzunda gördüğünde, ruhların kendisine yalan söylediğini anladı. Junior, Adventist Kilisesi'ne katılmaya zorlanmıyordu. Bu onun kendi kararıydı.

Bir ilahiden sonra, Pastör Ricardo kolunu kaldırdı ve şöyle dedi: "Müjdenin bir hizmetçisi olarak, sizi Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adı ile vaftiz ediyorum. Amin." Sonra Junior'ı suyun içine daldırdı.

Vaftizden sonra Junior mikrofonu aldı ve babasına baktı.

"Baba, senin dinine rağmen seni çok seviyorum" dedi.

Babasına sarılıp ağlamaya başladı. Sözleri babasının kalbini kırmıştı.

Tören sona erdiğinde, kilise üyeleri babayı kucakladı. Bu tavır karşısında baba şok olmuştu. Böyle bir sevgiyle karşılanacağını hiç beklemiyordu. Arabaya binerken, "Burası çok güzel bir yer ve insanları da çok iyi," dedi.

Eve döndüğünde, babası oğlunun vaftiz edildiğini gururla duyurmak için tanıdığı herkesi aradı. Deneyimi inanılmaz olarak nitelendirdi.

Anne, Kutsal Ruh'un onun kalbinde çalışmaya başladığını fark etti. Dört gün boyunca evlerini inanılmaz bir huzur kapladı. Sonra kötü ruhlar, babaya eşini ve Junior'ı öldürmesini emretti.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Yıkılmaz Umut

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Eyüp 38-41, Yşa 41:8-14, Yer 29:1-10, Hab 1:1-4, İbr 12:1-13.*

HATIRLAMA METNİ: “Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür” (*Romahlılar 5:5*)

İnanlı topluluğunuz gülümseyen insanlardan oluşuyorsa, orada sohbet etmek ve umut hakkında ezgi söylemek ne kolaydır. Fakat kendimizi zorlu denemeler içinde hissediyorsak, umuttan bahsetmek o kadar kolay olmayabilir. Çevremizdeki şartlar bizlere baskı yaparken her şeyi sorgularız, özellikle de Tanrı'nın bilgeliğini.

Kitaplarından birinde C. S. Lewis sahtekâr bir aslan hakkında yazı yazmıştı. Bu aslanla tanışmak isteyen biri aslanın güvenilir olup olmadığını sordu. Ona aslanın güvenli olmadığını, ama “iyi” olduğunu söylediler.

Her zaman Tanrı'yı anlayamasak ve O'nun ne yapacağı belli olmasa bile, bu Tanrı'nın bizlere karşı olduğunu göstermez. Bu bizim henüz resmin bütününi göremediğimiz anlamına gelir. Fakat kendi barış, güven ve umudumuz için Tanrı'nın anlaşılabilir ve önceden kestirilebilir olduğu fikriyle mücadele ederiz. Kendi aklımızca O “güvenilir” olmalıdır. Böylelikle kendimizi düş kırıklığına da hazırlamış oluruz.

**13 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Büyük Resim

İncindiğimizde, sadece bizlere ne olduğu önem taşır. Fakat burada sadece “ben” den daha geniş bir resim vardır (*bkz. Vah 12:7, Rom 8:22*).

Habakkuk 1:1-4’ü okuyun. Habakkuk nasıl bir durum ile karşılaşılıyor?

Tanrı’dan şunu bekleyebilirsiniz, “Bu gerçekten çok kötü Habakkuk; gele-yim de hemen sana yardım edeyim.” Fakat Rab’bin yanıtı bunun tam tersidir. Habakkuk’a işlerin daha da kötüye gideceğini söyler. Habakkuk 1:5-11’i okuyun.

İsrail Asurlular tarafından esir edilmiştir, fakat Rab daha kötüsünün gele-ceğini vaat etmektedir: Babililer şimdi Yahuda halkını sürgüne gönderecektir. Habakkuk 12-17. ayetlerde yeniden ağlar ve Tanrı’nın ne söyleyeceğini bekler.

Habakkuk 2:2, 3’te Tanrı’nın Babil’in yıkımı hakkında verdiği vaat nasıl bir umut getirir?

Habakkuk 2, Babil’in yıkımı ile ilgili Tanrı’nın vaadini içerir. İbraniler 10:37, Habakkuk 2:3’den alıntı yaparak, bu vaadin geleceğe uyarlamasını ima eder. Babil’in yıkım vaadinin güvencesiyle, bizler “Büyük Babil’in” yıkım güvencesine de sahip oluruz (*Vah 18:2*).

Habakkuk, çevresindeki büyük kötülük ile, Tanrı’nın daha kötüsünün gele-ceğini veren vaadi arasında sıkışıp kalmıştı. Ancak kurtuluş tarihinde bulunduğumuz yer tam olarak budur. Büyük kötülükler çevremizde dolaşiyor, fakat Kutsal Kitap bundan daha da kötüsünün geleceğini önbildiriyor. Habakkuk’un sağ kalmasının anahtarı, ona resmin bütününe gösterilmesinde yatmaktadır. Bu nedenle Habakkuk 3. bölümde Tanrı’nın gelecekte neler yapacağını bildiği için inanılmaz bir övgü duası yapar.

Habakkuk 3:16-19’u okuyun. Habakkuk umuduna gerekçe olarak nasıl bir saptama yapar? Son kehanet olaylarının gerçekleşmesini beklerken, Tanrı’nın halkının umudu nedir? Bu umudu nasıl kendininmiş gibi benimseyebilirsin?

Babamız Kim?

Oswald Chambers şöyle yazmıştı, “Hiç Tanrı’ya ne yapacağımı sordun mu? Sana hiçbir zaman söylemez. Tanrı sana ne yapacağımı söylemez; O sana Kim olduğunu açıklar.”—My Utmost for His Highest (Uhrichsville, Ohio: Barbour & Company, Inc., 1963), Ocak 2.

Chambers burada ne demek istiyor?

Bildiğimiz gibi Eyüp kitabı, Eyüp’ün büyük kişisel trajedisi ile başlamaktadır. Yaşamında, karısı hariç her şeyini kaybeder ve karısı ona “Tanrı’ya söv de öl baril!” (*Eyüp 2:9*) tavsiyesinde bulunur. Bunu, arkadaşlarının bütün bunların nedenini araştırmak için yaptıkları tartışmalar takip eder. Tüm bu tartışmalar boyunca Tanrı sessizliğini korur.

Sonra Eyüp 38’de birden Tanrı ortaya çıkar ve konuşur: “Bilgisizce sözlerle tasarımı karartan bu adam kim?” (*2. ayet*). Sonra hiç ara vermeden Tanrı Eyüp’e ardı ardına 60 adet soru sordu. Kutsal Kitap’ını açarak Eyüp 38 ve 39’u oku.

Son sorudan sonra Eyüp şöyle karşılık verdi, “Bak, ben değersiz biriyim, Sana nasıl yanıt verebilirim? Ağzımı elimle kapıyorum. Bir kez konuştum, yanıt almadım, ikinci kez konuşamam artık” (*Eyüp 40:4, 5*). Fakat Tanrı daha sözünü bitirmemişti. Sonra tekrar başlar ve ardı ardına diğer “büyük” sorularını sıralar.

Eyüp 42:1-6’da Eyüp’ün son yanıtını okuyun. Tanrı Eyüp’e ne anlatmaya çalışıyordu ve bunun onun üzerindeki etkisi ne oldu?

Tanrı Eyüp’ün arkadaşlarının hiçbir “neden” sorusunu yanıtlamadı. Fakat Tanrı şaşırtıcı yaratılış işi aracılığıyla açıklanan eşsiz yüceliğinin resmini çizer. Bundan sonra artık Eyüp’ün başka bir yanıtı ihtiyacı kalmamıştır. Açıklama ihtiyacı, Tanrı’nın muhteşemliğinin karşı konulmaz resmi altında kararmıştır.

Bu öykü etkileyici bir paradoksu göstermektedir. Umut ve cesaret, çok az bildiğimiz bir gerçekten kaynaklanır. İçgüdüsel olarak her şeyi bilmekten rahatlık duymaya çalışırız ve bilemediğimizde de düş kırıklığına uğrarız. Fakat bazen Tanrı bizim cahilliğimizi aydınlatır, böylelikle bizler insanı umudun sadece kendimizden çok daha büyük bir Varlık’ta güvence bulduğunu fark ederiz.

Şu an hiç anlayamadığım şeyler oluyor mu? O zaman Tanrı’nın karakterine odaklan. Böyle davranmak, şu an için anlaşılmasız olan şeyleri anlamada sebat etmen açısından sana nasıl umut verir?

Babamız'ın Varlığı

“Çünkü sağ elinden tutan, ‘Korkma, sana yardım edeceğim diyen Tanrın RAB benim” (Yşa 41:13).

Biri şöyle demişti, “Tanrı uzak gözüktüğünde, uzaklaşan hangisi?” Problemler ortaya çıktığında, Tanrı'nın bizi terk ettiğini sanırız. Gerçekte O hiçbir yere gitmemiştir.

Sürgünde yaşayan Yahudiler'e Tanrı'nın varlığı çok uzakta görünmüştü. Fakat Tanrı gelecekteki kurtuluşlarını Yeşaya aracılığıyla müjdeledi. Kudüs'e gerçekten dönmeleri gelecekte çok uzun yıllar sonra olsa da, Tanrı halkından uzaklaşmadığını ve umut etmeleri için birçok nedenleri olduğunu bilmelerini istiyordu.

Yeşaya 41:8-14'ü okuyun. Gelecekteki kurtuluşlarını hevesle bekleyen insanların umutlarına yönelik nasıl bir nedenleri olabilir? Dünya üzerindeki sürgünümüzün sona ermesini bekleyen bizler için bu vaat nasıl yardımcı olabilir?

Bu ayetlerdeki en güçlü betimlerden biri de 13. ayette bulunmaktadır. Evrenin yüce Tanrı'sı halkının korkmamasını söylüyor, çünkü “seni sağ elinden tutan” O'dur. Tanrı'nın dünya üzerindeki olayları büyük tahtından milyarlarca ışık yılı uzaktan yönettiğini hayal etmek çok zor. Fakat bununla birlikte çok sevdiği halkının elinden tutacak kadar yakınlaştığını fark etmek bundan daha farklı bir resim.

Bizler meşgulken, Tanrı'nın bizlere çok yakın olduğunu hatırlamak güç olabilir. Fakat O'nun İmanuel, yani “Tanrı bizimle” olduğunu hatırladığımızda durum farklılaşır. Tanrı'nın varlığı bizlerle olunca O'nun amaçları, vaatleri ve değiştirici gücü de bizimle birliktedir.

Birkaç gün içinde bir deney yap. Mümkün olan her an evrenin Tanrı'sının sana elini verecek kadar yakın olduğunu ve sana kişisel olarak yardım etmeyi vaat ettiğini hatırlamaya çalış. Bunun yaşam tarzını nasıl değiştirdiğini kaydet. Bu deneyini Sebt günü sınıfta tartışmak için hazırlan.

Babamız'ın Bizler İçin Planı

Herkes umudu arar. Ama nerede bulunur? Bazı insanlar için umut, bir dostun gülümsemesidir. Diğerleri için umut, maddî bir güvence veya kalıcı bir evlilikle yeşerir. Normal olarak umudu ve cesareti nerede arıyorsunuz?

Yeremya kitabında peygamber sürgünde umutlarını yitirmiş insanlara yazmaktadır. “Babil ırmakları kıyısında oturup Siyon’u andıkça ağladık” (*Mez 137:1*). Fakat her ne kadar umutları yıkılmış olsa da, Yeremya onların umut etmeyi kesmemeleri için nedenleri olduğunu ortaya koymaktadır.

Yeremya 29:1-10’da umut etmeleri için hangi nedenler verilmektedir?

Bu pasajda altı çizilmesi gereken üç önemli umut kaynağı vardır.

Birincisi, Tanrı halkından umut etmeyi kesmemelerini söylüyor, zira bu durumları bir şans eserinin veya önceden bilinmeyen bir kötülüğün sonucu ortaya çıkmamıştır. Rab bizzat şöyle söylüyor, “RAB Yeruşalim’den Babil’e sürdüğü herkese [Yahuda] şöyle diyor” (*4. ayet*). Çevrelerinde kötülük varken Tanrı hiçbir zaman Yahuda’dan elini çekmemiştir.

İkincisi, Tanrı halkından umut etmeyi kesmemelerini söylüyor, zira onların mevcut olan zorluklarına rağmen Tanrı onlar için uğraşmaktadır. “Sizi sürmüş olduğum kentin esenliği için uğraşın. O kent için RAB’be dua edin. Çünkü esenliğiniz onunkine bağlıdır” (*7. ayet*).

Üçüncüsü, Tanrı halkından umut etmeyi kesmemelerini söylüyor, zira O belirli bir zaman sonra onların sürgününe bir son verecektir, “RAB diyor ki, ‘Babil’de yetmiş yılınız dolunca sizinle ilgilenecek, buraya sizi geri getirmek için verdiğim iyi sözü tutacağım. Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum’ diyor RAB. Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar” (*10. ayet*).

Rab onların geçmişteki, şu anki ve gelecekteki durumları için nasıl meşgul olduğunu açıkladıktan sonra halkı için müşfik himayesini yollayacağını belirtmektedir (*bkz. 11-14. ayetler*).

11-14. ayetleri okurken, Rab’bin bu vaatlerini kişiselleştirerek ‘siz’ diye gördüğün yere kendi adını koy. Şu anki mücadelelerin ne olursa olsun bu vaatleri kendine tatbik et.

Babamız'ın Otoritesi

İbraniler 12:5-13'ü oku. Burada bizler için nasıl bir mesaj vardır ve bu çeyrek yılda yaptığımız çalışmaya nasıl uygun düşmektedir?

İbraniler 12:5-13'te, yazar terbiye bağlamında denemeleri tarif etmektedir. Kutsal Kitap'ta *terbiye* sözcüğü yaklaşık on kez kullanılmıştır. Grek dünyasında bu sözcük daha çok "eğitim" ağırlıklı olarak kullanılmaktaydı. O halde yazarın İbraniler 11'den önce tarif ettiği "terbiyeyi" anlayabilmek için Tanrı'nın bizleri iman okulunda nasıl eğittiğini bilmemiz gerekmektedir.

İbraniler 11 boyunca, yazar imanlı erkek ve kadınların resimlerini çizmektedir. Birçok deneme durumuyla karşılaşmalarına rağmen onların imanları sürmektedir. 12. bölüme girerken yazar bizlere, okuyucularına dönmekte ve bizden önce birçok kişinin inanılmaz olaylar karşısında sebat ettiğini söylerken, bizim de aynı yoldan yürüebileceğimizi ve iman dolu yaşamı sonlandıracağımızı belirtmektedir. Buradaki anahtar, zor anlar gelip çattığında gözlerimizi İsa'ya dikmemizdir (3. ayet). 12. bölümü okumak, sanki bir dizi okuma gözlüğüne sahip olmak gibidir. Bu gözlükler olmaksızın güçlükleri anlama vizyonumuz hep hayal meyal olacaktır. Fakat bu gözlüklerden bakarsak, kültürümüzün bizlere empoze ettiği acıların bulanık açıklaması daha netleşecektir. O zaman daha net bir şekilde anlayacak ve bu denemelere daha akıllı bir şekilde karşılık verebileceğiz.

"Gözlükleri" takarak İbraniler 12:1-13'ü okuyun. Sonra 5-13'teki ayetlere odaklanın: Şu ifadeler ne anlama gelmektedir:

Terbiyenin kaynağı: _____

Terbiyeye verdiğimiz yanıt: _____

Terbiyenin amacı: _____

Tekrar İbraniler 12:1-13'ü okuyun. Umudun temeliyle bir tutacağımız her türlü nedenin bir listesini yapın. Kendi ruhsal "eğitim" anlarında bu umudu nasıl tecrübe edindin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Education*, S. 301–309; *The Ministry of Healing*, S. 470, 471.

“Her insanın yaşamı bazen keskin bir hayal kırıklığı ve cesaret kaybıyla gölgelenir, kederle dolu günler gelir. Böyle bir dönemde Allah’ın, dünyada yaşayan çocuklarının sevecen koruyucusu olduğuna inanmak zordur. Sıkıntılar insanı taciz ettiğinde ölüm yaşama tercih edilir. İşte birçokları Allah’a güvenlerini böyle günlerde yitirirler, kuşunun kölesi, inançsızlığın tutsağı haline gelirler. Böyle zamanlarda ruhsal görüşümüz olsa, Allah’ın meleklerinin aslında bizi kendimizden kurtarmaya çalıştıklarını göreceğiz. O zaman yeni bir imana ve yaşama kavuşacağız.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, S. 94–95.

Tartışma Soruları:

1. Ellen White, “hepimizin” zaman zaman “keskin bir hayal kırıklığı ve cesaret kaybı” yaşadığını söylemektedir. Bu gibi anları yaşarken birbirimize ne kadar dikkat ediyoruz? Böyle acı hayal kırıklıkları yaşarken, birbirimize umut aşlamayı nasıl daha iyi öğrenebiliriz?
2. Sınıfça Salı günkü son soruya verilen yanıtlara dönelim. Tanrı’nın yakınlığının gerçeğini hissetmek, senin yaşamında nasıl bir fark yarattı?
3. Sınıfça sesli bir şekilde Eyüp 38–41’deki bölümü okuyun. Burada Tanrı’nın nasıl bir tasviri yapılmaktadır? Sana umut ve cesaret veren ne gibi şeyler öğrendin? Sebt günü bu resme nasıl uymaktadır? Tanrı’nın doğasını ve karakterini nasıl canlandırmaktadır?
4. Dönüştürücü umut göklerden gelmektedir. Bu demektir ki, her birimizin yaşamına gelen umut için dua edebiliriz. Son zamanlarda umudu kırılanların umutlarının yeniden yeşermesi için dua etmeye zaman ayır. Bundan başka umudunu kaybetme mücadelesi verenler için neler yapabilirsin?
5. Eğer istek duyuyorsa, bu kişiye umudunu ve inancını kaybetmesine ne gibi denenmelerin ve çaresizliklerin neden olduğunu sor. Bu kişiyi yolundan döndüren şey ne idi? Şüphe dolu ve çaresiz anlarımızda bizlere yardımcı olabilmesi bakımından birbirimizle ne gibi şeyleri paylaşabiliriz?

Bölüm: Baba Teslim Oluyor

Andrew McChesney Tarafından

Junior'ın vaftizinden dört gün sonra kötü ruhlar, babaya ailesini öldürmesini emretti. Aksi takdirde, Junior ve eşi onun için dua ettikleri için onu mahvedeceklerini söylediler. Baba ilk kez karşılık verme cesaretini topladı. "Nasıl?" dedi. "Dualarımız daha güçlü değil mi?"

Ruhlar geri adım attı ve babaya Brezilya'nın Manaus kentindeki evini terk etmesini söyledi. Candomblé rahiplerinin onu beklediği beş şehirden birine bir tekneyle gitmesini söylediler. Ama baba bir tekne bileti almak istediğinde, bu şehirler için bilet yoktu. Tek bilet Coari'yeydi. Coari'deki bir amcasını hatırlayan baba, oraya yelken açmaya karar verdi.

Cesario Ferreira amca, babamı gördüğüne çok sevindi ve bir aile toplantısı düzenledi. Baba akrabaları iyi tanıymıyordu ama evde ruhsal bir çatışmanın patlak verdiğini anlıyordu. Doksan iki yaşındaki Tereza Teyze onun omzunu okşadı. "Oğlum, teslim olma zamanın geldi," dedi. "Hayatın boyunca kötü ruhlara hizmet ettin. Şimdi Tanrı'ya hizmet etme zamanı."

Baba şok olmuş görünüyordu. "Protestan Hristiyan mısınız?" diye sordu, kötü ruhların kendisine onlardan uzak durmasını söylediğini hatırlayarak.

Tereza teyze gülümsedi ve gülümseyen diğer akrabalarını işaret ederek, "Oğlum, hepimiz Protestan Hristiyanız!" dedi.

Ertesi gün, baba endişeyle bir tapınak rahibini arayıp tavsiye istedi. Kahvaltıyı hazırlayan Cesario Amca konuşmaya kulak misafiri oldu. Baba telefonu kapattıktan sonra, "Oğlum, İsa'nın kötü ruhları kovduğunu biliyor muydun?" dedi.

Baba, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu.

Sonraki üç gün boyunca Cesario amca, İsa'nın kötü ruhları nasıl kovduğıyla ilgili Kutsal Kitap hikayeleri okudu. Dördüncü gün, Markos 5:1-19'da bir kötü ruhlar ordusunun ele geçirdiği adamdan bahsetti. Baba, ruhların İsa'ya, "Adım Tümen. Çünkü sayımız çok." "Bu doğru!" dedi. Junior'ın vaftizi için kiliseye gittiğimde, bir tümen kötü ruhla gittim.

Beşinci gün Cesario Amca hiçbir hikaye anlatmadı. Baba nedenini sormaya korktu ve uzun bir yürüyüşe çıktı. O akşam, bir tapınak rahibi onu kurbanlar için hayvanları sağlaması konusunda yardım istemek için aradığında üzüldü.

"Ruhlar kurban olsun!" diye ağzından bir cümle kaçırıldı. "Bana kendi oğlumu öldürmemi emrettiler. Sorunlarını bensiz çöz!"

Hâlâ üzgün olan baba, akşam yemeği için masaya oturdu. "Oğlum," dedi Cesario Amca, "şeytanın Eyüp'ün öz oğlunu ve diğer çocuklarını öldürdüğünü biliyor muydun?" Baba, Eyüp'ü hiç duymamıştı ve Kutsal Kitap'taki hikayeyi duyduğu gibi ağlamaya başladı. Sonunda baba, "Bir karar verdim. Candomblé'den ayrılacağım ve Adventistlerin Tanrısını tanıyacağım. Lütfen dua et. Şeytan beni öldürmeye çalışacak."

Ertesi gün baba eve döndü ve kararını eşine bildirdi. "Tanrınızı takip etmeye hazırım" dedi.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilise-nin açılmasına yardımcı olacaktır.

Görünmezi Görmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşa 40:27-31, Yu 14:1-14, Rom 8:28-39, Ef 1:18-23.*

HATIRLAMA METNİ: “Kralın öfkesinden korkmadan imanla Mısır’dan ayrıldı. Görünmez Olan’ı görür gibi dayandı” (*İbraniler 11:27*).

İbraniler kitabında imanın tanımı hep güç olmuştur. “İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır” (*İbr 11:1*). Görmediğimiz bir şeyden nasıl emin olabiliriz ki? Ancak Musa’nın hatırlama metninde betimlediği şey de tam olarak budur: “Görünmez Olan’ı görür gibi dayandı” (*27. ayet*).

İyi zamanlarda “görünmez olanı görmemiz” konusunda yapılan çağrıya uymak pek kolay olmasa da, her şey bozuk gittiğinde bu daha da zorlaşır. Bunun için imana ihtiyacımız vardır, Tanrı ve O’nun krallığının gerçeği tarafından şekillenmesi gereken, Mesih’ininki gibi bir imana. Babamız’ın iyiliği hakkındaki gerçek, İsa’nın adındaki güç, dirilişin kudreti ve Rab tutkusu, zor denemeler içindeyken ve her şeyden şüphe etmeye ayarlanmışken, bizleri dimdik ayakta tutacak başlıca gerçeklerdir.

*20 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.

Babamız'ın Aşırılığı

“Eğer Tanrı beni gerçekten sevseydi, mutlaka benim için _____ yapardı!” Acaba kaç kez aklımızdan bu düşünce geçti? Durumumuza bakarız ve Rab'bin bizleri sevip sevmediğini düşünmeye başlarız, çünkü sevseydi her şey çok daha farklı olurdu.

Çoğunlukla bizleri Tanrı'nın iyiliğinden şüphe etmeye sevk eden iki gerekçe vardır. Birincisi, eğer kalbimizde ve zihnimizde iyi olduğuna inandığımız ve çok arzu ettiğimiz bir şey olduğunda, Tanrı'nın bizlerden farklı bir şey istemesi fikri bizlere çok anlamsız gelir. İkincisi, Tanrı'nın iyiliğinden şüphe ederiz, zira tecrübelerimiz inandıklarımızla çatışmaktadır. Eğer bir şey iyi görünüyor, kendimizi iyi hissetmemize neden oluyor, kokusu ve tadı iyiye, onun iyi bir şey olduğuna inanırız. Eğer ona sahip olamazsak Tanrı'ya kızarız.

İşte burada işe iman karışır. İman, Tanrı'dan ve O'nun iyiliğinden şüphe etmeye başladığımız anlarda tam anlamıyla sahneye girer.

Romalılar 8:28-39, Tanrı'nın bizlere olan iyiliğini tarif eden çok güçlü bir pasajdır. Bu ayette, zihnimizi Tanrı'nın iyiliğinden şüphe etmeye karşı koruyan ne gibi gerekçeler bulabilirsin?

32. ayette, şartlar tarafından kendimizi kaybettiğimizde bizleri koruyan son derece faydalı bir mantık vardır. “Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? (Rom 8:32). Bir yanda Tanrı İsa'yı bizler için ölmeye gönderirken, diğer yanda çekingen ve cimri davranabilir mi?

Bu demektir ki, Mesih'in ölümüyle Tanrı'nın bizlere gösterdiği cömertliğinin gerçeği, içimizde zorlu denemelerin oluşturduğu her tür şüpheyi ortadan kaldırmalıdır.

Gerçeğin (Tanrı'nın iyiliği), senin şüphelerinden daha kuvvetli bir etki yaratması nasıl mümkün olabilir? Tanrı'nın senin adına ölmesi için İsa'yı vermesi gerçeği ve bu inanılmaz cömertliğin bugün senin için binlerce farklı yolu olduğu üzerinde yoğunlaşarak dikkatlice düşün. Bunun senin imanına yaptığı katkı nedir?

İsa Adına

“Benim adımla benden ne dilerseniz yapacağım” (Yu 14:14).

İsa elçileriyle çok uzun zaman birlikte kalmayacaktı. Onlara destek ve cesaret veren Kişi, göklerin görkemine gidiyordu ve elçiler kendilerini şaşkın ve güçsüz hissetmeye başladılar. Elçiler O’nu artık fiziksel olarak göremese de İsa onlara olağanüstü bir vaat vermişti.

Yu 14:1-14’ü okuyun. 13 ve 14. ayetlere göre İsa, O’nun adıyla diledikleri “her şeyi” yerine getireceği sözünü verdi. Bundan dolayı bizler ettiğimiz her duanın sonuna, “İsa’nın adıyla, amin” diye ekliyoruz.

Bunu söylerken normal olarak ne düşünüyoruz? Bizleri bu şekilde dua etmeye teşvik ederken, İsa ne demek istiyor? Bu ayetlerde O’nun işaret ettiği şeyi anlayabilmemize yardımcı olacak ne gibi ipuçları bulunmaktadır?

Yaptığımız talep eğer “İsa adıyla” ise, göklerin görkemindeki tüm mekanizmaların bizim yararımıza çalıştığından emin olabiliriz. Çevremizdeki meleklerin çalıştığını göremeyebiliriz. Ama İsa adına göklerin görkemindeki tahttan gönderilen melekler bizlerin taleplerini gerçekleştirmek için vardır.

Bazen İsa adına dua ederken gözlerimizi açar ve çevremizdeki her şeyin farklı olmasını bekleriz—fakat ne yazık ki her şey yine aynı görünür. Ancak Tanrı’nın gücü, İsa’nın fırtınayı yatıştırdığı gibi dramatik etkilerle gelebilse de, Tanrı’nın gücünün Getsemani bahçesinde İsa’ya destek olduğu gibi çok sessiz ve fark edilmeyen bir şekilde de gelebilir. Bu gibi dramatik şeyler birdenbire gerçekleşmeyebilir ama bu demek değildir ki Tanrı bizim için çalışmıyor.

Yeniden Yu 14:1-14’ü okuyun. Okurken İsa’nın yüz yüze direkt olarak seninle konuştuğunu farz et. Bu vaatlerden nasıl bir umut ve cesaret alabilirsin? Aynı zamanda kendine şunu sor, “Bu vaatlerin benim için gerçekleşebilmesi açısından yaşamımda ne gibi şeylerin olması gerekir? Kalbimde ne gibi değişiklikler yapmam gerekir?”

Dirilişin Gücü

Diriliş, insanî zayıflık sorununa işaret eder. İsa'nın yaşamını, ölümünü ve dirilişini düşündüğümüzde, çoğunlukla İsa'nın ölümünün bizleri Tanrı ile resmen uzlaştırdığını aklımıza getiririz. Ve bu tabii ki doğrudur.

Ancak, Diriliş kurtuluşa belirgin bir boyut katar. İsa'nın dirilişi, sadece günün birinde bizlerin de aynı şekilde dirileceğimizi göstermek açısından anlam taşımaz. Diriliş, İsa'yı güç ve otoriteyi gösteren bir pozisyonda Baba'nın sağına yerleştirir. Bu diriliş gücü, Rab'bin bugün bizler için de geçerli kıldığı aynı güçtür!

Efesliler 1:18-23'te, Pavlus Tanrı'nın kudretinden bahseder. Bu ayet bizlere diriliş gücü hakkında ne öğretir? Bu ayetlerde kendin için ne gibi bir umut ve vaatler bulabilirsin?

Pavlus, sadece ilahî bir yardımla doğru bir şekilde anlaşılacak bazı şeyleri Efeslilerin anlaması yolunda: (1) bir değişim umudu ve İsa'nın bizlere buyurduğu sonsuz bir gelecek olduğu; (2) bizim yararıma açıklanan gücü anlamamız için dua ediyor.

Sonra Pavlus bu gücün ne kadar şaşırtıcı olduğunu tarif etmeye çalışıyor. Bugün bizler için geçerli olan gücün İsa'yı dirilten, sadece yeryüzüne ve bu yaşama değil, Baba'nın sağ tarafına yerleştiren güç ile aynı olduğunu anlatıyor.

Fakat Pavlus burada durmuyor. Diriliş İsa'ya sadece her çeşit gücü vermekle kalmayıp, aynı zamanda yönetme ve halkın gereksinim duyduğu her tür şeyi sağlama kudretini de veriyor—hem de ebediyen!

Dirilmiş olan İsa'nın gücüne yaşamının hangi alanlarında ihtiyaç duyduğunu gösteren bir liste yap. Bitirdikten sonra bu gücün ihtiyaç duyduğun bütün alanlarda kullanılabilmesi için dua et. Aynı zamanda bu gücün senin yaşamında daha özgürce etkin olabilmesi için neler yapabilir, ne gibi kararlar alabilirsin?

Tüm Dertlerimizi Yüklenmek

Bazılarının evlerinde şöyle bir cümlenin yazılı olduğu bir tabela asılıdır "Tasalanabiliyorsan ne diye dua ediyorsun?" Bu ifade bizleri güldürür, çünkü Tanrı'ya diz çökerek dertlerimizi dökmekten ziyade, ne kadar çok tasalandığımızı biliriz.

Birisi, yaşamımız düğümlenmeye başladığında Tanrı'ya vererek O'nun bu düğümleri çözmesini rica etmemizi söylemişti. Tanrı bunu bizim için ne kadar arzuya yapacak. Ancak ilginç bir şekilde sorunlarımızın çözümünü hep son ana bırakırız. Daha önce Rab'be danışmak varken, neden çaresizliğe düşünceye kadar bekleriz?

1.Petrus 5:7'yi okuyun. Petrus, Mezmurlar 55:22'den alıntı yapmaktadır. Burada bizlere verilen temel mesaj nedir? Ayrıca bkz. Mat 6:25-33.

Çok sade bir ayet. İçinde hiç gizlisi saklısı yok ve ne diyorsa o anlamı taşıyor. Burada geçen 'yüklemek' ifadesi, artık seninle bir bağlantısı olmayan ve acıya neden olan şeyi atmak, başkasına vermek demektir. Fakat tabii ki acılar herhangi bir yere atılmıyor. Kaygılarımız birdenbire yok olmuyor. Bunları çözümleneceğini vaat eden Göklerin görkemindeki Babamız'a veriliyor. İşte Matta'daki ayetlerde İsa'nın bizlere söylediği şey budur. Bu sorunun çözümü o kadar da zor değil; aksine sanki gerçekleştireceğimiz gibi çok kolay görünüyor.

Endişe, her çeşit nedenden kaynaklanabilir. İşyerindeki baskıdan olabilir. Beklenmeyen bir eleştiriden. İstenmeyen veya sevilmeyen birisi olduğumuzu hissetmekten. Sağlık veya maddi sorunlardan. Tanrı için yeteri kadar iyi olmadığımızı hissetmekten. Affedilmediğimize inanmaktan.

Ne olursa olsun, sorunlarımıza bu kadar kafayı takmamızın sebeplerinden birisi de, bunları başka birisinden daha iyi çözebileceğimizi düşünmektir. Fakat Petrus böyle bir fikri tekrar düşünmemizi tavsiye etmektedir. Neden kaygılanmamız gerektiğinin sebebi Tanrı'nın kayırmasındandır. Fakat ayrılık görüldüğünde veya kendimizi tamamen yararsız hissettiğimizde de Tanrı bizleri yeteri kadar kayıracak mıdır? Kutsal Kitap, O'nun her durumu değiştirebilmeye kadir olduğunu söylemektedir.

Şu an için kaygılanmana neden olan şeyler nelerdir? Ne kadar meşru olsalar da, ne kadar sıkıntı verici olsalar da, Rab için zor olan bir şey var mı? Belki de en büyük sorunumuz, Rab'bin bunu bildiğine ve çözeceğine inansak ta, O'nun bunu bizim istediğimiz biçimde çözebileceğine inanmıyor oluşumuzdur. Bu son hususun üzerinde dikkatlice düşün ve yaşamında bunun ne kadar doğru olduğunu kendine sor.

Tanrı Görünmese Bile İmanlı Kalmak

Bize olanlarla hiç kimsenin ilgilenmediğini düşünmek pek iç açıcı değildir. Fakat *Rab'bin* de bilmediğini veya bizim için kaygılanmadığını düşünmek en kötüsüdür.

Babil'de sürgünde olan Yahudalılar için, Tanrı onların durumlarıyla fazla ilgilenmiyormuş gibi gözükmektedir. Onlar halâ sürgündeydiler, günahlarından dolayı halâ Tanrı tarafından terkedilmiştiler. Fakat Yeşaya onlara huzur verecek sözler söyledi. Yeşaya 40, Yeşaya'nın Tanrı hakkında şefkat dolu sözler sarf ettiği çok güzel bir pasajdır: "Sürüsünü çoban gibi güdecek, kollarına alacak kuzuları, bağrında taşıyacak; usul usul yol gösterecek emzikliilere" (11. ayet). Fakat bu kadar uzun zamandan sonra, sürgün yaşayanlar şöyle düşünmektedirler, *Neredesin ey Rab? Senin halâ burada olduğuna dair hiçbir kanıt veya himaye göremiyoruz!*

Yeşaya 40:27-31'i okuyun. Yeşaya Rab'bi ne şekilde tarif etmektedir? Bu Tanrı tanrifi onların, "RAB başıma gelenleri görmüyor, Tanrı hakkımı gözetmiyor?" (27. ayet) diye yakındıkları inançlarına nasıl bir yanıt vermektedir?

Yollarının Tanrı tarafından gizlendiğini düşünen diğer bir grup insan da Ester kitabında yer almaktadır. Bu kitapta Tanrı bir kez bile anılmamıştır. Tüm öykü, Tanrı'nın halkını değiştiremez bir yasanın getirdiği yıkımdan kurtarması için araya girmesini gözler önüne sermektedir. Bu öykü sadece geçmişteki olayları tarif etmekle kalmıyor, aynı zamanda gelecekteki bir zamanda Tanrı'nın halkının yeniden zulüm göreceğini ve yasanın yine onların yıkımına neden olacağını sembolize etmektedir (*Vah 13:15*). Bu gibi korkunç olaylar meydana geldiğinde, Tanrı'nın halkını mutlaka terk etmesiyle sonuçlanmasının ne kadar kolay olabileceğini hayal edebiliyor musun? Fakat korkmamıza gerek yok. Ester'in öyküsünde seçtiklerini koruyan Tanrı, son krizde yine onları koruyacaktır.

Yeşaya'nın Tanrı'yı sürgündekilere nasıl tarif ettiğini okuduk. Tanrı'nın yok olduğunu ve kendilerini terk edilmiş hissedenlere Tanrı'yı nasıl tarif ederdin? Onlara iman gözlüğüyle bakmalarını ve çevrelerindeki olan bitene baktıkları gibi insanî bir gözle bakmamaları gerektiğini nasıl öğrettirdin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, S. 354–357.

“Allah onlara diledikleri zaman Kutsal Ruh’u vereceğini söylemedi mi? Ve bu Ruh gerçek ve doğru rehber değil mi? Bazı insanlar, sanki bir küstahlıkmış gibi, Allah’ın sözünü olduğu gibi kabul etmekten korkarlar. Rab’be öğretmesi için dua ederler, ama yine de Allah’ın taahhüt ettiği söze inanmaktan korkarlar ve O’nun tarafından zaten eğitilmiş olduğumuza inanırlar. Göksel Babamız’a alçakgönüllülükle ve öğrenme ruhuyla gelerek arzu ve hevesle öğreninceye kadar, neden O’nun vaatlerinin gerçekleşeceğinden şüphe ederiz? O’ndan bir an bile şüphe etmemeli ve dolayısıyla da onurunu sarsmamalısın. Eğer O’nun istemini bilmek istiyorsan, Allah ile birlikte gerçekleştirdiğin bu operasyonda senin görevin, O’nun isteminin yerine getirilmesinde, Allah tarafından yönetileceğine ve kutsanacağına gönülden inanmaktır. Kendimize olan güvenimizi yitirebilir ve O’nun öğretilerini yanlış yorumlayabiliriz, fakat bunu dua konusu yaparsan ve O’na güvenirsen, O’nun Kutsal Ruh’u, planlarımı doğru yorumlaman konusunda seni yönetecek ve Allah’ın ilahî takdiri işleyecektir.”—Ellen G. White, *Manuscript Releases*, Cilt 6, S. 225.

“İman, şüphelerin ve karşıt etkilerin güçlü bir şekilde çatışması neticesinde gelişir. Bu denenmelerden yarar sağlayan tecrübe ise en pahalı mücevherlerden bile daha değerlidir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 3, S. 555.

Tartışma Soruları:

1. Sınıfça, görmeksizin inandığımız, gerçek olduğunu bildiğimiz ama görme mesafemizin dışında olan şeylerden bahsedin. Bu bize “görünmeyen Kişi’yi” görmemize nasıl yardımcı olabilir?
2. Çarşamba gününün son sorusu hakkında tartışın. Kendimizi ne kadar sık bu pozisyonda buluyoruz? İstemsek bile, Rab’bin yolunun en iyisi olduğuna güvenmek için ne yapabiliriz?
3. Eğer “iman, şüphelerin ve karşıt etkilerin güçlü bir şekilde çatışması neticesinde geliyorsa” ve bu da “en pahalı mücevherlerden bile daha değerli” olan bir şeye yönlendiriyorsa, bu durum bazı mücadelelerdeki olaylara bakış tarzımızı nasıl şekillendirmelidir?
4. İçimizden çoğu, hatta diğer dindar insanlar bile, en azından bizim bakış açımıza göre korkunç bir şekilde sonlanan olaylar yaşayan insanlar görmüştür. Dualara ve en iyi çabalara rağmen, olabilecek en kötü şey meydana gelmiştir. Şimdiye kadar yaptığımız çalışma ışığında bunu nasıl yorumlamalıyız?

Bölüm: Mesih'e Tabî

Andrew McChesney Tarafından

Baba, yüreğini İsa'ya verdikten bir hafta sonra, Brezilya'nın Manaus kentindeki tapınağı temizlemeye başladı. Hayvanları kurban ettiği ve kötü ruhlara boyun eğdiği yerdeki tasfirleri ve taş sunakları topladı. Ruhların isteği üzerine, baba tapınak gereçlerini başka bir kasabadaki iki kadına gönderdi.

Cuma günü görevi bitirdi. Arabasına bindiğinde, kötü ruhlar onu öldüreceklerini gürlediler. Aniden, bir adam şeklinde ve üç ruhtan oluşan koyu bir gölge arabaya girdi. Ruhlar babaya uzak bir ışık gösterdi. Işıktan ona bulanık bir haç belirdi. Ruhlar, bunun Baba'nın sonu olduğunu söyleyerek alay etti. Baba, "Ölü bir adam olarak son bir açıklama yapabilir miyim?" diye sordu. Cevap beklemeden, "Tanrım, lütfen arabada yanıma otur ve beni eve götür" dedi. Karanlık gölge kayboldu. Baba İsa'nın adını ilk kez ağzına aldı ve kendini korunmuş hissetti.

Ertesi sabah, baba ilk kez Sebt ibadetine katıldı. Bu bir Cemaat Sebtiydi ve Junior'ın vaftizinde deneyimlediğine benzer bir doğüstü enerji hissetti. Biri ayaklarını yıkarken, baba günahları gözlerinin önünden geçti. Tanrı'dan bağışlanma dilediğinde gözyaşları sel oldu. Kutsal Ruh'un onu temizlediğini hissetti.

Kısa bir süre sonra baba anneye evlenme teklif etti ve resmen evlendiler. Anne özellikle mutluydu. Artık vaftiz edilebilirdi.

Vaftizinden bir gün önce, baba ve Junior, anne bir koro ile prova yaparken onu dinlemek için Alfa Yedinci Gün Adventistleri Topluluğu Kilisesi'ne gittiler. Kiliseyi süslemek için kullanılan bir merdiven aniden devrildi ve üzerinde duran adam babaya çarparak onu yere devirdi.

Baba iyi olduğuna dair güvence verdi ama bir an sonra çığlık atmaya başladı. İki kötü ruh onu ele geçirmişti.

Junior babasına koştu. Yerde yatıyordu, vücudu titriyordu. Babasını öldürmek istediğini söyleyen bir ruhun sesi yükseldi.

Junior, İsa ve Şeytan arasındaki büyük mücadeleyi duymuştu, ancak gerçek hayatta hiç tanık olmamıştı. Dua etti. Koro kendiliğinden, "İsa Mesih, Sen Güveysin, Ekicisin, Babam ve Çobanım, Çok Değerli İncisin. Mesih, Sen her şeysin" demeye başladı.

Anne, eşinin bükülmüş ellerini tuttu ve düzeltmeye çalıştı. Çok soğuk bir hisse kapıldılar. Bir ruh ona nefret kustu.

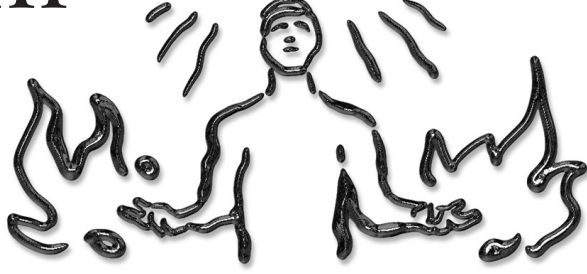
Sonra baba küçük bir sesle konuştu. «Acıyor,» dedi.

Yaklaşık bir saat dua edip şarkı söyledikten sonra baba normale döndü.

Baba acı içinde olmasına rağmen, Sebt sabahı eşinin vaftizi için kilisede Junior'a katıldı. Anne sevinçle vaftiz edildi.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır..

Övgü Dolu bir Yaşam

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşu 5:13-6:20, 2Tâ 20:1-30, Mezmurlar 145, Elç 16:16-34, Flp 4:4-7.*

HATIRLAMA METNİ: “Rab’de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin!” (*Flp 4:4*)

Sevinç hissettiğimizde, Rab’be sevinçle haykırmak her zaman çok kolaydır. Ancak işler kötüye gittiğinde, kötü bir duruma düştüğümüzde, zorlu denemeler sıkıştırdığında o kadar kolay değildir. Ancak belki de işte o zaman her zamankinden daha fazla Tanrı’yı övmeye ihtiyaç duyarız, zira övmek bizlere iman desteği vermeye yardımcı olur.

Doğrusu övgü, bizim en karanlık koşullarımızı bile değiştirir, belki çevremizdeki unsurları değiştirme anlamında değil ama bizlere yaptığı değişikliklerle biz de çevremizdeki insanları etkileyebiliriz.

Övgü, eylem halindeki imandır. Bize her zaman doğal gelmeyebilir, fakat yaşamımızın doğal bir parçası olarak övgüyü uyguladığımızda, dönüştürücü ve zafer kazandırıcı bir gücü vardır.

**27 Ağustos Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Övgünün Çatısı

Ünlü Rus yazar Dostoyevski ölüme mahkum edilmişti, fakat son anda mahkeme kararıyla ölümden dönmüştü. Buna rağmen yıllarca hapiste kaldı. Hapis tecrübesi hakkında şunları yazmıştı: “Sona inan, her insan baştan çıkmış ve imanlı kalan tek kişi sen olsan bile; adağımı getir ve yalnızlığında Tanrı’ya övgüler sun.”

Bu derslerimizde Pavlus’un inanılmaz muhalefette ve zulümde bile nasıl sabırla dayandığını gördük. Fakat şimdi Roma hapishanelerinde yatıyor. Ancak karamsar değil; aksine hevesle Filipî’deki inanlılara cesaret verecek yazılar yazıyor!

Flp 4:4-7’yi okuyun. Pavlus, bizzat hapiste yatarken bu gibi şeyleri nasıl yazmıştı? Bu ayette “Tanrı’nın esenliğini” elde etmenin anahtarları nelerdir?

Her şey iyi gittiğinde sevinmek kolay. Fakat Pavlus bizleri her zaman sevinmemiz için teşvik ediyor. Bu kulağa biraz yabancı geliyor. Eğer Pavlus’un yazdıklarının olduğu gibi ele alırsak, burada bizler için iki kritik ima ortaya çıkar.

Birincisi, eğer her zaman sevinirsek, koşullar sevinmeye elverişli olmadığında bile sevinmemiz gerektiği söz konusu olur. İkincisi, eğer her zaman sevinirsek, kendimizi öyle hissetmediğimiz zamanlarda sevinmeyi öğrenmemiz gerektiği anlamı çıkar.

Pavlus, bizlere birçok kez hiç doğal gelmese bile Rab’bi övmemiz çağrısı yapmaktadır. Hatta bazen mantıksız bile gelebilir. Fakat göreceğimiz gibi işte tam bu mantıksız gibi görünen anlarda sevinmemiz gerekir. Diğer bir deyişle, övgü imanın eylemidir. İman bizim şartlarımızı değil, aksine Tanrı hakkındaki gerçeği temel aldığından, övgü de, kendimizi iyi hissettiğimiz için değil, Rab’bin kim olduğundan ve bizlere vaat ettiği gerçekten dolayı yapılan bir eylemdir. Şaşırtıcı olan, işte böyle bir iman düşüncelerimizi, duygularımızı ve varlığımızı sarsmaya başlar.

Bugünkü ayette Pavlus’un saptadığı, hapiste iken bile sevinmesine olanak veren gerçek nedir? Tanrı hakkında bildiğin gerçeklerin kısa bir listesini yap. Listene bak ve her madde için Rab’bi öv. Bu senin koşullara bakış tarzını nasıl değiştirir.

Duvarları Yıkan Dua

İngilizce’de bir deyim vardır: “köşeye kadar boyanmış olmak.” Bir odanın zeminini boyadığını, fakat işin sonunda köşede bir yere kıvıldaıamaz olduğunu hayal et—taze boyanın üzerine basarak gitmek hariç tabii. Boya kuruyuncaya kadar orada kalmak zorundasın!

Bazen imanımız da bizleri köşeye sıkıştırır. Henüz boyası kurumamış zemin gibi öyle bir duruma geliriz ki, imanımız bizi “kapana sıkıştırır”. Duruma bakarak, ya Rab’bi, imanı ve inandığımız her şeyi reddederiz, ya da imanımız olanaksız görünen şeye inanmamız için bizleri mecbur bırakır.

Tanrı İsraililileri köşeye sıkıştırmıştı. Çölde 40 yıl dolaştıktan sonra, Tanrı halkını boş, huzurlu çayırlara getirmemişti. Tanrı onları tüm bölgede en güçlü bir şekilde korunan şehirlerden birisine getirdi. Onlar da sakin bir şekilde altı gün boyunca Eriha’nın çevresinde dolaştılar. Yedinci gün Tanrı onlara bağırmaılarını buyurdu ve çalınan borularla birlikte yapılan bu bağırış sonunda zaferi getirecekti.

Yeşu 5:13–6:20’yi okuyun. Tanrı İsraililere ne öğretmeye çalışıyor?

Avazı çıktığı kadar bağırarak, duvarların titreşimden dolayı çökmesine neden olmamıştı. Tanrı’nın İsraililere “bağırmaılarını” söylemesi, Davut’un Mezmurlar 66’da yazdığı çığlıkla aynıdır: “Ey yeryüzündeki bütün insanlar, Tanrı’ya sevinç çığlıkları atın! Adının yüceliğine ilahiler söyleyin, O’na görkemli övgüler sunun!” (1, 2. ayetler). Bu çığlık övgüydü! Altı gün boyunca yüksek duvarlara baktıktan sonra, bunları kendi başlarına yıkamayacakları sonucuna varmış olmalılardı.

Bu fikir İbr 11:30’u anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Tanrı yaşamımızda yeni bir şeyler yapmak üzereyken bizleri Eriha’ya getirir, zira başarımın gücünün kendi kuvvetimiz veya stratejimizden gelmediğini bizlere öğretmesi gerekmektedir. İhtiyaç duyduğumuz her şey kendi dışımızdan gelmektedir. O halde önümüzde ne olursa olsun, ne kadar sarp görünürse görünsün, görevimiz, ihtiyaç duyduğumuz her şeyin kaynağı olan Tanrı’yı övmektir. İşte eylemsel iman budur.

Övgü Dolu Yaşam

Rab'bi övmek bizlere doğal gelmeyebilir, iyi koşullarda olsa bile. Peki ya kötü olanlar için kim bilir ne kadar zordur? İşte bizlere bu çağrı yapıldı. Övgü, belli bir zamanda yapılan bir aktivite olmaktan ziyade, yaşadığımız ortama göre değişiklik gösteren bir uygulama olmak zorundadır. Övgü, çok spesifik bir eylem değil, bizzat spesifik bir yaşam tarzı olmalıdır.

Mezmunlar 145'i okuyun. Davut'un Tanrı'yı övmesinin sebepleri nelerdi? Bu mezmurun sözleri ne şekilde senin sözlerin olmalıdır?

Ünlü İngiliz vaazcısı Charles Haddon Spurgeon *The Practice of Praise* (Övgü Tatbikatları) adında bir kitap yazdı. Bugünkü mezmurun 7. ayetini temel almaktaydı. Bu kısa ayette Spurgeon, yaşamımızda övgüyü geliştirebilmemize yardımcı olması açısından dikkatimizi üç önemli noktaya çekmektedir.

1. Övgü, çevremize bakarak tatbik edilmelidir. Eğer Tanrı'nın yüceliğini görmek için çevremize bakmazsak O'nu övmek için bir gerekçemiz de olmaz. Tanrı'nın yarattığı güzellikler gibi, yaratılan dünyada gördüğün her şey övgüye değerdir. Genç bir inanlının gelişmesi gibi, ruhsal dünyada gördüğün her şey övgüye değerdir.

2. Övgü, gördüğümüz şeyleri hatırladığımız gibi tatbik edilmelidir. Eğer övgü ortamında yaşamak istiyorsak, onun gerekçesini de hatırlamalıyız. O'nun iyiliğinin ve gerçeğinin aklımızdan uçup gitmemesi için (örneğin bizlere O'nun iyiliğini hatırlatacak yeni kurallar veya semboller geliştirmek gibi), Tanrı hakkında ne gibi yüce şeyleri hatırlıyoruz?

3. Övgü, hakkında konuşulduğu gibi tatbik edilmelidir. Övgü, kafamızda gerçekleştirdiğimiz bir şey değildir. Yani ağızımızdan çıkmalı ve çevremizdeki insanlar tarafından duyulmalıdır. Sözel olarak Rab'bi övmenin gerekçeleri ne olabilir? Böyle bir övgünün etkileri ne olabilir ve kimlere yarar sağlar?

Kağıt ve kalem alarak bu üç nokta üzerinde çalışmak için kendine zaman ayır. Yaşamında övgü alışkanlığını geliştirebilmek için neler yapabilirsin?

Mahkûmun Tanıklığı

Elçilerin İşleri kitabında övgü, dinleyenlerin üzerinde şaşırtıcı bir etki bırakır. Elç 16:16-34'ü okuyun. Soyularak feci bir şekilde dövüldükten sonra, Pavlus ve Silas hapse atılır. Orada sırtlarındaki kanayan yaralarına merhem sürecektir hiç kimse yoktur. Dayanılmaz fiziksel acılar ve ayaklarına vurulan prangalar içinde, loş ve karanlık hapishanenin iç bölmesine atıldılar. Pavlus'la Silas dua ediyor, Tanrı'yı ilahilerle yüceltiyor, diğer mahkûmlar da onları dinliyorlardı.

Depremden sonra zindancı ne Pavlus'la Silas'ın ne de diğer tutukluların zindanda olduğunu göremeyince "titreyerek Pavlus'la Silas'ın önünde yere kapandı. Onları dışarı çıkararak, 'Efendiler, kurtulmak için ne yapmam gerekir?' diye sordu" (29, 30. ayetler).

Bu olay neden zindancının kendi kurtuluşuna odaklanmasına neden oldu? Pavlus ve Silas'ın duaları ve ilahileri, diğer mahkûmların kaçmamasında ve zindancıyla ailesinin imana gelmesinde nasıl bir rol oynadı?

Övgülerimizin, çevremizdeki insanların nihai kaderini değiştirebildiğini düşünmek ne kadar olağanüstü. Eğer diğer tutukluların hep yaptığı gibi Pavlus ve Silas da karanlıkta oturup, söylenip şikayet etselerdi, o gece hiç kimsenin kurtulacağını düşünebilir miydin?

Zindancıya ve ailesine daha sonra ne olduğunu bilmiyoruz, fakat daha sonraları Pavlus'un Roma'daki başka bir hapishaneden onlara şu mısraları yazdığını hayal edebilir misin: "Çünkü Mesih uğruna size yalnız Mesih'e iman etmek değil, daha önce bende gördüğünüz ve hâlâ sürdürdüğümü duyduğunuz zorlu çabamın aynısını göstererek Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi" (Flp 1:29, 30). Eğer bunu okusalar ve Pavlus'un acısının onlara büyük bir mutluluk getirdiğini yansıtırsalar, mutlaka gönülden bir ezgi söylerler ve ne pahasına olursa olsun imanlı kalmanın dipdiri mücadelesini yaşarlardı.

Gönülden geçen övgü dolu bir ezgi söyleyerek, Tanrı için kimi etkileyebileceğini düşünüyorsun? Başkaları arasında, övgülerinde daha açık ve coşkulu olabilmek için kalıcı bir çaba göster. Ne gibi bir olumlu etki yaratabileceğini bilemezsin.

Zafer Kazandıran Silah

2Ta 20:1-30'u okuyun. Yehoşafat övgünün güçlü bir silah olduğunu keşfetmişti. Kendilerine saldırmak için "büyük bir ordunun" geldiği haberini aldıktan sonra Yehoşafat hemen askeri bir hazırlığa kalkışmadı, bilakis "RAB'be danışmaya karar verdi" (3. ayet). Yahuda halkı Yeruşalim'e oruç tutmak için geldiğinde Yehoşafat durumun ciddiyetini anlatarak şöyle dedi, "bize saldıran bu büyük orduya karşı koyacak gücümüz yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gözümüz sende" (12. ayet).

Eğer "büyük bir ordunun" yaklaştığını görseydin, içgüdüsel reaksiyonun ne olurdu? 3-12. ayetlerde Yehoşafat'ın yanıtından, ezici bir muhalefet ile uğraşmak zorunda kaldığında, yapman gerekenler konusunda ne öğrenebilirsin?

Rab'bin Ruh'u Yahaziel'in üzerine indiğinde, cesurca halka şöyle seslendi: "Bu kez savaşmak zorunda kalmayacaksınız. Yerinizde durup bekleyin, RAB'bin size sağlayacağı kurtuluşu görün, ey Yahuda ve Yeruşalim halkı! Korkmayın, yılmayın. Yarın onlara karşı savaşa çıkın. RAB sizinle olacak!" (17. ayet). Bundan sonra Allah'a tapındılar ve "yüksek sesle" (19. ayet) övgüler sundular. Allah onlar için savaşacak olmasına rağmen, yine de düşmanla karşılaşmak zorundaydılar.

Fakat bu alışılmış bir savaşa gidiş değildi. Yehoşafat ordunun önünde Rab'be övgüler ve ezgiler söyleyerek yürümesi için adamlar atadı. "Onlar ezgi okuyup övgüler sunmaya başladığında, RAB Yahuda'ya saldıran Ammonlular'a, Moavlılar'a ve Seir dağlık bölgesinde yaşayanlara pusu kurmuştu. Hepsi bozguna uğratıldı" (22. ayet). Yazara göre, onlar "RAB'be ezgi okumaya, O'nun kutsallığının görkemini övmeye" (21. ayet) başlayarak inançlarını pekiştirdikleri anda Rab de araya girdi.

Bugünkü ayetleri yeniden gözden geçirin. Burada özellikle denenme ve sıkıntı anlarında, Tanrı ile yürüdüğün yolda kendi yaşamına tatbik edebilmen için ne gibi ruhsal ilkeler bulabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, S. 113–120; *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 273–279.

“Haydi kalplerimizi ve dudaklarımızı O’nun eşsiz sevgisini övmek için eğitelim. Ruhlarımızı Golgota’daki çarmıhın ışığında umutla çilelere katlanarak parlaması için eğitelim. Göksel Kral’ın çocukları, göklerin Rabbi’nin oğulları ve kızları olduğumuzu hiçbir zaman unutmayalım. Rab’de sükut içinde dinlenmek bizim ayrıcalığımızdır.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, S. 253.

“Ben O’na tapınıp yüceltirken, senin de benimle birlikte O’nu yüceltmeni isterim. Karanlığa düşsen bile Rab’bi öv. Ayartmalarda bile O’nu öv. Elçi, ‘Rab’de her zaman sevinin’ diyordu; ‘ben de, Sevinin diyorum.’ Bu senin ailene sıkıntı ve karanlık getirir mi? Hayır, tam tersine güneş ışığı getirir. Böylece görkem tahından sonsuz ışık demeti alır ve çevrendekilere saçarsın. Bu işe girişmenizde sizleri yüreklendirmeme izin verin, bu ışığı ve yaşamı çevrenizdekilere saçın, sadece kendi yolunuza değil, aynı zamanda işbirliği içinde olduğunuz kişilerin yoluna da. Etrafınızdakileri daha iyi yapmak, yükseltmek, onlara göklerin görkemi işaret etmek ve dünyevî şeylerin üzerinde sonsuz serveti, ölümsüz mirası, çürümez zenginlikleri görmelerine yardımcı olmak ana hedefiniz olsun.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 2, S. 593, 594.

Tartışma Soruları:

1. İnanlının yaşamında, toplu övgüler nasıl bir rol oynar? Sebti günündeki hizmetinizde, övgülerinizi nasıl tarif ederdiniz? Canlı mı? Denenme ve travma içindeki üyelerinizin imanda kalmalarına cesaret verici nitelikte mi? Eğer değilse, ne yapılabilir?
2. “Karanlığın içine düşsen bile Rab’bi övmek” ya da “ayartılmalara rağmen O’nu övmek” ne demektir? Övgü, bu durumlarda bizlere nasıl yardımcı olur?
3. Üyelerinizin övgülerinin, yaşamlarını nasıl etkilediğine yönelik tanıklıklar vermesini sağlayın. Birbirinizin tecrübelerinden neler öğrenebilirsiniz?
4. Sınıfça övgü dolu bir mezmur seçerek okumak için kendinize zaman ayırın. Övgü konusunda sana neler öğretiyor? Övgülerin imana olan etkisi nedir?

Bölüm: Mesih'te Büyümek

Andrew McChesney Tarafından

Annenin vaftizinden sonra, baba şiddetli bir ruhsal mücadeleyle karşı karşıya kaldı. Kötü ruhlar geceleri onu ele geçirdi ve uyumak için mücadele etti. Ne zaman ele geçirilse ve eşini görse, ruhlar ona nefret kustu.

Baba ve anne, her gün dua ederek ve Sebt Okulu dersini çalışarak imanlarını güçlendirdiler. Baba dizlerinin üzerinde dua etmeyi ve Tanrı ile kişisel zaman geçirmeyi öğrendi. Çift, dua etmeyi, kişisel özveride bulunmayı ve her gün Sebt Okulu dersini çalışmayı alışkanlık haline getirdi.

Anne Tanrı'ya güvendi ve O'nun sürekli ilgisini hissetti. Kutsal Kitap'ta inanç ve güvence buldu ve birkaç ayet özellikle eşinin kötü ruhlarla mücadelesi sırasında ona yardım etti. Yakup 4:7'de, " Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır." diye okudu. 2. Selanikliler 3:3'te "Ama Rab güvenilirdir. O sizi pekiştirecek, kötü olandan koruyacaktır." dedi. Yuhanna 10:10'da İsa'nın vaadine sarıldı: "Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim." Yardım eden veya umut veren bir Kutsal Kitap ayeti bulduğunda, onu özel bir günlüğe yazdı ve sabah 5'te dua ederken bu ayetlerle Tanrı'ya dua etti.

Anne bir yıl boyunca her sabah dua ettiği eşi için özel bir dua yazdı. Dua etti, "Rab, senden kocam Eduardo'nun tüm kalbiyle Sana dönmesini istiyorum. Onu sevmeme ve ona olan sevgimi yenilememe yardım et. Sana teslim oluyorum, Rab. Seni yüceltmek istediği için onu bereketlemeni istiyorum. Gerekliğinde onu yola getir. Onu, Seni takip etmek isteyecek bir adama dönüştür. Onu cesaretlendirmeme ve ona saygı duymama yardım et. Onu sevmeme yardım et. İsa'nın adıyla dua ediyorum, Amin."

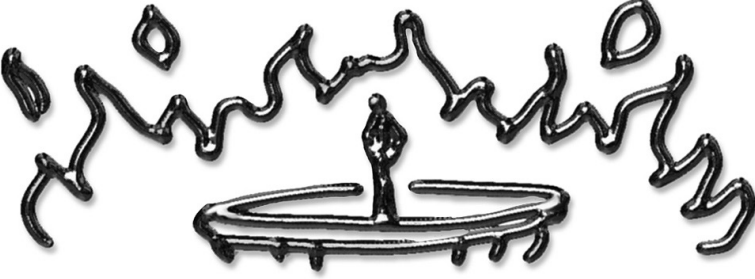
Bu arada baba vaftiz için hazırlık yapmak için Kutsal Kitap derslerine başladı. Junior'ın vaftizinden tam bir yıl sonra, 29 Ekim'de vaftiz edilmek istedi.

Baba Kutsal Kitap'ı çalışırken, Adventist Kilisesi'nden vaizlerin YouTube'daki vaazlarını merakla izledi. Ayrıca öğretilerini Kutsal Kitap'a karşı test etmek isteyen diğer Hristiyan mezheplerinden vaazlar izledi. Diğer vaizleri dinlerken, kötü ruhlar onu şaşırarak, eğer bu vaizlerle ilgilendiğini bilselerdi, onu Adventist Kilisesi yerine kendi kiliselerinden birine göndereceklerini söylediler.

Baba diğer vaazları izlemeyi bıraktı. "Artık doğru kilisede olduğumu biliyorum!" diye düşündü.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Denenmede Alçakgönüllülük

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çıkış 32:1-14, Mez 62:1-8, Hez 24:15-27, Mat 5:43-48, 1Pe 2:18-25.

HATIRLAMA METNİ: “Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar” (Matta 5:5).

Artık *yumuşak huylu* (mütevazı) sözcüğünü pek duymuyoruz, İsa'nın Matta kitabında veya Musa hakkında öğrettiği sözler hariç tabii. Bunun nedenini anlamak o kadar da zor değil. Mütevazilik, “her türlü incinmeye karşı sabırla ve gücenmeden katlanma” olarak tarif edilebilir. Neden bu ifadeyi pek duymadığımıza şaşırılmamak gerekir; bugünün kültüründe bu özellik pek saygı görmemektedir. Bazen Kutsal Kitap bu sözcüğü, “alçakgönüllülük” olarak tercüme eder. Yine alçakgönüllülük te çoğu kültürde arzu edilen bir özellik olarak görülmez.

Fakat tevazu, her türlü incinmeye karşı sabırla ve gücenmeden katlanma, İsa'nın ve takipçilerinin en güçlü özelliklerinden biridir. Ancak bu kadarla kalmaz: ruhsal tevazu, acılar ve ızdıraplar içindeki birinin elinde çok güçlü bir silah olabilir. Aslında zorlu denenmeler, kalpteki tevazuyu öğrenmenin başlıca ortamlarındandır, zira tevazumuz ve kırık kalbimiz aracılığıyla Tanrı için çok güçlü bir tanık olabiliriz.

*3 Eylül Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.

Kırılan Ekmek ve Dökülen Şarap

Oswald Chambers, bizim başkaları için “kırılan ekmeğe ve dökülen şarap olmamız” gerektiğini söylemişti. Bu ifadeyle ne anlatmak istiyor?

Kutsal Kitap boyunca, başkalarına hizmet ederken “kırılan” insanların örnekleri yer alır. Musa, halkını Vaat edilen Ülke’ye götürürken, sonu gelmez dedikodular ve eleştiriler dalgasına katlanmak zorunda kalmıştı. Yusuf, Mısır’daki hizmetine başlamadan önce, ihanet ve hapsedilmeyi de kapsayan zorlu bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Her iki durumda da Tanrı, sadece kendileri için değil, başkalarının da iyiliği için onların yaşamlarının, lütfunun ve himayesinin seyirliği olmasına izin vermiştir. Tanrı aynı şekilde bizleri de kullanabilir. Böyle durumlarda kızgınlık veya küskünlük hissetmek çok kolaydır. Fakat dün de belirttiğimiz gibi, tevazu “sabırla ve küsmeden” katlanmayı gerektiren, Tanrı tarafından verilmiş bir yetenektir.

Hezekiel 24:15-27’yi okuyun. Burada neler olmaktadır? Hezekiel neden böyle zorlu bir denemeye bulaştırılmıştır?

24. ayette Tanrı şöyle söylüyor, “Hezekiel sizin için bir belirti olacak; o ne yaptıysa, siz de aynısını yapacaksınız. Bunlar olunca, benim Egemen RAB olduğumu anlayacaksınız”. Hezekiel’in örneğiyle, Hezekiel’in yaşamının sembolize ettiği peygamberliğin gerçekleşmesi yoluyla, İsrail halkı Tanrı hakkındaki gerçeği, Egemen Rab’in kim olduğunu anlayacaklardı. Fakat bunu sadece onlar için Tanrı’nın ellerinde kırılan Hezekiel’den dolayı görecekerlerdi. Kim bilir kaç kişi bizler kırıldığımız için “Egemen Rab’bi” görme şansına sahip olabilecek?

Er ya da geç yaşam bizleri bir şekilde kıracaktır. Tecrübene göre bu kırılmayla neler oldu? Ne gibi dersler aldın? Kırılan ruhun, Rab tarafından başkalarına yardım edebilmek için nasıl kullanılabilir?

Lütuf İçin Arabuluculuk

Mısır'dan Çıkış 32:1-14'ü okuyun. Burada Musa nasıl bir rol oynamaktadır?

İnsanlar altın buzağıya tapmaya başladığında, Tanrı artık onların sınırı aştığına karar verdi ve onları yok edeceğini, Musa'yı da büyük bir ulus yapacağını ilan etti. Fakat Tanrı'nın teklifini kabul etmek yerine, Musa Tanrı'nın halkına merhamet göstermesi için yalvardı, Tanrı da bunun üzerine insafa geldi.

Çıkış 32:1-14, iki önemli meseleyi ortaya koyar. Birincisi, Tanrı'nın isyankâr insanları yok etmesi ve Musa'yı kutsaması, onu sınamak içindi. Tanrı, Musa'dan bu aşırı itaatsiz halk için ne kadar merhamet duyduğunu göstermesini istiyordu. Ve Musa sınavı geçti. İsa gibi o da günahkârlar için merhamet dilemişti. Bu da çok önemli bir şeyi ortaya koyar: Bazen Tanrı, tutarsız insanlara karşı ne kadar merhametli olduğumuzu O'na, tüm evrene, ve kendimize gösterebilmemiz için muhalefetle karşılaşmamıza, zorlu denemeler içinde olmamıza izin verir.

Musa, Rab'bin İsrail'i yıkıma uğratmaması için nasıl bir sebep gösterdi?

İkincisi bu pasaj, muhalefetin ve itaatsizliğin merhametin açığa çıkması açısından bir çağrı olduğunu göstermektedir. Merhamet, insanlar ona en az derecede layık olduğunda gereklidir. Fakat ona en az derecede layık oldukları zaman, en az derecede kendilerini bağışladıkları andır. Ancak Musa'nın kız kardeşi Miryam onu eleştirdiğinde, Rab'be onu cüzam hastalığından kurtarması için yalvarmıştı (*Say 12*). Tanrı Korah'a ve onun yoldaşlarına kızdığına ve onları yok etmekle tehdit ettiğinde Musa yüzüstü yere kapanmış ve yaşamaları için yalvarmıştı. Ertesi gün İsrail, isyankârların ölümü için Musa'ya karşı yakındığında ve Tanrı onları yine ölümle tehdit ettiğinde, Musa yine yüzüstü kapanmış ve hemen Harun'dan onlar için kefaret ödemesini ısrar etmişti (*Say 16*). Bu zorlu denemeler arasında Musa, kendi alçakgönüllülüğüyle, kendi özverisiyle onu kesinlikle hak etmeyenlerin yararına merhamet dilenmişti.

Çevrene bak ve merhameti çok az hak edenleri göz önüne getir. Tevazun ve alçakgönüllülüğünle bu insanlara Tanrı'nın merhametini nasıl açıklayabilirsin?

Bizi İncitenleri Sevmek

Birisi şöyle demişti: “O zaman düşmanlarımızı sevmek demek, incinin içinde bulunduğu çamuru değil, bilakis çamurun içinde yatan inciyi sevmek demektir... Tanrı tabiatımızda sevilebilir olduğumuz için bizleri sevmez. Fakat O bizleri sevdiği için, bizler sevilebilir hale geliriz.”

“Düşmanlarına” baktığında normal olarak ne görüyorsun—inciyi mi çamuru mu?

Matta 5:43-48’i okuyun. İsa, düşmanlarımıza sevgi göstermemizi ve onlar için dua etmemizi buyurmuştur. İsa, düşmanlarımızı neden sevmemiz gerektiğini anlamamıza yardımcı olmak açısından tabiatan ne gibi örnek vermiştir? Bunu öğretmesinin amacı nedir?

45. ayette İsa, bizleri incitenlere, bizlere en zorlu denenmeleri yaşatanlara nasıl davranmamız gerektiğini göstermek açısından, göklerdeki Baba’sının örneğini kullanmıştır. İsa bereket yağmurlarını hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırmanın Baba’sı olduğunu söylüyor; eğer Tanrı eğrilerin bile üzerine yağmur yağdırıyorsa, bizler onlara nasıl davranmalıyız?

İsa, bu mümkün olsa bile, bizlere sorun yaratan herkese karşı, her zaman sıcak ve candan bir duygusallık içinde olmamızı kastetmiyor. Aslında düşmanlarımızı sevmek demek, onlara duygusal olarak yaklaşmamız anlamına gelmez, bilakis onlar için kaygılandığımızı ve onları önemseyeceğimizi gösteren belirgin eylemleri içerir.

İsa bu pasajı, sık sık tartışma konusu olan bir ayetle kapatmıştı: “Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun” (48. ayet). Fakat bağlam içinde anlamı çok açıktır: Tanrı gibi yetkin olmak isteyenler, Tanrı’nın gösterdiği gibi düşmanlarına da sevgi göstermek zorundadırlar. Tanrı’nın gözünde yetkin olmak, karşıt olanı da sevmek demektir; ve bunu başarabilmek, sadece Tanrı’nın verebileceği alçakgönüllülüğü almakla mümkündür.

Tevazu hakkındaki tarifimizi (“her türlü incinmeye karşı sabırla ve gücünmeden katlanma”) göz önünde tutarak, “düşmanlarına” karşı olan davranışlarında doğru davranışları göstermene yardımcı olması açısından Tanrı’nın da sana aynı alçakgönüllülüğü vermesi için, ne tür değişiklikler yapman gerektiğinin bir listesini yap.

Kapalı Bir Ağız

Zorlu denenmelerde mütevazî olmanın en güçlü örneği İsa'dan gelmektedir. “Benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm” (*Mat 11:29*), dediğinde, belki de bizim bunu hiç hayal bile edemeyeceğimizi kastetmişti.

1.Petrus 2:18-25'i okuyun. Petrus, kölelere bazı şaşırtıcı öğütler vermektedir. İsa'nın adaletsizliğe ve işkencelere nasıl yanıt verdiğini tarif etmekte ve onlara İsa hakkında şunları söylemektedir, “izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu” (*1Pe 2:21*). Burada Petrus tarafından vurgulanan İsa'nın örneğinden, zorlu denenmeler içinde bile tevazu ve alçakgönüllülüğü elden bırakmamak adına ne gibi prensipler edinebilirsiniz?

Başkasına adaletsizce davranan birine bakmak korkunçtur. Ve böyle bir davranış bize karşı uygulandığında sonuç çok daha acı verici olur. Çünkü normal olarak adalet konusunda çok güçlü hislere sahibiz, adaletsizlik meydana geldiğinde içgüdülerimiz neyin adil, neyin öfkelenendirici olduğuna inanmamız konusunda doğru olanı seçmeye uğraşır.

Bu şekilde yaşamak kolay değildir. Herhalde şu kritik gerçeği—adaletsiz olan tüm durumlarda göklerdeki Babamız'ın kontrolü elinde tuttuğunu ve istemi doğrultusunda bizim yararımıza çalışacağını—benimsemedikçe mümkün de olamaz. Bu ayrıca tıpkı İsa gibi her zaman adaletsizlikten kurtulamayacağımız olasılığın açık olmamız anlamına da gelir. Fakat her zaman hatırımızda tutmamız gereken şey, göklerdeki Babamız'ın halâ bizlerle birlikte olduğu ve bizim için çalıştığıdır.

İsa'nın yaşamından örneklenmiş Petrus'un tavsiyesi şaşırtıcıdır, çünkü adil olmayan acılar karşısında suskun kalmak, “insanları doğru yola getirmekten” ziyade, Tanrı'nın onurlandırılmasına yönelik büyük bir tanıklıktır. Kayafa ve Pilatus tarafından sorgulandığında, durumu düzeltmek ve kendini haklı çıkarmak için İsa çok şey söyleyebilirdi, ama yapmadı. Suskunluğu O'nun alçakgönüllülüğünün bir kanıtıydı.

Sana adaletsiz bir şekilde davranıldığı durumlarda nasıl karşılık veriyorsun? Bugün için bu prensiplerden bazılarını bakarak, kendi yaşamına nasıl daha iyi tatbik edebilirsin?

Kayamız ve Sığınağımız

Çoğu zaman kibirli, küstah ve saldırgan insanlar, kendilerine en az saygısı olan insanlardır. Onların küstahsızlığı ve kibri—ve tevazu veya alçakgönüllükten tamamen yoksun oluşları—onların bilinçsizce bahaneleri olup, belki de içlerindeki bir şeyin eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Onların gereksinim duydukları şey, hepimizin gereksinim duyduğu şeydir: güvende olma, değer verilme, kabul edilme hissi, özellikle de sıkıntı ve acılı zamanlarda. Bunu sadece Rab aracılığıyla bulabiliriz. Kısaca, zavıflık sıfatlarından uzak olan tevazu ve alçakgönüllük, çoğunlukla sağlam bir şekilde Kaya'nın üzerine kurulu ruhun en güçlü bildirgesidir.

Mezurlar 62:1-8'i okuyun. Bu mezmurun arka planında ne olabilir? Davut neye işaret ediyor? Onun söylediklerinden ne gibi ruhsal ilkeler öğrenebilirsin? Hepsinden önemlisi, bu ilkeleri yaşamında nasıl tatbik edebilirsin?

“Hiç sebep yokken insanlar düşmanımız oluverir. Allah'ın insanların güdülere yanlış yorumlanır, sadece dünya tarafından değil, kendi kardeşleri tarafından da. Rab'bin hizmetkârları çetin durumlarla karşılaşılır. İnsanı bencil ve adaletsiz bir süreçte aklamak için hiç ipe sapa gelmez şeylerden koca bir dağ yaratılır... Yanlış temsil edilmelerinden ötürü bu insanlara şerefsizliğin karanlık cübbesi giydirilir, çünkü kontrollerinin ötesinde olan şartlar onların işlerini karıştırmaktadır. Onlara güvenilmez insan muamelesi yapılır. Hem de kendi inanlı topluluğu üyeleri tarafından. Allah'ın hizmetkârları kendilerini Mesih'in aklıyla donatmalıdırlar. Aşağılanma ve yanlış hüküm verilme beklentisine kaçmamalıdırlar. Onlar ateşli taraftarlar ve fanatikler olarak adlandırılacaklardır. Fakat onları düş kırıklığına uğratmayalım. İlahî takdiriyle Allah'ın eli onların üzerinde olup, kendi işini, ismine yaraşır bir şekilde yönetmektedir.—Ellen G. White in *Spalding and Magan Collection*, S. 370.

Başkalarının kınamalarına ve iğneli sözlerine ne kadar bağışıklısın? Belki de hiç bağışık değilsin, doğru mu? Günahların için ölecek kadar seni seven, başkalarının yanlış hükümlerine karşı seni koruyan Kişi'ye özdeğerini daha iyi bağlayabilmen açısından Rab'be nasıl daha sadık kalabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, S. 453, 454; *Sevgi Öğretmeni*, S. 279–294; *Evangelism*, S. 630.

“Karşılaştığımız zorluklar, İsa’da gizli olan tevazu ile büyük ölçüde azalabilir. Mesih’in mütevazılığına biz de sahip olursak, her gün karşılaştığımız zorlukların, bize yapılan hakaretlerin ve kötülüklerin üstesinden geliriz. Onlar ruhumuzu artık karartamazlar. İsa’ya inanan bir kişinin asilliğinin en büyük kanıtı, onun kendi iradesine hakim olmasıdır. Yaptığı kötülük ve zalimliklerle dürüstlüğü yitiren kişi, Tanrı’nın kendisi aracılığıyla göstermek istediği kutsal karakterini yansıtmamasına engel olur. Kalbin mütevazılığı, İsa’nın yolundan gidenlere zafer getiren güçtür; bu, onların gökyüzüne olan bağlılıklarının bir simgesidir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 282, 283.

Tartışma Soruları:

1. Alçakgönüllülük, acılar ve sıkıntılar karşısında bizleri nasıl “yüceltir”? Bunu kendimizde başarabilmek açısından alçakgönüllülüğün en önemli özelliğinin ne olduğunu düşünüyorsun?
2. Kendi özgün kültüründe, tevazunun ve alçakgönüllülüğün özelliklerine nasıl bakılmaktadır? Bunlara saygı gösterilmekte midir yoksa hor görülmemekte midir? Kendi kültüründe bu özellikleri beslemene karşı olacak ne gibi baskılarla karşılaşyorsun?
3. Bugün için tevazu ve alçakgönüllülük örneği olarak gösterilebilecek, yaşayan insanlar var mıdır? Eğer varsa kimlerdir, bu özelliklerini nasıl vurgulamaktadırlar ve onlardan neler öğrenebilirsin?
4. Neden tevazu ve alçakgönüllülüğü çoğunlukla zayıflıkla karıştırıyoruz?
5. Davut’un Rab’bi nasıl sığınmak olarak aradığını gördük. Fakat bu nasıl olmaktadır, bu sığınmak nasıl belirginleşmektedir? Diğer bir deyişle inanlı topluluğu olarak sığınma ihtiyacı duyanlara nasıl sığınmak olabiliriz? İnanlı topluluğun nasıl bir sığınak sağlıyor? Sığınma ihtiyacı olanlara bir yer sağlayabilmek için nasıl yardımda bulunabilirsin?

Bölüm : Bir Adın Gücü

Andrew McChesney Tarafından

Baba, Brezilya'nın Manaus kentinde boğazını tutan görünmez eller tarafından uyandırıldı. Onların ellerini kendinden çekmeye çalıştı ama boşunaydı. Sonunda, "Tanrım, lütfen bana yardım et!" dedi. Ama onların elleri daha da ağırlaştı ve daha sıkı sıkıya başladılar. Tüm umutlar kaybolmuş gibi görüldüğünde, yumuşak bir sesin, "İsa'dan yardım etmesini iste. İsa'nın adını söyle" dedi.

Baba, "İsa, kurtar beni!" diye bağırdı. Görünmeyen eller hemen onu bıraktılar. Baba, nefes nefese, ilk kez İsa'nın adının gücünü anladı. Yatakta hâlâ yatarken sevinçle haykırdı: «İsa'nın adıyla kurtuldum! İsa'nın kaniyle ve İsa'nın kendini feda etmesiyle kurtuldum!" O günden itibaren, ne zaman kötü ruhlar onu rahatsız etse, baba İsa'nın adını söyledi.

Vaftiz çalışmaları devam ederken, Baba, Tanrı'nın Candomblé tapınağında uyguladığı ruhcülüğü yasakladığını öğrenince şaşırıldı. Yasa'nın Tekrarı 18:9-14'te şunları okudu: "Aranızda oğlunu ya da kızını ateşte kurban eden, falcı, büyücü, muskacı, medyum, ruh çağırana ya da ölülerin ruhlarına danışan kimse olmasın. Çünkü RAB bunları yapanlardan tiksindir." (Yeni Çeviri). On Emir'de, "Benden başka tanrın olmayacak" (Çıkış 20:3) kısmını okudu "Başka ilahlara tapıyordum" diye düşündü. Bölümün devamında, "Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın" yazıldığını gördü ve kendi kendine, "Tanrı'nın iğrenç dediği her şeye uydum" dedi. Dördüncü Emir'e geldiğinde - "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa" kısmını okudu ve eşine, "Yanlış günü tuttum. Ruhlar bana başka bir günü kutsal sayarak anımsamamı söyledi" dedi.

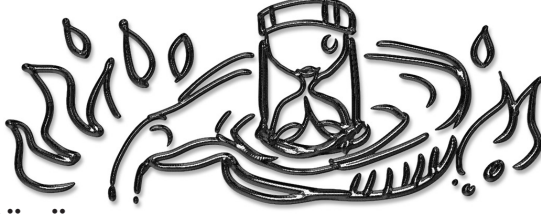
Vahiy 21:8'de şunları okudu: "Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur." Eşinin Sebt Okuluna ilk gittiğinde okuduğu ve kendisini için dua etmeye başlaması için harekete geçirdiği ayetin aynıydı. Baba ayeti okuyunca ateş gölüne doğru yöneldiğini anladı.

Kutsal Kitap çalışması ölümlerin durumuna odaklandığında baba bir dönüm noktasına ulaştı. İnsanların öldükten sonra uyuduklarını ve etrafta uçan ruhların olmadığını okudu. "Beden ölüyor ve bu son" dedi eşine şaşkınlıkla. "Yaşam armağanı, Tanrı'ya geri dönen şeydir." Kötü ruhlar, insanların ruhlarının bedenleri öldükten sonra etrafta dolaştığını öğretmişti ve bu ruhlardan bazıları Candomblé liderlerine eşlik eden kötü ruhlar ordusunun arasındaydı.

Kötü ruhlar babayı öfkelenilmeye devam etti. Ama onlar saldırdıkça, Baba daha çok İsa'nın adını haykırdı. İçinde başkalarını Mesih'e yönlendirme arzusu büyüdü. "İnsanlar karanlığın yolunu öğretmek yerine, aydınlığa yönlendirmek için bilgimi ve kendi deneyimimi kullanmalıyım" diye düşündü.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Denenmede Bekleyiş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1 Samuel 26; 26:12-25; Mez 37:1-11; Rom 5:3-5; 15:4, 5.

HATIRLAMA METNİ: “Ruh’un ürünüyse ... özdenetimdir” (Gal 5:22).

Bilim adamları 4 yaşındaki çocuklar ve şekerlemelerle bir deney yaptılar. Her çocuğa bir bilim adamı tarafından şeker verileceği söylendi; ancak bilim adamı işinden dönünceye kadar beklerse çocuk iki tane şekerleme alabilecekti. Çocuklardan bazıları bilim adamı ayrılır ayrılmaz şekerlemeleri ağzına tıktı; kimileri de onun gelmesini bekledi. Aralarındaki farklar not edildi.

Sonra bilim adamları bu çocukların gelişim yıllarının izini sürdüler. Bekleyenler, diğerlerine nazaran daha iyi uyum sağlayan, daha iyi öğrenen ve kendinden daha emin olan çocuklardı. Demek ki sabır, insan karakterinde daha yüce, daha önemli bir şeyin göstergesiydi. O halde bizlere bunu Rab’den edinebileceğimizin söylenmesine şaşmamak gerekir.

Bu hafta tüm zorlu denenmelerden en ayartıcı olan bazılarının arkasında neler olabileceğini gözden geçireceğiz: bekleyişin zorlu denenmesi.

**10 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Sabreden Tanrı

Romalılar 15:4, 5'i okuyun. Bu ayetlerde bizler için neler vardır?

Bizler normalde gerçekten istediğimiz veya vaat edilen ama henüz sahip olmadığımız şeyler konusunda sabırsızız. Çoğunlukla özlem duyduğumuz şeylerle tatmin oluruz. Ve istediğimiz şeyleri nadiren elde ettiğimiz için sık sık öfkelenir ve sabırsızlık içine düşeriz. Bu durumdayken de Rab'de esenliği ve güveni koruyabilmek neredeyse olanaksızdır.

Beklemek, tarife göre acı vericidir. İbraniler'deki, "sabırla beklemek" (*Mez 37:7*) sözleri, İbranice "çok acı çekmek," "sarsılmak," "titremek," "yaralanmak," "kederli olmak" anlamlarına da gelmektedir. Sabrı öğrenmek o kadar kolay değildir; bazen onun derin anlamı, zorlu denenmede olmak demektir.

Mez 27:14, 37:7 ve Rom 5:3-5'i okuyun. Bu ayetler bizlere ne söylemektedir? Sabır neye yönelir?

Sabırla beklerken iki şeye konsantre olabiliriz. Beklediğimiz şeye odaklanabiliriz veya bu şeyleri elinde tutan Biri'ne odaklanabiliriz. Bir şeyi beklerken ne kadar zaman beklediğimizin değil, beklerken takındığımız tavrın önemi vardır. Rab'be güvenir, yaşamımızı O'nun ellerine bırakır, irademizi O'na adarsak, bazen inanması ne kadar zor olsa da, O'nun bizler için neyi ve ne zaman en iyisini yapacağından emin olabiliriz.

Umutsuzca ne gibi şeyleri bekliyorsun? Her şeyi Rab'be ve O'nun zamanlamasına teslim etmeyi nasıl öğrenebilirsin? Yaptığın her şeyde Rab'be mutlak bir teslimiyet ve itaat için dua et.

Tanrı'nın Zamanında

Romahlılar 5:6 ve Gal 4:4'ü oku. Bizlere Tanrı'nın zamanlaması hakkında ne söylüyorlar?

Bu ayetlerde Pavlus, İsa'nın bizler adına ölmek için doğru zamanda geldiğini söylemektedir. Pavlus, bizlere neden doğru zamanlama olduğunu söylemiyor. Bu ayetleri okuyarak şaşırarak çok kolay, *İsa dünyaya gelerek günahla uğraşmak için neden binlerce yıl bekledi—evren çok önceden günahın ne kadar kötü olduğunu anlayamaz mıydı?* İsa'nın ikinci kez gelmesi, için neden beklediğimizi de sorabiliriz? Ayrıca Rab'in dualarımızı yanıtlaması için neden bu kadar beklediğini de sorabiliriz?

Örneğin Daniel 9:24-27'de, Mesih olarak gelecek olan İsa'ya işaret eden (gerekirse yeniden inceleyin) 70 haftalık süreci düşünün. Bu süreç ne kadar uzundu? Bu ayetler, çok uzun görünse bile Tanrı'nın zamanındaki olayları beklemeyi öğrenmek konusunda bizlere ne söylüyor?

Bekleme zamanlarında tecrübe edineceğimiz birçok önemli ruhsal nedenler vardır. Birincisi, beklemek dikkatimizi “şeylerden” uzaklaştırarak, bizzat Tanrı'nın kendisi üzerinde odaklanmamızı sağlar. İkincisi, beklemek kendi güdülerimiz ve arzularımız konusunda daha net bir resim geliştirmemize neden olur. Üçüncüsü, beklemek azmi—ruhsal yaşama gücünü tesis eder. Dördüncüsü, beklemek iman ve güven gibi birçok ruhsal güçleri geliştirmek için kapı açar. Beşincisi, beklemek Tanrı'nın daha büyük resimden oluşan yap-bozdaki diğer parçaları toplamasını sağlar. Altıncısı neden beklediğimizin gerekçesini hiçbir zaman bilemeyiz; bu yüzden imanda yaşamayı öğreniriz. Beklemek konusunda başka bir sebep düşünebiliyor musun?

Tanrı'nın bazı şeyleri zamanı geldiğinde yaptığını gösteren Kutsal Kitap'ta bulduğun örnekler, aynı şekilde O'nun senin için de doğru olan şeyi doğru zamanda yapacağına güvenmene nasıl yardımcı olabilir? (Örneğin, İbrahim ile Sara'nın durumunu ve vaat edilen oğulu düşün.) Aynı zamanda kendine şunu sor, “Çok önceden yanıtlanmış olması gereken duamı geciktirebilecek ne yapmış olabilirim?”

Davut: Bekleme Konusunda Örnek bir Ders

1.Samuel 16:1-13'te, genç bir delikanlı olan Davut'un Samuel tarafından kral olarak kutsal yağla meshedilmesini görüyoruz. Ancak bu serüven, babası İşay'ın tarlalarından Yeruşalim'deki tahta kadar uzun bir yolculuktu. Şüphesiz, bazen zorlu denenmelerin içinde düştüğü de oldu.

Birincisi, Saul'un ruhi bunalımına çare olması açısından genç, lir çalması için saraya çağırıldı (1.Samuel 16). Sonra Golyat'ı öldürerek İsrail'in kahramanı oldu (1.Samuel 17). Daha sonra Davut'un yaşamında yürüyecek uzun yıllar oldu. Hem Saul hem de oğlu Yonatan, Davut'un kaderinin bir sonraki kral olacağını biliyorlardı (1Sa 23:17, 24:20). Fakat Davut Tanrı tarafından verilen kaderin avantajlarını bilmiyordu. Gerçekte karşıt şeyleri yapıyor görünüyordu. Saul'un onu öldürmeye çalışmasına ve Davut'un kralın elbisesinden gizlice bir parça kesmesine rağmen, hiç böyle bir şeyi yapmamış olmayı dilemişti (1Sa 24:5-7). Saul, Davut'u öldürmeye çalışırken, Davut eline fırsat geçmesine rağmen Saul'u öldürmekten kaçınmıştı (1Sa 26:7-11).

1.Samuel 26:1-11'i okuyun. Davut, Saul'u neden öldürmeyi reddediyor? Bu örnek, Tanrı'nın bizim yaşamlarımız için getirdiği plan hakkında hangi prensibi öğretiyor?

Şimdi 1.Samuel 26:12-25'i okuyun. Davut'un Saul'u öldürmeyi reddetmesi, Saul üzerinde nasıl bir etki bırakıyor? Bu durum bizlere Tanrı için beklemenin yararları hakkında ne öğretiyor?

Davut'un krallık tahtına giden yolunda olayların tümüne baktığımızda, belki de kısa bir cümleyle özetleyebiliriz—Tanrı'nın henüz vermediği şeyi alma. Tanrı'nın armağanları en iyi şekilde yine O'nun elinden ve O'nun belirlediği zamanda alınabilir. Bu belki çok uzun bir zaman gerektirebilir. Fasulye filizleri birkaç saat içinde büyüyebilirken, meşe ağacının büyümesi uzun yıllar alır. Fakat güçlü fırtınalar geldiğinde ağaç kökünden sökülmez.

Davut'un, Saul'u öldürme konusunda kendisini ne kadar kolay aklayabileceğini düşünün. ("Her şeyden evvel tahta çıkacağım söylenmedi mi? Ve Saul da zaten çok kötü.") Ancak onun eylemleri, Tanrı'ya olan gerçek inancı temsil ediyordu. Neyi bekliyorsan olursan ol, bu örnekten kendin için nasıl bir ders çıkarabilirsin?

İlyas: Telaş Sorunu

Karmel Dağı'ndaki güç gösterisi sona ermişti (*1Kr 18*). Gökten ateşler yağmış, herkes gerçek Tanrı'yı kabul etmiş ve sahte peygamberler ölüme mahkum edilmişti. Tanrı haklı çıkmıştı. İlyas'ın bu gündən itibaren ruhsal yönden gelişmiş olduğunu düşünebilirsin, fakat aniden duyduğu bir şey onu öylesine korkutmuştu ki, ölmek istedi. *1Kr 19:1-9*'dan öykünün devamını okuyun. Ayetteki son sözler çok endişe vericidir: “RAB, ‘Burada ne yapıyorsun, İlyas?’ diye sordu” (*9. ayet*). Görünen o ki, İlyas'ın korkusu, onun kaçmasına ve kendini yanlış bir yerde bulmasına yol açmıştı.

Rab tarafından bu kadar kuvvetli bir aracılıktan sonra İlyas'ın iman dolu olması ve kendini güvende hissetmesi gerekirdi; ama aksine yaşam korkusuyla kaçtı. Bu kötü örnekten nasıl bir ders çıkarabiliriz?

Bu öykü önemli bir şeyi sergilemektedir: Eğer telaş edersek, kendimizi çok kolay yanlış bir yerde bulabiliriz. İlyas'ın durumunda, onun kendini kaybetmesine, çöle kaçmasına ve hiç doğmamış olmayı istemesine neden olan şey korkuydu. Fakat Tanrı'nın bizler için olan planından kaçmamıza neden olan başka şeyler de vardır.

Şu ayetleri okuyun. Burada ifade edilen karakterlerin Tanrı'nın isteminden kaçmalarına neden olan şeyler nelerdir? *Yar 16:1-3; Say 20:10-12; Hak 14:1-3; Mat 20:20, 21; Luka 9:52-56; Elç 9:1.*

Hırs, öfke, tutku, iman zayıflığı, Rab için sözde “gayret”, bizleri olmamız gereken yerlere götürür. Hiç kimse bu tehlikeye karşı bağışık değildir. Buradaki anahtar, bizleri sevdiğini bildiğimiz ve bizler için en iyisini yapmak isteyen Rab'bin iyiliğine ve merhametine güven dolu bir iman geliştirmektir. Bu otomatikman olmaz. İman bir armağan olmalıdır, fakat bu armağanın geliştirilmesi, beslenmesi ve titizlikle korunması gerekir.

Rab'de Haz Duymayı Öğrenmek

“RAB'den zevk al, O senin içindeki istekleri yerine getirecektir” (Mez 37:4).

Mezmurlar 37:4, harika bir vaattir. Hep istediğin bir şeyi elde ettiğini hayal et. Fakat kalbimizin arzularını elde etmek, Rab'den zevk alan bir kalbe bağlıdır. O halde “Rab'den zevk almak” ne demektir?

Mezmurlar 37:1-11'i okuyun. 4. ayetteki bağlam belki biraz şaşırtıcıdır. Davut, Rab'be ve kendisine muhalefet eden insanlarla çevrili olduğundan bahsediyor. İnsanlar bize karşı çalışıyorlarsa, buna verilecek doğal yanıt, kızmak veya kendimizi aklamaya çalışmaktır. Fakat Davut çok farklı bir şey önermektedir.

Aşağıdaki ayetlerde, bu durumda Tanrı'nın halkına verdiği öğüt nedir?

1. ayet _____

5. ayet _____

7. ayet _____

8. ayet _____

Tekrar 4. ayeti okuyun. Bu ayetler bağlamında yaptığın yorumlara istinaden, “Rab'den zevk almak” ifadesi ne anlama gelmektedir?

Davut, değişik yollarla “Rab'be güven” diye tekrarlamaktadır. O'nun eylemlerine güven. Üzülme, çünkü Rab senin Rab'bindir ve senin için çalışmaktadır—hem de şu an bile. Her şeyden sen sorumlu değilsin ve her şeyi sen düzene sokmak zorunda değilsin. Güven O'na, Tamamen O'na güven.

İşte Davut bu bağlamda Rab'den zevk almaktan bahsediyor. Rab'den zevk almak demek, mükemmel bir güven hali içinde yaşamamız demektir. Hiçbir şey bizim barışımızı bozamaz, çünkü işin içinde Rab vardır. O'nu övmeli, O'na gülümsemeliyiz, zira hiçbir şey Rab'bimizi alt edemez! Bunu yapmayı öğrendiğimizde gerçekten kalbimizin arzu ettiği şeyi alabiliriz, çünkü sevgili Babamız'ın bizlere vermek istediği şeye, zamanı geldiğinde bizlere en çok yararı dokunacak bir şeye ve O'nun krallığına sahip olacağız.

“Rab'den zevk almayı” nasıl öğrenebilirsin? Bunun yaşamında nasıl gerçekleşebileceği konusunda Tanrı'nın kılavuzluğunu arayarak dua et.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 365–367.

Tanrı'nın bizler için planı çok beklememizi gerektirebilir, ve bu gerçekten acı verici olabilir. Bu zamanlarda sabrı öğrenmek Tanrı'nın kişiliğine odaklanarak ve O'nun bizdeki etkinliğine güvenerek geliştirilebilir. Beklemek için birçok neden vardır, fakat hepsi de bizler için ve O'nun krallığı için Tanrı'nın planlarının gerçekleşmesiyle ilgilidir. Eğer Tanrı'nın önünde telaşa kapılırsak çok şey kaybederiz, ama güvencemizi korur ve O'ndan zevk alırsak çok şey kazanabiliriz.

“Her deneme Rab İsa Mesih tarafından ölçülmüş ve tartılmıştır, bunlar kendisine verilen lütuf aracılığıyla insanın taşıyabileceğinin ve dayanabileceğinin ötesinde değildir.”—Ellen G. White, *Manuscript Releases*, Cilt 12, S. 81.

“Dertlerim içinde Tanrı'nın amacını okuyamıyorum, ama en iyisini O biliyor ve ben ruhumu, bedenimi ve canımı sadık Yaraticım'a teslim edeceğim. ‘Çünkü kime inandığımı biliyorum. O'nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim’ (2Ti 1:12). Eğer ruhlarımızı göksel Babamız'a daha çok iman, daha fazla sevgi, daha büyük sabır ve daha mükemmel güven göstermesi için eğitir ve öğretirsek, biliyorum ki bu yaşamın çatışmalarından geçerken günbegün daha çok esenlik ve mutluluk elde edeceğiz.

“Allah, İsa'nın kollarındayken bizlerin üzülmesinden ve kaygı duymasından zevk almaz. Sakince beklemek ve izlemekten daha çok şey gereklidir. Bizler doğru yolda olmadığımızı hissetmedikçe ve duruma uygun bazı işaretler görmedikçe duygularımızı harekete geçirmeyiz; ancak hesaplaşma duygularla değil imanla olur.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, 2. kitap, S. 242.

Tartışma Soruları:

1. Her denemenin İsa tarafından “tartılıp ölçülmesi” ne demektir? Bunu bilmenin sabrımıza katkısı ne olabilir?
2. Sınıfınızda sabırla beklemenin ne olduğu hakkında kişisel tanıklık verebilecekler var mı? Korkuları neydi, neşeleri neydi? Nasıl üstesinden geldiler? Neler öğrendiler? Hangi vaatlere tutundular?
3. İnanlı topluluğu veya sınıf olarak, herhangi bir konuda Tanrı'nın zamanlamasını beklerken, zorlu denemeler içinde olanlara yardım etmek için neler yapabilirsiniz?
4. Sabrın gelişiminde duanın rolü nedir? Ruh'un onların yaşamında da sabrı geliştirebilmesi için dua edebileceğin başka insanlar var mı?

Bölüm: Son Saldırı

Andrew McChesney Tarafından

Babanın vaftizinden iki hafta önce, Cuma akşamı Brezilya'nın Manaus kentinde küçük bir grup Kutsal Kitap çalışması yaptıktan ve misafirler evden ayrıldıktan sonra sebepsiz bir şekilde sinirlendi. Oturma odasında yatacağını söyledi.

Gece her zamankinden daha karanlıktı. Mahallede elektrikler kesildi, evler ve sokaklar zifiri karanlıkta kaldı.

Sabah saat 1 civarında Junior, babasının vaftiz edilmeyeceğini haykıran bir sesin duyulmasıyla uyandı.

Junior korktu ve ne yapacağını bilemedi. Ne olacağını görmek için odasında kaldı. Ses, babanın vaftiz edilmeyeceğini söyleyerek tekrar haykırdı.

Junior bekledi.

Odasına birinin girdiğini duydu.

“Lütfen oğlum, benimle dua et,” dedi babası. “Düşman yine saldırıyor.”

Başka bir ses konuştu. “Ne yapıyorsun?” Bu annenin sesiydi. Salondan gelen çığlıkları duyunca dizlerinin üzerine çökmüş ve dua etmeye başlamıştı. Baba ve Junior’ı, İsa’nın kötü ruhları kovması için yalvarırken kendisine katılmaya davet etti.

Birkaç dakika dua ettikten sonra, anne evden çıkıp loş ay ışığında birbirlerini görebilecekleri bir yere gitmeyi önerdi.

Dışarıdayken, baba susadığını söyledi. Junior içeri girip bir bardak su getirmeye gönüllü oldu. Mutfakta, yerde gizemli bir karanlık nokta gördü. Anneyi çağırarak orayı işaret etti ve “Bu nedir?” diye sordu. Anne yere baktı ve “Bu bir saç!” dedi.

Dışarıdayken, Junior ve anne, babaya daha yakından baktılar. Kafasında büyük tutam saçlar eksikti. Sanki biri makas alıp gelişigüzel saçlarını kesmiş gibiydi.

Baba ellerini başının üstüne koydu ve yüzünü buruşturdu.

“Kafamı tıraş etmem gerekecek,” dedi. “Kel olmam umurumda değil.”

Sebt günü sabahı güneş doğduğunda, baba kendini çok yorgun hissetti. Kötü ruhların gece saldırısından sonra, sanki şiddetli bir dayak yemiş gibi, alışılmadık derecede zayıftı. Kiliseye gitmek yerine evde dua etmeye karar verdi.

Anne ve Junior ayrıldıktan sonra dua etti, “İsa, bedenimi ele geçirmelerine izin verme. Lütfen bana yakın ol. Artık ele geçirilmek istemiyorum.”

Kutsal Kitap’ını açarken Mezmurlar 37:5’te şunları okudu: “Her şeyi RAB’be bırak, O’na güven, O gerekeni yapar.” (Yeni Çeviri).

Baba, İsa’nın ona korkmamasını söylediğini anlamıştı. İsa onu vaftizine götürecekti. Tabii ki, kötü ruhlar o Cuma gecesinden sonra bir daha onu ele geçiremediler. Ama yine de onları duyabiliyordu.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya’da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Bir Tohum gibi Ölmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1Sa 2:12–3:18; 13:1-14; Zek 4:1-14; Rom 12:1, 2; Flp 2:5-9.

HATIRLAMA METNİ: “Size doğrusunu söyleyeyim, buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe yalnız kalır. Ama ölürse çok ürün verir” (Yu 12:24).

İsa'nın buğday tanesinin düşüp ölmesi hakkında verdiği örnek, Tanrı'nın istemine olan teslimiyetimizin etkileyici bir kıyaslamasıdır.

Birincisi, burada bir düşüş vardır. Buğday sapından düşen tane, toprağa ne zaman ve nasıl düşeceği konusunda kontrol sahibi değildir. Toprağın onu nasıl kaplayacağı ve içine alacağı yönünde hiçbir kontrole de sahip değildir.

İkincisi burada bir bekleyiş vardır. Tane toprakta yatarken geleceğin ne getireceğini bilmez. Gelecekte yaşamın neye benzeyeceğini “hayal” edemez, çünkü o sadece buğdayın tanesidir.

Üçüncüsü, burada bir ölüm vardır. Güvenli ve rahat durumuna bir son vermedikçe, tanenin buğday sapı olması mümkün değildir. “Ölmelidir”; yani tohumdan mahsul taşıyan bir bitkiye dönüşebilmesi için daha önceki durumunu terk etmesi gereklidir.

**17 Eylül Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Tevazuyla Hizmet Etmek

Flp 2:5-9'u okuyun. Bu ayetlerde bizler için hangi önemli mesaj yer almaktadır?

Modern kültür bizleri, haklarımızı istemeye ve savunmaya teşvik eder. Bütün bunlar iyi şeylerdir ve çoğunlukla da öyle de olmalıdır. Fakat İsa'da olduğu gibi, Tanrı'nın istemi bizlere, Baba'ya hizmet etmek adına Tanrı'nın krallığı için sonsuz etkileşim yapacak tarzda, haklarımızı özgürce vermeye çağırır. Bu verme süreci zor ve rahatsızlık verici olabilir, zorlu denemelere yol açabilir.

İsa'nın bunu nasıl yaptığına bakın (Flp 2:5-8). Bu ayetler, İsa'nın Babası'nın istemine teslim olurken izlediği üç adımı tarif etmektedir. Ve başlangıçta Pavlus alarm derecesinde bizleri uyarıyor: "Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun" (5. ayet).

İsa bizleri kurtarma pozisyonunda olabilmek için, Baba'sı ile olan eşitliğine son verdi ve bir insan kılığında ve sınırlılığında dünyaya geldi (6, 7. ayetler).

İsa büyük ve görkemli bir insanî varlık olarak değil, bilakis diğer insanlara hizmet eden biri olarak geldi (7. ayet).

İnsan hizmetkârı olarak, İsa huzur dolu uzun bir yaşam değil, bilakis "ölüme boyun eğmiş" bir şekilde yaşadı. Aynı zamanda asil ve görkemli bir şekilde ölmedi bile. Hayır, O "çarmıh üzerinde ölüme boyun eğmiş kendini alçalttı!" (8. ayet).

İsa'nın bu örneği, yaşamın hangi alanlarında bizler için bir model oluşturur? Eğer haklar ve eşitlik iyi bir şeyse ve korunmalıysa, bazen bunlara bir son vermenin gerekliliğindeki mantığı nasıl açıklayabilirsin? Şimdi 9. ayeti okuyun. Bu ayet, Baba'nın istemine itaat etmenin mantığını anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

Kutsal Ruh'tan şu bilgeliği vermesi için dua edin, "Şu an için aileme, inanlı topluluğuma ve çevremdeki insanlara hizmette, İsa'nın istemine itaat etmeme engel olabilen ne gibi haklara tutunuyorum? Başkalarına daha etkin bir şekilde hizmet edebilmek için ne gibi şeylerden feragat etmem gerekiyor?"

Tanrı'nın İstemini Bilemeden Ölmek

Birçok inanlı, samimi bir şekilde yaşamları için Tanrı'nın istemini bilmek istiyor. "Eğer Tanrı'nın benim yaşamım için olan istemini bilseydim, O'na her şeyimi adardım." Fakat Tanrı'ya bunu vaat etikten hemen sonra bile, bu istem konusunda kafamız karışabilir. Bu karışıklığın sebebi belki de Romalılar 12:1, 2'de bulunabilir. Pavlus, Tanrı'nın istemini nasıl bilebileceğimizi tarif etmiş, ve şu önemli noktaya işaret etmiştir: Eğer Tanrı'nın istemini bilmek istiyorsan, önce kendini kurban etmelisin!

Romalılar 12:1, 2'yi okuyun. Pavlus "Tanrı'nın isteminin ne olduğunu ayırt edebileceğimizi" (2. ayet) yazmaktadır, ta ki:

1. "Tanrı'nın merhameti" konusunda gerçek anlayışa sahipsek (1. ayet).
2. Kendimizi Tanrı'ya diri bir kurban olarak sunarsak (1. ayet).
3. Düşüncelerimizin yenilenmesiyle değişirsek (2. ayet).

Tanrı'nın istemini sadece değişikliğe uğramış bir düşünce tam olarak anlayabilir. Fakat bu yenilenme önce kendimize ölmemize bağlıdır. Sadece Mesih'in bizler için acı çekmesi ve ölmesi yeterli değildir. Bizim de aynı şeyi yapmamız gerekir.

Kutsal Ruh'tan sana tamamen "ölü" olmadığın yerleri göstermesini dile. Tanrı için "canlı bir kurban" olabilmen için, Kutsal Ruh'un sende ne gibi şeyleri sonlandırması gerekmektedir?

Yaşamımızın alanları tamamen kendimize ölmemişse, Tanrı zorlu denemelere dikkatimizi çekmek için izin verir. Ancak acılarımız sadece günahla yüzleşmemize yardım etmez, İsa'nın bizler için kendisini adaması konusunda anlayış da verir. Elisabeth Elliot şöyle yazmıştı, "Kalplerimizin en derin arzusunun teslimiyeti, belki de çarmıhı anlamak için yaklaştığımız orandadır... kendi çarmıh tecrübemiz Kurtarıcımızinkile ölçülemeyecek kadar az olmasına rağmen, bizleri O'nun acılarının paydaşlığında O'nu anlamaya başlama şansıyladır. Acılarımızın her türlü formuyla O bizleri paydaşlık etmeye çağırır."—Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 1996), S. 182.

Romalılar 12:1, 2'i oku ve üzerinde düşün. Kendini kurban edebilmen için ne gibi şeylere bir son vermen gerektiğini düşün. Bu, İsa'nın senin için çarmıhta yüzleştiği acıları anlamana nasıl yardımcı olur? Bu anlayış, senin İsa ve O'nun acılarıyla paydaşlığa girmene nasıl yardımcı olur?

Dinlemeye İstekli Olmak

“RAB gelip orada durdu ve önceki gibi, ‘Samuel, Samuel!’ diye seslendi. Samuel, ‘Konuş, kulun dinliyor’ diye yanıtladı” (1Sa 3:10).

Hiç Kutsal Ruh’un bu cılız sesini duyup, göz ardı ettin mi? Sonuçta her şey yanlış gider ve sen daha sonra, *Neden dinlemedim?* dersin.

Birinci Samuel, yaşlı bir adamın, Rab’bi dinlemeyen iki kötü oğlunun ve dinleyen bir oğlunun öyküsünü anlatır. Tanrı’nın sert uyarılarına rağmen, yönünü değiştirmesi gerekenler bunu yapmamışlardır.

1.Samuel 2:12–3:18’den onların öyküsünü okuyun. Burada Tanrı’yı dinleyenlerle, dinlemeyenler arasında nasıl bir zıtlık görünüyor?

Eli’nin oğullarının aklında Tanrı ile ilgilenemeyecek kadar başka şeyler vardı. Ve Eli, Tanrı’nın ne istediğini duyduktan sonra bile bu konuyu oğullarıyla konuştuğunda hiçbir şey değişmemişti. Oğulları, açıkça yaşamlarını Tanrı’nın istemine adamaya hazır görünmüyorlardı. Genç Samuel’e ne kadar büyük bir tezat!

Vaazcı Charles Stanley, “tarafsız bölgeye kayma” diye adlandırdığı, Tanrı’nın sesine açık olmanın ne kadar zorunlu olduğunu şöyle açıklamıştır: Kutsal Ruh bilgiyi tek yönlü iletmek adına konuşmaz. O yanıt almak için konuşur. Ve O, karışık olan bir şeyi önermenin boşuna zaman harcamak olduğunu bilir. Eğer durum böyle ise, çoğunlukla suskun kalır. O, bizim yeteri kadar tarafsız olmamızı ve bilhassa itaat etmemizi bekler.”—Charles Stanley, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, (Thomas Nelson Publishers, Nashville, Tenn.: 1992), S. 179, 180.

Stanley’in “yeteri kadar tarafsız” olmak ifadesinden ne anlıyorsun? Tanrı’ya karşı açık sözlü olduğunu düşündüğünde, çoğunlukla ne gibi şeyler seni “duymak isteyecek kadar tarafsız ve itaatkâr” yapmaktan alıkoymuyor? Tanrı’nın sesine açık olmak ve O’nun yönetiminde kararlı olmak için ne gibi şeyleri geliştirmen gerekiyor?

Özgüven

Havva'nın, Aden bahçesinde işlediği günah hiç te basit değildi, çünkü Tanrı'nın sözünden şüphe etmişti. Problemin ana kaynağı, kendisi için neyin iyi olup neyin kötü olduğuna karar verecek derecede yeterli bilgelige sahip olan inancıydı. O kendi kanaatine güvendi. Eğer bizler de Tanrı'nın Söz'üne güvenmek yerine kendi kanaatimize dayanırsak, kendimizi her çeşit soruna açmış oluruz.

Saul'un öyküsü, kendine özgüvenin adımlarını ve hemen ardından gelen trajediyi tarif etmektedir. Samuel Saul'u, Rab'bin kendi halkına atadığı kral olarak meshetmişti (1Sa 10:1). Sonra Saul'a belli talimatlar vermiş (8. ayet), fakat Saul itaatsizlik etmişti.

1.Samuel 13:1-14'den öykünün geri kalanını okuyun. Saul, kendi düşüşüne yol açacak ne yapmıştır?

Saul'un kral olduktan hemen sonra kendine olan özgüveniyle yoldan çıkmasına neden olan üç adım vardır. Sorun, bu adımlardan hiçbirinin aşılma ken-dince kötü olması değildi. Ancak bunlar trajedi tohumları içerirler, zira her biri Tanrı'dan bağımsız olarak ele alınmıştır. Saul'un düşüşüne yol açan bu durumun sırasına dikkat edin.

1. Saul şöyle demişti, “halk yanımdan dağılıyordu ve senin (Samuel) yanımda olmadığı ‘gördüm’” (11. ayet). Saul, baskı altındaydı ve olan biteni kendi bakış açısından değerlendirmişti.

2. Saul ‘gördüm’ ifadesinden—“Filistliler üzerime yürüyecek ‘dedim’” (12. ayet) ifadesine kaymıştır. Kendi gözüyle gördüğü şey, şimdi dediği yani durum hakkında tahminde bulunduğu şeye dönüşmüştü.

3. Saul ‘dedim’ ifadesinden—“sunuyu sunma gerekliliğini ‘düşündüm’” (12. ayet) ifadesine kaymıştır. Saul'un düşündükleri, şimdi duygularını şekillendirmektedir.

Hepimiz bunları yaparız: Kendi insanî düşüncemize dayanan ve sonra kendi insanî duygularımıza yönlendiren, insanî bakış açımıza güveniriz. Ve bundan sonra da bu duyguları eyleme dönüştürürüz.

Tanrı'nın talimatları çok açık bir şekilde kulağına küpe olması gerekirken, Saul'un kendi kanaatini izlemesi neden daha kolaydı? Bu kadar çok kırılğan ve kusurlu bir bilince sahip olduğumuzu bilmemize rağmen, neden halâ kendimize çok güveniriz? Rab'bin buyruklarına kendimizinkilerden daha çok güvenmeyi öğrenmek için ne yapabiliriz?

Aracilar

Dün de gördüğümüz gibi kendi kuvvetimize dayandığımızda, Tanrı'nın istemine teslimiyet sarsılabilir. Ayrıca Tanrı için başka araçlara da dayanmak mümkündür. İnsanlar bazen kendilerini bunalımlı hissettiklerinde, alışverişe gittikleri zaman mutlu olurlar. Kendini yetersiz hissedenler ise şöhret peşinde koşarlar. Kimileri ise eşleriyle sorun yaşadıklarında kendilerine yakınlık ve heyecan veren başkalarıyla ilişkiye girerler.

Kullandığımız birçok şey baskıdan kurtarır, fakat ne sorunu hallederler ne de bir sonraki zaman durumu nasıl daha iyi idare edeceğimizi öğretebilirler. Bunu sadece Tanrı'nın doğüstü gücü yapabilir. Sorun, çoğu zaman bizzat Rab yerine kendi araçlarımıza dayanmaya çalışmamızdan kaynaklanır.

Aşağıda Tanrı'nın yerine kullandığımız üç aracı yer almaktadır:

1. Taze ilahî açıklama ihtiyacı doğduğunda insan mantığını veya geçmiş tecrübeleri kullanmak.
2. İlahî çözümlere ihtiyacımız olduğunda kafamızdaki problemleri engellemek.
3. İlahî gücü için Tanrı ile paydaşlık etmemiz gerektiğinde, gerçeklerden ve Tanrı'dan kaçmak.

Zekarya, araçlar kullanmaya ayartıldığımızda, neyin önemli olduğu üzerinde odaklanmamıza yardımcı olmaktadır. Uzun yıllar uzakta kaldıktan sonra, sürgünler nihayet Babil'den geri dönmüşler ve derhal tapınağı yeniden inşa etmeye başlamışlardır. Fakat buna muhalif olan o kadar çok şey vardır ki (bazı nedenleri *Ezra 4-6*'da bulabilirsin). Böylece Zekarya bu cesaret mesajı ile, iş liderlik edecek olan Zerubbabil'e gelmişti.

Zekarya 4:1-14'deki mesajı okuyun. Tanrı 6. ayette ne demek istiyor? Yapının projesinin bitirilmesi nasıl Kutsal Ruh aracılığıyla başarılacaktı? Bu bizlere, Kutsal Ruh ile yaptığımız pratik şeyler arasındaki ilişki hakkında ne öğretiyor?

Tanrı, ne tapınağa olan muhalefeti engelledi, ne de Zerubbabil'in tapınağı yapma gayretlerini. Ve Tanrı bizleri her zaman muhalefetten korumaz. Fakat muhalefet geldiğinde, O'na dayanmayı öğrenmemiz için zorlu denemeler kullanabilir.

Sorunlar başladığında, ilk reaksiyonun ne oluyor? Yiyecek mi? Televizyon mu? Dua mı? Tanrı'ya itaat mi? Verdiğin yanıt, senin hakkında ve neleri öğrenmen veya değişmen gerektiği hakkında ne söylüyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa, 1. Cilt*, S. 328–331, 353–358.

Tanrı'nın istemine itaat, kendi arzularımıza ve tutkularımıza ölmekle olur. Bu, başkalarına gerçek hizmeti vermek için yolu açar. Kendimizi kurban etmeden ve Tanrı'nın sesine sürekli açık olmadan Tanrı için yaşayamayız. Gerçekten Babamız'ın istemine itaat ederken, kendimize güvenmenin ve Tanrı'nın Söz'ü ve gücü için başka araçlara güvenmenin tehlikelerini de göz ardı etmemeliyiz. Tanrı'nın istemine itaat ederek gerçek bir inanlı gibi yaşarken, Tanrı kendisine bağlılığı öğrenmemiz için zorlu denemeler verebilir.

“Eli'nin ihmalkârlığı, açıkça ülkedeki her anne ve babayı etkilemiştir. Bu kutsallıktan uzak davranışının veya can sıkıcı görevi isteksiz olarak yapmasının neticesi, kötü huylu oğullarının günahlarına yansımıştır. Hem kötülüğe izin veren ebeveynler hem de bunu uygulayan çocuklar Rab'bin önünde suçludur, ve Rab onların bu suçları için ne kurban ne de sunu kabul etmeyecektir.”—Ellen G. White, *Child Guidance*, S. 276.

Tartışma Soruları:

1. Sınıfça, günahlarımızın bedeli olarak insan bedeninde dünyaya gelerek ölen Tanrı Oğlu'nun inanılmaz lütfundan bahsedin. Bu durum her birimize, diğerlerinin yararına kendini kurban etmenin ve kendini reddetmenin ne demek olduğunu göstermesi açısından neler öğretiyor? Bizler tabii ki buna benzer bir şey yapamayacak olsak ta, prensip budur ve hep önümüzde olmalıdır. Bizlere İsa'nın çarmıhta gösterdiği bu örneği, kendi çapımızda buna benzer bir teslimiyet ve kendini adama içinde nasıl uygulayabiliriz?
2. Birçok insan için, daha sonra ne olacağını bilmeden Tanrı'ya itaat etmek, korkunç bir şey gibi gelebilir. Tanrı'dan çok kendine güvenen birine ne gibi bir öğüt verirdin? Geleceği bilmemekten veya kontrol edememekten korkan birine, bu endişelerini yok etmek için neler söyledin?
3. Sınıfça, kalıcı bir barış açısından güvenilir Tanrı'nın isteminin tek yol olduğunu görmelerine yardım etmek adına Tanrı'nın istemine itaat etmekte zorluk çeken insanlar için dua etmeye zaman ayırın. Aynı zamanda bu insanların Tanrı'ya itaat etmeyi ve O'nun yolunun en iyi yol olduğunu anlamaları için ne gibi pratik şeyler yapabilirsin? Diğer bir deyişle, O'nun sevgisini ve rızasını başkalarına bildirmeye yardımcı olması açısından Tanrı seni nasıl kullanabilir?

Bölüm: Baba Vaftiz Oluyor!

Andrew McChesney Tarafından

Sonunda babanın vaftiz günü geldi ve o, eşi ve Junior ile birlikte Brezilya'nın Manaus kentinde vaftizin yapılacağı daha büyük bir kilise olan Manaus Merkez Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne geldi. Merkez kilisede yaklaşık 400 kişi oturuyordu. Adventist Kilisesi'nin Manaus'u da içeren Merkez Amazon Konferansı lideri Pastör Sergio Alan A. Caxeta, anneye Junior ile birlikte ön sırada otururken nasıl hissettiğini sordu. "İyiyiz," dedi mutlu bir şekilde gülümseyerek.

Pastör, öğleden sonraya kadar tedirgin olduğunu kabul etti. Sonra dua etti, "Rab, lütfen bana yardım et. Kendi gücümden emin değilim. Eduardo'yu vaftiz ettiğimde gücünün burada olduğundan emin olmak için esenliğini istiyorum." Duasından sonra tüm şüpheler ortadan kalktı.

Ailenin Alfa Topluluğu Kilisesi'nin pastörü Ricardo Coelho, babayı Alfa'nın 300 üyesi için koltukların ayrıldığı ikinci kata götürdü. Baba, aileyi Adventist Kilisesi ile ilk tanıştıran Dilma Araujos dos Santos ve oğlu Clifferson'ı ve diğerlerini selamladı. Sonra Pastör Ricardo, babadan vaftiz elbisesi giymek için alt kata dönmesini istedi.

Baba merdivenlerden inerken, bir adam aniden fırladı ve ona doğru koştu. Baba adama bakmak için döndü ve adamın gözlerinin bembeyaz olduğunu gördü. Sonra adam düştü ve merdivenlerde kıvrandı. "Onu öldürmem emredildi!" diye bağırdı.

Adam, babanın bir zamanlar tapınakta hayvanları kurban etmek için kullandığı tipte küçük bir hançeri ceplerinde saklamıştı. Ama adam hançeri çıkaramadan Pastör Ricardo ve diğer birkaç adam onu kaldırdı ve silahlı buldukları arka odaya götürdüler.

Kısa bir süre sonra, baba vaftiz havuzuna girdi. Alfa kilisesi üyeleri, o suyun altına girerken bir ilahi söylediler.

Daha sonra, Pastör Ricardo cemaate saldırı girişimini anlattı ve bir doktor olan Luiz'i konuşmaya davet etti. Saldırganı arka odada muayene eden Luiz, kilisede sık sık misafir oldu ama hayatını asla İsa'ya adamamıştı. Sesi titreyerek, "Bugüne kadar İsa ile Şeytan arasındaki büyük mücadelenin gerçekliğini anlamamıştım" dedi. "Bunu tam olarak burada gördüm. Kötü bir şey olmadığı için Rab'be şükredin. Bu Tanrı'nın gücüydü." Ağlamaya başladı. "Bir kardiyolog olarak saldırganın nabzını hissettim" dedi. "Hiç bu kadar anormal bir şey görmemiştim. Nabızı çok hızlıydı. Hiçbir insan bu kadar yüksek bir nabız hızına sahip olamaz ve yaşayamaz."

Bu deneyim Luiz'in hayatını değiştirdi ve vaftiz olmaya karar verdi.

Bıçaklı saldırganın bir süredir kötü ruhların kendisini ele geçirmesiyle mücadele ettiği ortaya çıktı. Birkaç ay sonra bir pastör ona Kutsal Kitap dersleri verdiği kötu ruhlar gitti. Babanın vaftizi aracılığıyla en az iki can İsa'ya götürüldü.

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba (Eduardo Ferreira dos Santos) ve ailesinin yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacaktır.

Denenmede Mesih

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat 2:1-18; 27:51, 52; Luka 2:7, 22-24; 22:41-44; Yu 8:58, 59; Rom 6:23; Tıtus 1:2.*

HATIRLAMA METNİ: “Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, Eli, Eli, lema şevaktani? yani, Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? diye bağırdı” (*Matta 27:46*).

Acı meselesine ne zaman baksak, şu soru akla gelir: Günah ve acı ilk olarak nasıl meydana geldi? İlahî vahiy aracılığıyla iyi yanıtlarımız var: Bunlar meydana geldi, çünkü özgür varlıklar Tanrı'nın kendilerine verdiği özgürlüğü kötüye kullandıkları için. Bu bizi başka bir soruya yöneltir: Tanrı daha önceden bunların olacağını biliyor muydu? Evet, fakat tıpkı C. S. Lewis'in de yazdığı gibi, açıkça “riske değer” olduğunu düşünmüştü.

Riske değer mi? Kimler için? Tanrı göklerdeki tahtında otururken bizler için mi? Tam değil. Tanrı'nın tüm zeki yaratıklarının özgürlüğü o kadar kutsaldı ki, bizleri bu özgürlükten mahrum etmek yerine, Tanrı bu özgürlüğü taciz eden bizler için kendisini adamayı kabul etti. Ve bizler bu acıyı, bizim bedenimizde acı çekerek, gökler ve dünya arasındaki bağı sonsuzluğa kadar sürdürecektir olan İsa'nın yaşamında ve ölümünde görüyoruz.

**24 Eylül Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın dersini çalışın.*

Eski Günler

Kutsal Yazı bizlere İsa'nın ilk yılları hakkında çok az bilgi verir. Ancak birkaç ayet o zamanki durum ve Kurtarıcı'nın geldiği dünya hakkında bazı şeyler söyler.

Luka 2:7, 22-24 (ayrıca bkz. Lev. 12:6-8) ve **Matta 2:1-18'i okuyun. Bu ayetlerde, başlangıçta İsa'nın yaşamı hakkında ne gibi işaretler görmekteyiz?**

Tabii ki İsa, gençlik çağlarından beri yoksulluk içinde olan ve kendisini öldürmek isteyenlerin hedefi olan ilk kişi değildi. Ancak burada, Mesih'in daha en başından beri acı çekmesinin eşsizliğini anlamamıza yardımcı olacak başka unsurlar da vardır?

Yu 1:46'yı okuyun. Genç İsa'nın karşılaştığı acıları anlamamız için burada ne gibi unsurlar bulunmaktadır?

Düşüşten önceki Adem ve Havva'nın durumu hariç, dünya üzerinde günahsız olarak yaşamış tek insan İsa idi. Tüm saflığı ve günahsızlığıyla, günah dünyasına batmıştı. Kim bilir çocuk olarak bile, O'nun saf ruhunun sürekli günahla ilişki içinde olması, O'na ne tür bir eziyet veriyor olmalıydı. Günahtan dolayı katılmış olsak bile, antipatik bulduğumuz günah ve kötülüklerde çoğunlukla kendimizi geri çekeriz. Ruhu o kadar saf olan, günahla hiç lekelenmemiş Mesih için durumun ne kadar acıklı olduğunu hayal edin. Bu manada kendisi ve çevresindeki diğer kişiler arasındaki keskin zıtlığı düşünün. Bu, O'nun için son derece acı verici olmalıydı.

Kendine şunu sor, "Çevremizde mevcut olan günahlara karşı ne kadar duyarlıyım?" Eğer ona karşı kalbin katılmışıysa, belki de okuduğun, seyrettiğin ve hatta yaptığın şeylerden dolayıdır. Bunun üzerinde düşün.

İnsanlar Tarafından Hor Görülmek ve Reddedilmek

İsa'nın ilahîliğini, tüm dünyanın günahları için kendini kurban etmeye gelen gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı olduğunu hep göz önünde tutarak şu ayetleri okuyun (*Mat 12:22-24; Luka 4:21-30; Yu 8:58, 59*). Bu ayetler İsa'nın bu dünyada karşılaştığı acıları anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

İster liderler, isterse sıradan insanlar tarafından olsun, İsa'nın yaşamı, eylemleri ve öğretileri sürekli yanlış anlaşılmiş, kurtarmaya geldiği insanların O'nu reddetmesine ve nefret etmesine yol açmıştır. Bu, bir anlamda, yardıma ihtiyacı olduğunda dik başlı çocuğu için her şeyini vermeye razı olan bir ailenin durumuna benzer, anne ve baba çocuk için her şeyini adıyorken, çocuk ailesini hiçe saymakta, belki de çocuğu mutlak yıkımdan kurtaracak tek çare olmalarına rağmen, onları küçümsemeye ve reddetmeye başvurmaktadır. İşte İsa'nın yeryüzünde karşılaştığı şey budur. O'nun için ne kadar acı verici olmalı.

Mat 23:37'yi okuyun. Bizlere, İsa'nın reddedilme hakkında hissettikleri konusunda ne söylemektedir? Okurken kendine şunu da sor, "Kendisini kötü hissetti mi [reddedildiğimizde çoğumuzun yaptığı gibi], yoksa başka bir şey mi hissetti?" Başka bir neden varsa ne olabilir?

Hepimiz reddedilme acısını yaşamışızdır, ve belki de acılarımız, fedakârlık açısından Mesih'inkine benzeyebilir: Reddedildiğimiz için değil, seni reddeden kişi için reddetmenin ne anlama geldiğinden dolayı acı çekmişizdir (belki Mesih'teki kurtuluşu kabul etmeyi reddeden birine olan kaygından). Ashında bir taraftan onları kurtarmak adına ne ile karşılaşacağımın tam olarak farkında olurken, aynı zamanda onların reddedişlerinin neticelerinden de tam olarak haberdar olan İsa'nın ne hissetmiş olabileceğini hayal et. "Mesih, kendi masumiyetinden dolayı Şeytan'ın saldırılarını şiddetli bir şekilde hissetti."—Ellen G. White, *Selected Messages*, 3. kitap, S. 129.

Reddedilme acısı ile daha iyi baş edebilmene yardımcı olması için Mesih'ten ne öğrenebilirsin? O'nun örneği sana neyi gösterir? Bunu kendi yaşamında nasıl tatbik edebilirsin?

İsa Getsemani'de

“Onlara, ‘Ölesiye kederliyim’ dedi. ‘Burada kalın, uyanık durun’” (Mar 14:34).

Burada dünya üzerinde 33 yıl boyunca çektiği acılar, çarmıha gitmeden önceki son saatlerde karşılaşmaya başladığı acıyla kıyaslanamaz bile. Dünyanın kuruluşundan beri (Ef 1:1-4; 2Ti 1:8, 9; Titus 1:1, 2), dünyanın günahlarına sunulması için İsa'nın kurbanlığı planlanmıştı ve şimdi her şey gerçekleşiyordu.

Şu ayetler, İsa'nın Getsemani bahçesindeki acıları hakkında ne söylüyor? Mat 26:39, Mar 14:33-36, Luka 22:41-44.

“Kendisini görebilecekleri ve duyabilecekleri kadar ilerledi ve yüz üstü yere kapanıp dua etmeye başladı. Günah yüzünden Babasından uzaklaştığını hissediyordu. Uçurum öylesine derin ve karanlıktı ki, onun önünde adeta ruhu ürperdi. Bu acıdan kurtulmak için ilahi gücünü kullanamayacaktı. İnsan özdeşliğinde, insanların günahlarının sebep olduğu acıya katlanacak ve Tanrı'nın günaha duyduğu öfkeye katlanacaktı.

“İsa'nın şu anki konumu, daha öncekinden çok farklıydı. Yüreğindeki büyük acı, Zekarya peygamberin şu sözleriyle en açık bir şekilde ifade edilebilir: “uyan, ey kılıç! Çobanıma, yakınıma karşı harekete geç’ diyor her şeye egemen Rab.” İsa, günahkar insanlığın yerine şu anda kapsamlı bir şekilde anladığı ilahi yargının hükmü altında acı çekiyordu. İsa, o zamana dek sürekli başkalarını korumak için elçilik etmişti; fakat şimdi kendisi bir koruyucuya sahip olmayı istiyordu.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 678.

Getsemani'de İsa'ya olanlar konusunda derin bir şekilde düşün. Dünyanın günahları O'nun üzerine düşmeye başlamıştı. Bunun ne gibi bir şey olacağını hayal etmeye çalış. Şimdiye kadar hiçbir insan varlığı böyle bir şey yapmaya çağılmamıştı. Bu durum, Tanrı'nın bizlere karşı sevgisi konusunda ne anlatıyor? Buradan kendin için nasıl bir umut çıkarabilirsin?

Çarmıha Gerilen Tanrı

Çarmıhta ölüm, Romalıların insanlara uyguladığı en sert cezalandırma yöntemlerinden biriydi. En kötü ölüm biçimi olarak görülürdü. Bu nedenle bu şekilde öldürülmek bir insan için ne kadar korkunçsa, Rab'bin Oğlu için de öyleydi! Hep hatırlamamız gereken şey, İsa'nın tıpkı bizler gibi insan bedeninde dünyaya geliştirdir. Tekmelenmeler, kırbaçlamalar, ellerine ve ayaklarına çakılan çiviler, çarmıhtaki bedeninin ağırlığından dolayı yaralarından akan kanlar, ve çektiği her türlü fiziksel acı dayanılmaz derecede olmalıydı. Bu çok acımasızdı, en kötü suçlu için bile; o halde tamamen masum olan İsa'nın böyle bir kaderle yüzleşmesi ne kadar adaletsiz.

Fakat bildiğimiz gibi, Mesih'in fiziksel acıları, gerçekte olanlarla kıyaslanırsa çok yumuşak kalır. Bu masum bir insanı öldürmekten çok daha fazladır.

İsa'nın ölümünü kuşatan hangi olaylar, o anı yaşayan çoğu insanın anladığından çok farklı şeylerin meydana geldiğini göstermektedir? Bu ayetlerin her birinde, burada olanları açıklamaya yardımcı olacak ne gibi işaretler bulabiliriz?

Mat 27:45 _____

Mat 27:51, 52 _____

Mar 15:38 _____

Açıkçası burada ne kadar adaletsiz olsa da masum birinin öldürülmesinden çok daha fazla şeyler meydana gelmektedir. Kutsal Yazı'ya göre Tanrı'nın günah'a olan öfkesi, bizim günahlarımız İsa'nın üzerine dökülmüştür. Çarmıhtaki İsa, sadece günahkâr insanlığın adil olmayan öfkesinin acısını değil, aynı zamanda günah karşısında adil Tanrı'nın adil kızgınlığını da üzerine çekmek zorunda kalmıştır. Bundan başka İsa, insan varlığının o güne kadar hiç bilmediği veya yaşamadığı acıların daha derinini, daha karanlığını ve daha acı vericisini yaşadı.

Karşılaştığın acılarla mücadele ederken, Mesih'in çarmıhta çektiği acı gerçeğinden ne gibi bir umut ve teselli çıkarabilirsin?

Acı Çeken Tanrı

Belki şu duruma alıştık: Burada, bu dünyada olduğumuz sürece acı çekmek zorundayız. Düşmüş yaratıklar olarak bu bizim kaderimiz. Kutsal Kitap'ta hiçbir ayet bizlere farklı bir şey vaat etmiyor. Tam aksine...

Şu ayetler, şu anki başlığımız hakkında ne söylüyorlar? *Elç 14:22, Flp 1:29, 2Tî 3:12.*

Yine de acılarımız arasında iki şeyi akıldan çıkarmamalıyız.

Birincisi, Rab'bimiz Mesih, hepimizin dayanabileceğinden daha ağır acılar çekti. Çarmıhta "hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı yükledi" (*Yşa 53:4*); birey olarak bildiğimiz tek şey, O'nun hepimiz için toplu olarak acı çektiğidir. Günahsız Olan, "bizler için günah sunusu" oldu (*2Ko 5:21*), günahkâr yaratıklar olarak hayal bile edemeyeceğimiz tarzda acılara mahkum edildi.

Fakat ikinci olarak, bizler acı çekerken Mesih'in acılarının neticelerini, yani Mesih'in bizler için yaptığına dair bizlere ne vaat edildiğini hatırlamalıyız.

Yu 10:28, Romalılar 6:23, Titus 1:2, ve 1Yu 2:25'i okuyun. Bizlere ne vaat edilmiştir?

Buradaki acılarımız ne olursa olsun, İsa'ya şükürler olsun, günahlarımız için cezayı kendi üzerine almasına şükürler olsun, müjdenin büyük hükmüne şükürler olsun,—ki imanla şu an mükemmel bir biçimde İsa'nın huzurunda durabiliriz—sonsuz yaşam vaadine sahibiz. Mesih'in yaptıklarından dolayı vaade sahibiz, çünkü O'nun mükemmel yaşamındaki ve mükemmel kurbanlığındaki doluluğu ve bütünlüğünden dolayı, bu dünyadaki acıyla dolu mevcudiyetimiz, düş kırıklığımız, ve kayboluşumuz bizleri bekleyen sonsuzlukla, günahlardan, acıdan ve ölümden arınmış yeni bir gökte ve yeni bir yeryüzündeki sonsuzlukla kıyaslandığında artık o kadar ani ve şiddetli acılara maruz değildir. Bütün bunlar, Mesih'ten ve giriştiği zorlu denenmeden dolayı, çok yakında gelecek olan bir zamanda bizlere, yani "canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacağı" (*Ysa 53:11*) insanlara vaat edilmiştir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 677-688, 733-748.

“İsa, üç kez bu duayı etti; tam üç kez içindeki insanlığı şerefli kurbanlığından dolayı korkutuldu. Fakat şimdi insanlık soyunun tarihi dünyanın Kurtarıcısı'nın gözlerinin önüne gelir. Kendine güvenerek yasayı çiğneyenlerin yok olacağını görür. İnsanlığın çaresizliğini ve günahın gücünü görür. Yok olmaya doğru giden bir dünyanın kederi ve yası gözlerinin önüne gelir. Dünyanın yaklaşan kaderini görür ve kararını verir. Kendisi için her ne pahasına olursa olsun insanlığı kurtaracaktır. Yok olmak üzere olan milyonlarca kişinin, onun aracılığıyla sonsuz yaşama kavuşacağı kanlı vaftizi kabul eder. O, bir tek kayıp koyunu, yasayı çiğneyerek kaybolmuş olan dünyayı kurtarmak için mutluluk, dürüstlük ve görkemle dolu olan göksel saraylardan vazgeçmiştir. Hizmetinden asla dönmeyecektir. Günahkar bir soyun kefil olacaktır. Duasında Tanrı'nın isteğine olan bağlılığını açıkça ifade eder: “Eğer ben içmeden bu kasenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 682,683.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı'nın bizzat Mesih şahsiyetinde, hepimizden daha çok acılar yaşadığını bilmek, kendi acılarımızla baş etmemizde nasıl yardımcı olmaktadır? Mesih'in sizin yararımıza acılar çekmesi ne anlama gelmektedir? Bu şaşırtıcı gerçekten nasıl bir teselli çıkartabiliriz? Yanıtın hakkında düşünürken, Ellen White'in şu ifadesini aklında tut: “Günahın neticesi olan tüm acılar, Rab'bin günahsız Oğlu'nun kucığına döküldü.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, 3. kitap, S. 129.
2. Sınıfça, bu haftaki dersimizde gördüğümüz Mesih'in acılarını gözden geçirin. Mesih'in karşılaştığı acı dolu denemeler nelerdi? Ne şekilde seninkilere benziyor; seninkilerden farkı ne? O'nun bu mücadeleyi ele alış biçiminden, kendi zorlu denemelerimiz içinde olan bizler neler öğrenebiliriz?
3. Kutsal Kitap'ta en sevdiğin vaatler, acı ve ızdırıp içindeyken bile tutunabileceğin vaatler nelerdir? Bunları yaz, kendin için talep et ve sınıfta diğerleriyle paylaş.
3. Bu çeyrek yıldaki çalışmamızdan elde ettiğin ana fikri ortaya koyan bir özet paragraf yaz. Senin için hangi sorular çözümlendi? Hangi meseleler henüz daha yanıtlanmadı? Halâ kafamızı karıştıran ve bizleri zora sokan şeyler için birbirimizin çalışmalarına nasıl yardımcı olabiliriz?

Bölüm: İsa'yı Görmeye Hazırlanmak

Andrew McChesney Tarafından

Kötü ruhlar susmuştu. Baba, İsa'nın bu vaftizle Şeytan'a karşı bir zafer kazandığına inanıyor ve bu yüzden şeytan bunu engellemek için çok uğraşmıştı.

Esenlik, aile evini doldurdu. Anne bir kilise diyakonu ve koroda şarkı söylemektedir. Junior 17 yaşında ve liseyi bitirmek üzere.

43 yaşındaki baba, inanılmaz hikayesini Brezilya çevresindeki kiliselerde paylaştı ve bunu duyanların çoğu hayatlarını İsa'ya adadı. Babanın İsa'yı takip etmeye karar verdiği Coari'de, 16 kişi onun tanıklığını duyduktan sonra kalplerini Mesih'e verdi.

Baba, kalpleri değiştirdiği için hikayesine değil Kutsal Ruh'a güvenir.

"Yaşadığım deneyim şok edici ama onlar bu hikayeyi dinlerken yüreklerinde Kutsal Ruh'un çalıştığını görüyorum" dedi.

Baba, hikayesini paylaşmanın yanı sıra Kutsal Kitap satar ve bunları annesine, ablasına ve iki küçük erkek kardeşine sunar. Onlar için dua ediyor. Annesi, vaftizinden çok önce Candomblé tapınağında tapınmayı bıraktı. Kötü ruhların onu öldürmeye çalıştığını öğrendiğinde, onlarla daha fazla bir şey yapmamaya karar verdi.

Baba Mesih'teki yeni yaşamına sevinirken, her gün dua ederek ve Kutsal Kitap'ı okuyarak tetikte kalmaktadır. 1. Petrus 5:8'i hatırlıyor: "Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşiyor." (Yeni Çeviri). Ayrıca Matta 12:43-45'te İsa'nın söylediği şu uyarıyı da dikkate alıyor: "Kötü ruh insandan çıkınca kurak yerlerde dolanıp huzur arar, ama bulamaz. O zaman, 'Çıktığım eve, kendi evime döneyim' der. Eve gelince orayı bomboş, süpürülmüş, düzeltilmiş bulur. Bunun üzerine gider, yanına kendisinden kötü yedi ruh daha alır ve eve girip yerleşirler. Böylece o kişinin son durumu ilkinden beter olur. Bu kötü kuşağın başına gelecek olan da budur."

Ama baba korkmuyor. "Şu anda şeytanın üzerimde bir gücü yok" dedi. "Ziyaret ettiğim her kilisede vaaz ettiğim şey bu."

O, İsa ile yüz yüze geleceği günün hayalini kurmaktadır. "Tanrı'nın benden asla vazgeçmemesi için dua ediyorum. Ben de O'ndan vazgeçmemek için dua ediyorum" dedi. "Sonuna kadar sadık kalmam ve sebat etmem için dua ediyorum. O'nu göreceğime dair umudum var. Bu benim umudum."

Onüçüncü Sebt Sununuz, Baba'nın (Eduardo Ferreira dos Santos) Anne ve Küçük (resimde) ile birlikte yaşadığı Brezilya'da dördü de dahil olmak üzere Güney Amerika Bölümünde sekiz kilisenin açılmasına yardımcı olacak.